

Lorem ipsum, Lenko

Jakub Raida

2013

Obsah

1)	Plakát s Éowyn	1
2)	Plakát s nebulou	4
3)	Šplouchání Léthé	6
4)	Kafe a medovník	9
5)	Píseň pradlen	11
6)	Morniě utúliě	14
7)	Čaj a palačinky	19
8)	Neptuniánský ledový brouk	25
9)	Ruce vichru	29
10)	Bílá tma	33
11)	Morniě alantiě	40
12)	Kafe s Éowyn	45

1) Plakát s Éowyn

Adléta Arpádovna je krásná žena.

Touto větou to vše začíná. Ta věta se zformuluje Lence v hlavě jednoho květnového dne, zrovna v týdnu, kdy kvetou brukvovité. Nosí ji od rána v hlavě a musí ji polohlasně opakovat. Je to jakési východisko celé práce, ta nejdůležitější informace, od které se odpíchne.

Otevírá okno, čímž vpouští do místnosti pokřikování dětí vracejících se ze základky, vaří kávu, čímž zas do ulice na oplátku pouští něco vonné páry. A píše... Adléta Arpádovna je krásná žena. Ta věta je v úplně novém dokumentu napsána a bliká za ní kurzor, jako by se ptal: a co dál? Lenka si ani neuvědomí, že zamyšleně okusuje kloub svého ukazováčku. Dívá se z okna, ze všeho toho světla se jí mží před očima, chtěla by přemýšlet, ale myšlenky jsou náhle jaksi rozprsklé do všech stran.

Podstatné je, že Adléta není sexy. Není ani roztomilá. To je to! Lenka zas dává prsty na klávesnici, na lesklém monitoru chvíli nic nevidí, jak je oslněná, ale pak už zase píše... Adléta je zvláštním způsobem krásná. Nemá přímo rysy, po nichž by muži prahli, když jimi zmítá fyzický chtíč. Nemá jemných tváří a hlubokých očí, že by se do ní jakýsi romantik od pohledu zamiloval. Kdybychom si vypsali různých rysů toho, co se obvykle nazývá ženskou krásou, v každém jednotlivém bodě by se jistě našlo dívky, která by Adlétu porazila. Nebyla krásná v tomto smyslu.

Ale jak? Lenka míchá kávu a užívá si teplo vydařeného jarního dne. Jednoho z mála, tohle je zase studený rok. Jak je tedy krásná? To je přeci to, co Lenka skutečně nosí od rána v hlavě, to nejpodstatnější, k odvyprávění čehož chce napsat celé té knihy. Nejlépe začít zešíroka...

Píše o vojákovi, který kdysi běžel Adlétě na pomoc. Její vůz přepadli chlapi Oty Moravského, nebo to snad byli jen obyčejní lapkové, to nemohl nikdo vědět. Každopádně byli mrtví. Většina Adlétiny ochranky padla. Ona sama byla ohrožena na životě. Jiné ženy by snad padly na kolena a ochromeny hrůzou jen nařikaly. Lenka se pousmála: ona by byla asi jednou z nich. Ale Adléta není jako jiné ženy, není jako Lenka, popadne meč a, ačkoliv je bojového umění neznalá, přidá se k bitce. Tak chce žít, tak chce bojovat, takové má planoucí srdce, že nechce být jen vláčena osudem.

Ten voják ji zastihne s ostatními nad mrtvými těly. Je po boji a Adléta, uherská princezna a česká kněžna, zhluboka oddechuje, unavená, ale vyrovnaná, zakrvácená a od bláta, ale přesto neskutečně vznešená, s důstojenstvím v tváři, které žádný strach nemohl strhnout. Voják si uvědomí, že všechny ty ženy, které by v dílčích aspektech nadřadil této, jsou oproti této ženě pouze třpytivými kamínky oproti drahokamu,

pouze lucerničkami oproti slunci, že jejich krása visí na vlásku a je křehká, ale že tu Adlétinu nezlomí ani nejhorší pád. Vojáku se chce náhle pokleknout, neboť si uvědomil, že toto je vskutku jeho kněžna, nejvznešenější z žen, ušlechtilá vyvolená knížete Soběslava.

Lenka si protáhne ruce. Zatím je toho tak na á čtyřku. To není špatné. Doslova to ze sebe vychrlila. Dlouhé věty, spousta spojek a myšlenka za myšlenkou. Ani se nestihla dotknout toho kafe, které jí po celou dobu nepřestalo plíživě utíkat otevřeným oknem. Je čas na pauzu, je čas se zvednout, neboť je tak krásný den a všechno je krásné a budoucnost se zdá krásná a Lenka se sobě zdá najednou zase krásná a nejkrásnější je Adléta, o které napíše tu knížku.

Zdi Lenčina bytu jsou vymalovány béžovou a ta si teď podává ruku se slunečním svitem. Lenka si náhle připadá velmi aktivní, běhá po bytě, reorganizuje věci, připravuje se na Markův příchod. Dokument je pořád na obrazovce, čeká, jestli si k němu zase sedne, ale jí teď víří moc věcí najednou hlavou.

Dneska se k ní Marek nastěhuje. Bude to změna, ale bude to fajn. A získala zas chuť do psaní. Bude bydlet s Markem, bude psát novou knížku, bude vlastně žít nový život. Před půl rokem se stala odbornou asistentkou katedry astrofyziky a od té doby se vše jen zlepšovalo. A zlepšuje nadále.

V běhání se zastaví na chvíli. Napije se rychle kávy, je už jen vlažná, takže si dá snad až moc velký hlt, koutkem oka zavadí zas o dokument, o ty odstavce oslavující Adlétu, pak se otočí a na béžové zdi vidí dva ze svých nejmilejších plakátů, oba ještě z času, kdy byla náctiletá a premiéru měl Návrat krále, na jednom z nich je Miranda Otto jako Éowyn a na druhém Viggo Mortensen jako Aragorn, ach, to je tak dětinské, to tady už nemůže mít, sundává ty plakáty, ten s Aragornem schovává rychle a bez váhání, pak se chvíli dívá na Éowyn a schovává jej též. Po tolika letech... Ale co...

Za chvíli je zas u psaní. První scéna. Malá družina Adléty je nedaleko od Prahy, na své cestě do Krušných hor. Adléta mluví s Hubertem, s jejím krajanem a válečníkem, nyní též ze Soběslava dvora. Je to právě Hubert, který si v duchu vysloví onu myšlenku, kterou Lenka knihu otevřela, totiž že je Adléta krásná žena. Hubert je muž cti a nemyslí to ve chtíci, vnímá jen, jak je svět plný chmur a jí vidí jako ojedinelou světlinu, jako něco, co stojí za to chránit. Jeho myšlenku si pak přebírá vypravěč a vrací se k vojákovi, který kdysi Adlétu zastihl nad mrtvolami nepřátel.

Lenka si ráda hraje s časem. Přijde jí zajímavé vyprávět jednu dějovou linii a z té se podle potřeby vracet do minulosti. Chce to jen vhodnou asociaci, nějaké pošťouchnutí a po této linii může sklouznout k jinému vyprávění. Zatímco v Lenčině pracovně je stále větší horko, píše o Adlétě, která se pár dní před hlavním dějem brodila únorovým sněhem. Hlavou jí

stále běžely horečné myšlenky na vizi z předchozí noci, na podivnou předtuchu a proroctví o pádu svého manžela pod Krušnými horami... Zmrzlá a zabraná do svých myšlenek, náhle to na obzoru spatří...

Kafe došlo. Lenka se zarazí a s pohledem na dno hrnku uvažuje, jestli si dát další. A dívá se na obrazovku a přemýšlí. Napsat to tam? Zakomponovat nadpřirozeno a dát hned jasně najevo, že se jedná o symbolickou knihu, že hlavní je atmosféra? Nebo si nekazit potenciál historické prózy? Ano a ano; ano ještě kafe, ano nadpřirozené prvky.

Adléta sestupuje do podivné rokle, ve které, jako by kolem nezuřila vánice, je jaro, ve které se tráva zelená, ve které se plíží jemný vánek a stromy dýchají životem. Lenka se pousměje. Jaký má krásný básnivý jazyk! I když... není to trochu patetické? Nenazvou to čtenáři kýčem? Ale co, kdyby se měl autor pořad podvolovat diktátu čtenářů, buď by nepsal, nebo psal s nechutí, nebo byl jen řemeslníkem...

Adléta sestupuje po strmém srázu, kořeny jako by jí samy uhýbaly, kamenité podlaží jako by se schválně zpevňovalo, jako by jí všechno vedlo dolů, kde je skalka, tvarem připomínající prastarou mohylu, na níž raší hebký mech a které dominuje veliké a jasně se blyštící kopí a na něm se třepotá... Voda cvakla, za chvíli je v hrnku, Lenka přemýšlí, jestli si kafe nedělá příliš slabé, taky přemýšlí, zda je „třepotá“ vhodné slovo, pak však píše dál. ...purpurová stužka. Neboť čím víc látek vlajících ve větru, tím víc patosu, to je známá věc.

Den předtím, snad aby napůl zapila konec staré Lenky a začátek nové, byla na pivu s dávným kamarádem. Chudák Jakub si asi potřeboval s někým pokecat, asi na tom nebyl ten den zrovna dobře, protože se jí už dlouho neozval.

„A co jinak, co teď děláš?“ ptala se ho, když chtěla po nějaké době změnit téma a odvést pozornost k jiným věcem.

„Asi zas něco napíšu,“ řekl ten alkáč z fildy, o kterém si vždycky Lenka myslela, že vypadá tak trochu jako Drákula nebo Willy Wonka. „Bude to asi smutné, i když to tak ze začátku nebude vypadat.“

„O čem?“

„Hrdinkou bude holka, docela obyčejná a já bych řekl, že sympatická. Už teď je mi to líto, když vím, co se jí v té knize musí stát, co jí jako autor musím udělat.“

„To já znám,“ usmála se Lenka, která věděla, že Jakub z nich dvou považuje ji za lepšího spisovatele.

A možná to je i tím setkáním, možná proto dneska od rána nosí v hlavě příběh o Adlétě, o ženě, která je nejen sympatická, ale navíc velmi silná, rozhodně není obyčejná a díky jejímu boji to s ní nedopadne špatně, ale naopak se věci obrátí k lepšímu.

„Jen se trochu bojím,“ říkal Jakub, „že to bude taková červená knihovna.“

A ona mu včera řekla, že to je jedno, ať klidně červenou knihovnu napíše, však Conanovky a akční sci-fi, to je taky brak, takže žádná velká změna. Asi ho toto její požehnání překvapilo.

Adléta kopí vytáhla, jasně, proč ne, artušovská aluze pro posílení slovanského mýtu... Vypadá s ním jako valkýra, jako dávná vikingská štítonoška, žena vhodná pro největší z králů. Bezpečně ví, že toto kopí, v němž dřímá záhadná síla, musí dopravit svému muži, jinak ten zajisté padne. Proto je teď na cestě a s Hubertem, vojáky a dalšími společníky jde únorovou krajinou a míří k začernalým obrysům Krušných hor, pod nimiž se má rozhodnout o osudu země.

Lenka si vzala do hlavy, že kniha se bude odehrávat v rámci jediného dne, počínajíc prvého dne večer a končíc druhého v tu samou dobu. Proto první kapitolu nadepíše „Za soumraku“.

„Nejprve jsem chtěl pořad psát o vznešené ženě,“ říkal ten večer Jakub. „Ani nevím proč, ale nakonec jsem jí dal prostě docela obyčejnější jméno a přišla mi náhle mnohem krásnější, mnohem méně umělá, mnohem víc zabředlá do bahna všednodennosti a tudíž s mnohem větším potenciálem růstu.“

Možná si prostě jen vzala ráno do hlavy tu myšlenku právě díky tomu spojení „vznešená žena“, které večer slyšela. Když se přepne do internetového prohlížeče, vidí, že jí přišel mail. Píše Aleš, její diplomant z bakalářského studia. Píše u ní diplomku o měsíci Dysnomia, o věrném souputníkovi Eris, trpasličí planety, kterou se Lenka zabývá. Má se svým diplomantem dobrý vztah, tykají si a nejsou pro sebe „pan kolega“ a „paní doktorka“, ale prostě Aleš a Lenka. Do velké míry tu blízkost umožňuje relativní mládí Lenky... A to je to, relativní. Když se před pár dny s Alešem bavila, poté, co už dokonzultovali technické věci, zauvažovala nahlas na to téma.

„Řekni, připadám ti stará?“

„Co?“ usmál se Aleš. „Rozhodně ne. Proč?“

„Dělí nás jen osm let, že,“ řekla Lenka. „A přece... Když uvážíme průměrné dožití v České republice, tak ty se spíš dožiješ Sedny v perihelu a Eris v afelu, já spíš ne. Není to zvláštní?“

„Průměrné dožití nic neznamená, ne? Mají ještě ženy vyšší dožití, ne?“

„Mají, ale osm let to není. Tak vidíš. Takové jsou prognózy, co nám dává statistika.“

Lenka má třicet let. Aleš jí při každých konzultacích kouká na prsa. Nevadí jí to, snad si naopak schválně bere těsná trička. Přijde jí skoro až roztomilé, jak si Aleš myslí, že je nenápadný.

Je jí třicet... Adlétě je něco přes dvacet. A přece je jakousi dospělejší Lenkou.

Bohuslav je Adlétin osobní zpovědník a další postava, kterou text odhalí. Řeší s Adlétou věci skoro až filozofické, řeší je vznešeným jazykem a se zdáním osudové významnosti každé vyřčené věty. Takové je kouzlo filmu či psaného slova, ta vybroušenost a velikost každé repliky, v tom je ten rozdíl oproti ústům, která chrlí vodopády slov do nezaujatých uší. Co záleží na tom, co se řeklo, však se toho řekne ještě spousta, včera se řeklo á, zítra bé, pak se zas vrátíme k á.

Je jí třicet a ještě nenapsala tu knihu. Je jí třicet a nemá děti. Je jí třicet a včera seděla v Ponorce s filozofem. Je jí třicet a všichni ti muži, co za poslední dekádu poznala, byli jen otroky vlastní samoty, každý z nich chtěl holku, ženu, chtěl ji, aby si nemusel tahat ocásek u porna, aby měl na koho dělat dojem a kým se chlubit, aby si okolí nemyslelo, že na to nemá; žádný nebyl nikdy skutečně zaujat tím, jaká je, co chce, žádný nepřemýšlel o budoucnosti a každý začínal úvahou „Já bych chtěl...“.

A Marek... Marek zrovna chrastí klíči ve dveřích.

2) Plakát s nebulou

Klíče ve dveřích. Lenka se skoro vymrští, ale pak ztuhne, shodí dokument na listu, znovu se zarazí, uloží dokument a zavře jej, vstane, všimne si nezvyklého místa na zdi, kde chybí Éowyn, a už běží ke dveřím, jimiž prochází Marek, skáče mu kolem krku, to on má rád, takové nadšení a výskot, líbají se; líbají se tak, jak se líbají lidi, co nemají moc času, nebo co ho naopak mají až moc. Markovi je třicet jedna a zrovna si sundává bundu a Lenka ho konečně pustila a prohlíží si ho a říká si, že je na něm něco jiného, než na všech těch předtím.

Marek je webdesignér a s Lenkou se občas zdraví „lorem“ nebo „ipsum“. Těžko už říct, jak to vzniklo. Je to jeden z těch vnitřních rysů vztahu, jakýsi dílek společně vystavěného světa, který je odděluje od ostatních. Lorem ipsum je výplňový text, pokroucený úryvek z Cicerona, nic neznamená a nemá znamenat, má se jen libit, má být nosnou platformou pro oku lahodící formátování webových stránek. Když někdy Marek vidí někoho prázdně plácát a nejlépe to ještě všelijak kudrlinkovat (zná taky dost lidí z fildy), má pocit, že by dotyčný mohl klidně říkat lorem ipsum dolor sit amet a tak dál. Řekl to Lence a té se to zalíbilo a pak došli k tomu, že přeci pozdravy jsou taky jen fráze, že proč by se nemohli zdravít „lorem“ nebo „ipsum“, proč by to nemohli občas vložit do řeči.

Nic neznamená...

Lenka o tom jednou přemýšlela. Ovšem, nic neznamená. Ale „dolor“ je latinsky bolest. I „lorem“ je původně z „dolorem“ a „ipsum“ je „samo“. Z obou stran je kolem „ipsum“ bolest, jedna ve fragmentu, druhá úplná. Tím dostává text nevědomky poetickou funkci, je melancholický, i když v původní větě šlo o to, že bolest nikdo nevyhledává a nemiluje, protože to je prostě bolest. Protože byl Cicero tak trochu epikurejec. A Lenka je taky epikurejec a proto málokdy dosáhne toho, co by opravdu chtěla. Proto životem pluje a neumí bojovat, proto píše o Adlétě, která chce od života víc, než jen svůj klid.

Večer, po sexu, Marek pracuje na zakázce a Lenka zase píše. Cítí se dobře, je nabitá energií, cítí, že ten sex byl jiný, než předtím, že to byl ten první ve společném bytě, do kterého si Marek poslední týden nosil věci a do kterého se teď natrvalo nastěhoval, prostě přišel a je tam a budou spolu platit nájem a každý další sex bude asi docela jiný, než předtím, i když v tom bytě a přímo v té posteli už spolu mnohokrát spali, ale to to ještě jaksi nebylo oficiální, je to jako s těmi plakáty, které Marek znal, ale teď, když tam měl bydlet, tak už jaksi na zdi místo neměly mít, ta zeď už musela dospět a Lenka musela dospět a cítila se docela dospělá a to jí dodávala energii dál psát Únorový den, neboť tak rozdělanou knihu pojmenovala, aby bylo jasné, že jí stačí příběhový prostor jediného dne a že denní fáze mají takovou až

magickou úlohu a že se to odehrává v nelitostném měsíci únoru.

Jak je Lenka plná energie, tak její prsty přímo běží po klávesnici, rytmicky na ní poskakují jak slejvák na plechové střeše, kdyby měla psací stroj, tak vytváří jednotlivý rachot, ale má jen počítač a ten tichounký rachot, no, spíš rachůtek, sotva projde dveřmi Lenčiny pracovny, je tam s ním sama a okolí neví nic o tvůrčím boji, o válce slov tanoucích v myslí s bílým prostorem napravo a dolů od kurzoru.

Ida je osobní Adlétina služebná, kterou si sebou přivezla z uherských zemí. I nyní se od své paní nemůže odloučit, ačkoliv putují na nebezpečné místo. Hnací motorem této postavy je ostýchavá náklonnost k vojáku Stanislavovi. Lenka původně nechtěla dávat vojákům jména. Pohrávala si s myšlenkou, že Ida uvidí umírat vojáka, který se jí líbil, že se jí ten obraz pořád bude vracet v myšlenkách, že se bude snažit zjistit jeho jméno, ale to bude zahaleno stínem, neboť vojáka nikdo neznal, nikdo se nezajímal, byl jen dalším mrtvým...

Ano, vedle té náklonnosti k vojáku bude pro Idu klíčový šok z kruté reality násilí, ale voják bude žít a bude mít jméno. Jenže proč? Proč se tak Lenka rozhodla? Zamýšlí se nad tím. A pak ji napadne, že je to zvláštní, jak jsou literární postavy jen takovými nositeli funkcí, že jediným smyslem toho vojáka by bylo umřít a dát Idě podnět k přemýšlení, že by byl v textu stvořen jen proto, aby mohl být zabit. A pak si vzpomněla na výrok „už teď je mi líto, když vím, co jí musím udělat“. No, někdy autor prostě musí. Je mu to líto, ale postava musí splnit svou funkci, musí padnout za vyšší řád. Tedy většinou... Stanislav má štěstí. Dostal z podivného vrtochu, možná proto, že se ten sex tak vyvedl, palec nahoru.

Ale padnou jiní, bezejmenní, bezetváří. Lenka píše akční scénu. Na scénu přišli Otovi muži, univerzální záporáci v knížce. Nejprve byli jen stíny na obzoru soumravné krajiny, sotva kdo si jich všiml, jen Hubert, válečník, jaksi vycítil nebezpečí, všechny donutil k tichu a nadešlo pár chvil napjaté očekávání, strategické hry ve stínech. S kolika věcmi si Lenka může vyhrát ještě před samotným začátkem boje! Samotná akce je pak krátká. Je zbytečné být příliš popisná, čtenáře většinou nezajímá žádná rána, žádný kryt, co by nějak, aspoň o krůček, neposouvaly děj. A nebo naopak, že by to díky detailu bylo zajímavé? Tolik přemýšlení jen nad první kapitolou.

Lampička je věrným souputníkem za dlouhých nocí. Svítí zpod stínítka klidně a odevzdaně, vrhá obraz celého pokoje na sklo, za nímž je černá noc. Na jedné ze zdí je plakát s fotkou z Hubbleova teleskopu. Orlí nebula. Vytištěné hvězdičky jaksi bledě svítí tmou, jako by Lenka měla na zdi skutečnou maličkou mlhovinu. Tenhle plakát si nemusela sundat. Ten nekazí její nové já...

Stanislav byl jen raněn a Hubert též. Ale Hubertovou funkcí bude nedožití rána, bude

představovat prvek umírajícího; byl tedy raněn mnohem vážněji. Skupina je menší o pár vojáků a něco z mužů Oty Moravského také padlo. Jeden z vojáků veze raněného Huberta, Ida sedí za jiným, Adléta cválá v sedle sama. Utíkají, neboť pevnost a tudíž bezpečí by mělo být nedaleko. Ida se co chvíli otáčí a vrhá vyděšené pohledy dozadu. Občas vidí jen tmu...

Lenka slyší, Marek zhasl a jde po chodbě, asi se jí zeptat, jestli už taky půjde spát...

Ida občas vidí jen tmu a jindy zas má pocit, že muži stíny zkreslení na hrozivé karikatury jsou blíž a blíž, že jsou jak démoni, co se po nich sápu, co chtějí Idu vtáhnout do temnoty, z níž...

„Jdu si dát sprchu a spát, Leni. Budeš ještě vzhůru?“

... z níž není úniku.

„Už jen tak pět minut,“ usměje se Lenka.

Světla pevnosti se ze tmy objeví jako spasení. Otovi muži mizí ve tmě a skupinka vjíždí mezi palisády. Zavřít Word, vypnout notebook, zaklapnout, odpojit napájení a odevzdat se noci.

3) Šplouchání Léthé

„Zas budem spolu spát. Na syrx trav nám vichry zahrají. Šplouchání Léthé budem naslouchat; a písni pradlen, když rubáš máchají... Chápeš to?“

„Co je syrx?“ zeptá se Lenka.

Marek složí knížku na stůl.

„Nevím. Ale zní pěkně. ‚Syrinx.‘ Tak vznešeně a starobyle. Ale co si jinak myslíš?“

„No, asi prostě umřou a setkají se v posmrtném životě, ne?“ pokrčí Lenka rameny a pomyslí si, že je škoda, že je sobota a venku prší a že stékající kapky po skle jsou pěkné, ale byla by radši, kdyby nepršelo, ale svítilo slunce a oni mohli jít ven.

„Panova flétna nebo také syrx je dechový hudební nástroj,“ cituje Marek Wikipedii.

„Aha, Panova flétna. Už se chytám.“

Naposledy takhle googlili, co je to „porfyr“. Lenku napadne, že kolem a kolem ta slova vypadají a zní podobně. Jako pochmurné reálie ze zapomenutého světa, ve kterém se mluvilo řecky. A taky ji napadne, že člověk googlí, ale nakonec stejně vždycky skončí na Wikipedii.

„Akorát si nemůžu pomoci,“ řekne Marek a má knížku zas v ruce. „Když tu je napsáno ‚do tmy lásku odhodíš, svůj štít‘, tak si prostě představím Kapitána Ameriku, jak háze svůj štít.“

Toliko k pochmurným reáliím ze zapomenutého světa. Marek má pro tyhle věci vždy tolik nadšení, ale pak je dovede jediným výrokem rozbít, přeměnit vážné ve frašku. Ale je to stejně roztomilé, že takové věci vyhledává a čte a že se o nich chce bavit a Lenka věří, že to není jen póza, že si na to nehraje, a i proto ho má ráda.

„Něco na tom je, ne?“ žertuje (nebo nežertuje?) Marek. „Kapitánův štít značí Spojené státy, jeho lásku, takže když ho odhodíš... A navíc je pak na chvíli o něco bezbrannější, může jen uhýbat, nemůže se za ten štít schovat...“

„Jenže on ho většinou háze, aby někoho sejmul,“ řekne Lenka. „V té básni to je, řekla bych, ‚odhodíš‘ v tom smyslu, že to vzdáš, že štít upustíš na zem a rezignuješ na to se jím krýt. Jako když v Bitvě u Thermopyl král Leonidas...“

Lenka se zarazí. Vždyť to dělá také. Ale co, tohle je přeci dobrá příměra, však to je taky zapomenutý svět, ve kterém se mluvilo řecky.

„Je to krásná báseň,“ konstatuje Marek po chvíli.

„Já nevím. Mě tyhle věci asi moc neberou. Nerozumím jim. Mám radši, když mají texty děj.“

Intenzita deště sílí a sílí. Lenka se dívá na okno, poslouchá Marka na půl ucha a přemýšlí, co bude k obědu. Na chvíli se přistihne u pobavené myšlenky, jak rychle se z ní stala cynicky pragmatická žena, onen pověstný „krk rodiny“.

Den předtím byla v řeznictví a koupila kuřecí steaky. Ten krám má přes cestu, je to sotva pár kroků, stačí se nenechat přejet tramvají a je tam. Přemýšlela tam tehdy o tom, že řeznictví jsou jednou z posledních výsep starého světa. Všechno se dá nacpat do přehledných polic samoobsluh, ale u toho masa pořád přezívá jakási potřeba se nechat obsloužit, pobavit se s řezníky, nechat si to nakrájet a odvážit. Ovšem, klenoty nebo květiny člověk taky nenajde v regálech, ale Lenka měla na mysli věci denní potřeby, pro které se masu lidí každý den vydávají a které jsou vyvrcholením jejich práce, neboť peníze jsou konečně přeměněny na něco užitečného. Ty masu se nalévají přímo z práce do hypermarketů, procházejí tam jedním směrem, jako hmyz ve své kolonii, mlčky shrabují věci z polic, ovšemže pořád ty stejné věci, tlačí ten svůj vozík... a zastavují se jen u řeznictví. Mlčky projdou kolem baleného masa, protože si chtějí o svých chutích popovídat, chtějí si jako feudál na trhu ukázat: „Tuhle flákotu mi dejte s sebou! A ještě tohle! To všechno chci.“

Nikdo z nich není zastáncem malých obchůdků, každý chápe výhody hypermarketové kultury... ale u masa chtějí lidský styk. Možná i proto, že je maso jakýmsi jádrem typického jídla, jeho srdcem, tím klíčovým... Ostatní je do počtu, ale o maso jde, to se nesmí pokazit, jeho úprava je malým rituálem a nákup je přípravou na tento rituál, lidé se chtějí v řeznictví pochlubit svou volbou, chtějí dát najevo „asi budu zítra dělat řízky“ a chtějí nevyslovené stvrzení prodavačky „dobrá volba, člověče“.

S Markem se Lenka odpoledne loučí. Odchází do toho deště na sraz střední školy po patnácti letech. Po patnácti letech... To je docela dost. Lenka má pocit, jako by na střední byla před chvílí. Možná už to přitom taky bylo patnáct let. Kdo ví. Ale nic se neslavilo, tedy alespoň má ten pocit.

Každopádně... Adlétina družina je v pevnosti. Soběslav jel obhlédnout záseky a vrátí se do pevnosti až ráno. Bude na něj tedy čekat.

Lenka se zarazí. Rozepsala rozhovor Adléty s Bohuslavem, v knize již druhý, ale náhle se jí zdá, že je Adléta strašně neživotnou postavou. Měla být z knihy nejsympatičtější, ale náhle jí ani sama Lenka nefandí. Nepřehnal to v začátku? Nelíčí ji jako moc bezproblémovou? Žádného čtenáře nezajímají postavy bez slabosti, bez vnitřního konfliktu. V touze stvořit to nejlepší stvořila něco umělého. Adléta věrně miluje Soběslava. Proč? Je Soběslav tak dobrý muž? Vybrat si ho nemohla. Přišla z jiné kultury, pořádně ani neuměla česky. Soběslav byl nelitostný panovník, zavedl lámání v kole, své nepřátele dával oslepotat a vůbec, byl středověk. Kníže byl na půl úvazku politik, na půl úvazku hrdlořez.

Mohla by ho Adléta milovat, protože se tak prostě rozhodla? Nebo si můžeme představovat, že on byl prostě jiný? Ostatně to, že ona byla prostě jiná, to je základní premisou knihy.

Adléta si mohla kdykoliv zajít k řezníkovi, zrovna jako Lenka. Nebylo to o moc jiné, tedy snad až na těch pár much navíc. Můžeme si z ní udělat další takovou ikonu jako z Boženy, takovou kněžnu, která by s obyčejným řezníkem zavedla řeč. Lenka vždycky historii psala tímhle romantizujícím stylem a vlastně ani nikdy nechtěla psát jinak. Co jí je po faktech, ostatně je astrofyzičkou, lidi to čtou, protože to je čtivé a protože to je velký příběh, ne aby se něco dozvěděli.

Děšť je ještě silnější, to už snad není děšť, ale krupobití, je to smršť ran Muhammada Aliho na slábnoucího soupeře, nebesa tlučou do asfaltu, jako by ho chtěla prolomit. To je správně středověká atmosféra, chybí už jen mlha, napadne Lenku a přijde jí na mysl Sedmá pečeť. Pršelo v tom filmu vůbec? Co na tom záleží. Je víc způsobů, jak navodit danou atmosféru, ale všechny odkazují k jednomu. K existenciální nejistotě. To je to, co jí na středověku láká. Ten malý člověk a obrovská příroda, ta jeho bojácnost a spousta otázek, na něž nezná odpovědi, jeho zdánlivá nesmyslnost a malost života.

„Nic tam není říká,“ odkrývá dívka pravdu o smrti rytíři, kterého hraje Max von Sydow, a ten tomu nechce věřit, kroutí hlavou a má tvář v grimase: „Ne, tak to nemůže být!“

Na tuhle notu se snaží Lenka přivést druhý rozhovor Adléty s Bohuslavem a přitom se jí pořád na mysl vrací další úvahy o řeznictví. A pak o Markovi. Nakonec přemýšlí hlavně o něm a už vůbec nepíše. Jsou to podivné myšlenky.

Kdysi, když se poprvé zamilovala a taky poprvé vyspala s klukem, to bylo v jejich sedmnácti (už je to třináct let!), tak byla zhrozena vlastními myšlenkami. Čekala velikou lásku a nedostavila se. Byla s ním tři měsíce a měla ho ráda. Přišel jí zajímavý a bylo jí s ním dobře. Ráda s ním znovu a znovu spala a dívali se na filmy a chodili na procházky, ale ani jednu nezažila pocit, který by mohla chytit a říct si „aha, tohle je ta pověstná láska!“. U druhého kluka se s tím vyrovnala: nic takového neexistuje a hledat to je ztrátou času. U žádného dalšího se tím už netrápila. Jsme pohlavně se rozmnožující tvorové, máme jisté pudy a krom toho je i sociologicky výhodné být spolu. Tečka. A přeci teď, když to s Markem konečně chtěla myslet vážně, čekala, že to zas bude jiné, znovu se jí obnovila ta dávná víra v ten jakýsi podivný a úplně nový cit. Ale zas nic takového.

František Palacký napsal, že se Adléta po smrti Soběslava utrápila. Samotou snad? Nebo ho opravdu tak milovala? Je Adléta zas v něčem lepší než Lenka? Nebo je Soběslav lepší než Marek? Lenka vlastně píše o něčem, co sama nezná. Adléta miluje Soběslava. Ale jak si to představit? Je to její vnitřní rozhodnutí za ním

vždy stát? Její přesvědčení, že je Soběslav dobrý muž? Je to jen podivná směska pocitů? Chce jen mít jeho penis opět v sobě a jeho dech na svém krku? Nebo jde i ještě o něco jiného?

Literární postavy žijí v relativně maličkém světě. Starají se o relativně málo věcí. Když spisovatel rozvrhne postavu Karla, který je modelář, tak to vypadá, že je Karel modelováním docela posedlý, že nikdy nemyslí na nic jiného. Je to jeho význačný rys. Ale skutečnost je všelijaká, jen ne plná tak význačných a jasných věcí. Adléta, kterou Lenka utvořila, má v knize nějakou známost s asi pěti lidmi. Lenka sama jich zná určitě víc než padesát a další stovky jich jen tak vidává na ulicích jako bezejmenné kulisy denního ruchu.

Zná desítky mužů, které obdivuje stejně, ne-li víc, než Marka. Zná muže chytřejší, jemnější, vtipnější, atletičtější postavy, pohlednější. Kdokoliv z nich by mohl být na jeho místě a zdá se, že by se nic nezměnilo. A to je představa, která ji znepokojuje. Vybrala si jej, chtěla by, aby to bylo výjimečné a přitom se zdá, že Marek není ničím moc zajímavý, ona není moc zajímavá, jejich vztah je dílem náhody a nemá o nic víc pevnosti než jakýkoliv jiný. Snad je s ním Marek zas proto, aby měl s kým spát a aby si kámoši nemysleli, že není schopen žádnou sbalit, snad je ona s ním, aby nepropadala zoufalství osamělé ženy s věkem začínajícím číslicí tři.

A to pro život stačí? Lenka má stejný pocit, jaký měla v sedmnácti. Ležela nahá a zpocená po orgasmu, ten kluk (jmenoval se taky Marek, jaká to náhoda) šel zahodit kondom a ona si sáhla mezi nohy a pak se podívala na prsty od krve a přikryla se peřinou; cítila se zklamaná a měla pocit, jaký měla, když dlouhé měsíce čekala na skvělý film a hltala o něm každou novinku, pak šla natěšená na jeho premiéru a když odcházela z kina, tak si jen řekla „takže... to bylo to ono?“. Teď chce udělat konečně volbu muže pro zbytek života, Marek se nastěhoval k ní a ona si říká „takže... tohle je to ono?“.

Potkalo něco takového Adlétu? Lenka má vizi, že Adléta měla jakési předporozumění všem věcem, podivnou moudrost. Pro ní nic z toho žádnou změnu nepředstavovalo, v ní to dávno bylo. Nic se nezměnilo po její ztrátě panenství, nic se nezměnilo, když se zamilovala do Soběslava. Byla už předem tak dokonalá, že ve své mysli nebyla nikdy naivní pannou, ale už zodpovědnou ženou a byla tak dokonalá, že měla srdce plné lásky dávno předtím, než poznala Soběslava, jehož tvář pak akorát do té lásky obtiskla a uchovala. To vše byl jakýsi podivný dar přírody, účast na archetypu ženství.

Něco takového je možné asi jen ve fikci a Lence to náhle přijde odporné. Proč o tom vůbec píše? K čemu takový nedostižný ideál? Píše dál, ale jde to jaksi mechanicky. Pomyslí si, že to jí to tedy brzy znudilo a znechutilo... Chce to pauzu.

Jako důvod k pauze a vysvobození zazvoní mobil. Justýna je sama doma, kouká prý z okna, nemá do čeho píchnout a má trochu strach, protože Agáta je kdesi u zásahu. Ze skoro dvacetiminutového hovoru nakonec vyjde otázka, zda se Lenka nechce stavit, že by spolu zalogaritmovaly. To sloveso Lenka s Justýnou používaly od dob, kdy spolu ještě na bakalářském stupni studovaly astrofyziku a scházely se spolu učit. Největší problém měly s matematikou a jedna z těch dvou (těžko už říct která) řekla „vždyť pořád jenom logaritmujem!“ a pak se uchytilo jako výraz pro tyhle učební schůzky a později pro jakékoliv schůzky obecně.

„Tak já přijdu,“ řekne Lenka rezignovaně, ale je docela ráda.

4) Kafe a medovník

Deštník se zdá jako dobrý nápad jen do chvíle, než Lenka stane venku pod deštěm. Jak by řekl Forest Gump, prší shora, zdola i ze všech stran, takže je ta malá zaštitěná plocha nad hlavou až pateticky směšnou obranou, kterou navíc strhává bokem silný vítr. Naštěstí Justýna bydlí nedaleko, i když občas Lence bleskne hlavou zlostná myšlenka, že taky mohla ona přijít za ní.

Justýna se dlouhé roky styděla za svou homosexualitu, tajila ji, snažila se ji dokonce potlačit a chodila s pár kluky. První, komu se přiznala, a taky první holka, na kterou to zkusila, byla Lenka. Která se tehdy zděsila, doslova vycouvala z kamarádství a holky se skoro rok neviděly. Nakonec se Lenka omluvila, znovu se začaly bavit a o celém zbrklém incidentu už nepadlo ani slovo. Justýna si pak našla Agátu, policajtku, s takovou drobnou, ale docela vysportovanou postavou, a s tou už bydlí skoro tři roky.

Lenka zvoní a doufá, že Justýna otevře brzo, protože se jí už lepší oblečení na tělo a začíná nepříjemně studit. Konečně zarachotí západka a ona vklouzne do suchého přišeeí.

„To jsem ráda, že jsi přišla,“ říká na schodech Justýna.

Dveře od bytu se stihly přibouchnout, takže znovu loví z kapsy klíče, které už schovala.

„Však Marek má dneska ten sraz, taky jsem se nudila.“

„Jo, Marek,“ usměje se Justýna, otočí klíčem a drcne do dveří. „Jak se má? Byla mu ta knížka k něčemu?“

„Co já vím,“ pokrčí Lenka rameny. „A má se asi dobře.“

Justýna nezůstala na katedře. Dopadla osudem mnoha fyziků: jako programátorka. Na rozdíl od Marka dělá hlavně na databázových aplikacích, ale i tak mu nedávno půjčovala jednu knížku o kaskádových stylech, což sice Lenka ví, co je, ale už ani neví, proč jsou vlastně „kaskádové“. Dalo by se říct, že se Justýna s Markem docela znají, což už se stěží dá říct o Lence a Agátě. Ne, že by se Lenka nechtěla seznámit, ale brzy si uvědomila, že ta drobná policistka žije v úplně jiném světě, než ona. Asi si to uvědomila po dialogu o tom, jestli je lepším základem pro „em-em-ej“ začít s muay thai nebo se zápasem, což byl vlastně spíš monolog Agáty, u kterého se Lenka, jejímž nejvíce heroickým sportovním výkonem je doběhnutí tramvaje, moc nechytala.

„A co ten tvůj diplomant? Pořád tak hyperaktivní?“ ozývá se Justýna z kuchyně přes hukot vařící konvice a cinkání lžičky, kterou ze dna skleněné dózy nabírá zbytek brazilského kafe.

„Jo, Aleš má pořád nějaký problém,“ zasměje se Lenka a posadí na židli zády k oknu, na které bubnuje dešť. „Ale je šikovný.“

Vzpomínání na staré dobré časy je takovým tím zachytným bodem pro kamarády, kteří už toho v současnosti moc společného neprožívají. Povinná suma vtipných momentek z vysokoškolských studií se vyčerpá a kafe je pořád ještě teplé.

„Vypadáš zamyšleně,“ řekne Justýna po chvíli odmlky.

„Zase píšu knížku,“ odvěti Lenka. „O té Adlétě, víš, jak jsem se na to chystala...“

„Jasně, kolik toho už máš?“

„Hm, ne moc... Pár stránek a už jsem se nějak zasekla. Některá témata možná vypadají skvěle jen v konceptu.“

„Takže to nedopíšeš?“

Lenka pokrčí rameny.

„Nevím. Proč hned vzdávat boj? Třeba mě to téma zas chytne.“

Lenčin pohled se zastaví na poličce těsně u stropu. Je plná rostlin, jejichž šlahouny visí do prostoru a celému tomu stropnímu pralesu vévodí zamračená Leibnizova busta. Ironické, že na někoho, kdo měl takové problémy s matematikou, shlíží celé dny tenhle bůh integrálů.

„Já to stejně nechápu, proč sis vzala do hlavy zrovna tu Adléta. To už mi třeba Eliška Přemyslovna přijde lepší, přeci jen to její ne zrovna šťastné manželství s Janem Lucemburským a ty její spory s Rejčkou a vůbec...“

„Přeci je třeba psát o někom, o kom nejsou vydány tuny knih,“ usměje se Lenka.

„Dobře, ale proč Adléta?“

„Nevím. Vlastně jsem si celou tu postavu vymyslela v hlavě a ten můj výmysl pak chtěla jen na někoho skutečně historického naroubovat... A proč ona? No, původním impulzem byla bitva u Chlumce, o té jsem chtěla psát, ale zároveň o té ženě, jejíž obraz jsem měla v hlavě.“

A mám ráda to jméno, dokončí Lenka v duchu.

„Ty bitvy u Chlumce se mi pletou. Bylo to jedenáct set dvacet tři, že?“ řekne Justýna.

„Jasně. Žádní sedláci.“

„Na střední by ze mě měli radost.“

Právě díky dějepisovi se vlastně Lenka s Justýnou prvně sblížily. Byly v tom docela jedinečné, protože prototypem fyzika byl spíš člověk s odporem k literatuře a k literatuře historické obzvlášť. Justýna tehdy asi poprvé přišla do Ponorky, kde se čtvrtek co čtvrtek prváci z astrofyziky scházeli. Byla tichá,

možná i litovala, že se vůbec nechala přemluvit, říkala si, že si měla radši pustit seriál, ale pak ji upoutala Lenka, jak ostatní bavila vyprávěním z přemyslovské historie. Chvilu poslouchala a pak, když Lenka řekla cosi nepřesně, tak tiše, ale výrazně, řekla opravu. Skvěle to načasovala, zapůsobila a překvapila. Hlavně se však potom daly obě do řeči, zjistily kolik mají společného, jak romanticky jsou okouzleny planetami a trpasličími planetami, jak trochu bojují s matematikou a že se obě k dějepisů na střední dostaly přes fantasy.

Po kávě pečou spolu medovnik a u toho si dál povídají. Vesměs o samých nedůležitých věcech, i když Lenka vidí, že Justýna má hlavu jen plnou obav o Agátu a že jen chce tyhle myšlenky trochu upozadit, nu, však od čeho jsou kamarádi. Jak si tohle Lenka říká, tak se přistihne, že taky moc nemyslí na to, o čem se baví, že nejdřív myslí na Justýnu s Agátou a pak na sebe s Markem.

„No, a v tom Prometheovi řekne Charlize Theron, že jsou půl miliardy kilometrů od Země...“

„To jsou tři astronomické jednotky a něco,“ usměje se Justýna, zatímco otevírá troubu.

„Však jo, to by nebyli ani na Jupiteru.“

„Však Hollywood. Starý dobrý Han Solo taky měřil rychlost v parsecích...“

Obě se zasmějí a Lenka si všimne, že už skoro neprší. Co asi dělá Marek? V jaké fázi opilosti asi s ostatními už je? A co bývalé spolužačky, nyní pohledné ženy... Kdepak, takhle neuvažuj, holka!

„Já jsem k tomu náhodou někde viděla vysvětlení,“ ozve se po chvílce Justýna, Lenka se na ni podívá a vidí úpornou snahu, aby rozhovor pokračoval. „Prý letěl kolem nějaké černé díry a dokázal to zvládnout kratší vzdáleností než ostatní.“

„To určitě,“ řekne Lenka, podívá se z okna a vidí, že už neprší.

„Bude v pohodě,“ pronese Lenka zdánlivě mimo téma, ale Justýně je jasné, že myslí Agátu.

„Jo,“ kývne.

Venku se objeví paprsky a vlhké sklo se zatřpytí barvami duhy. Lenka si pomyslí, že chtěla ten den psát druhou kapitolu a ta měla být hlavně o smrti a umírání, ale náhle jí to přijde až jaksi cynické, když tu tak stojí s Justýnou a ta se bojí o Agátu, i když Agátě určitě nic nehrozí, ale přeci, kdyby umřela a byl pohřeb a Lenka viděla Justýnu zlomenou, to by byla pravá tvář umírání, na tom by nebylo nic zajímavého a nešlo by to dohromady s atmosférou v mlze se topícího středověku a nebyl by to materiál pro existenciální úvahy, byl by to jen pocit, že se stalo, co se stát nemělo, že už se to nemůže odestát a byl by tam pocit bezvýchodnosti a otupělosti, možná i bezradnosti; každé slovo by jako útěcha bylo slabé a Lenka by se styděla, že neví jak dál, že se psaním té

druhé kapitoly pasovala na odborníka přes umírání a teď nemůže Justýně nijak odborně pomoci, nemůže jí pomoci ani neodborně, nemůže jí totiž nabídnout vůbec nic, snad kromě své přítomnosti.

A vidí tu paralelu, vidí Adléta, jako by byla živá; Adléta, co se v Praze bála o svého muže, který táhl do boje, bála se o něj, protože byl podstatnou částí jejího života, bála se u tuhle svou část života, nic ji netěšilo, protože žila jen ze dvou třetin a zbytek byl nejistý, měla hrozný pocit, že nemůže nic udělat, nijak ovlivnit to, zda se jí muž vrátí či ne, že nakonec prorocký sen a starodávné kopí vzala jako milosrdenství, jako dar, který jí dá možnost něco udělat a i kdyby to něco bylo k ničemu, bude mít alespoň pocit, že bojovala, že plavala proti proudu osudu a nečekal jen, kam s ní voda smýkne.

Adléta by zemřela muži po boku a přišlo jí to tak správné, ale Justýna by vůbec nechtěla umírat s Agátou, nechtěla by, aby musela kterákoliv z nich umírat, proto by pro ni bylo takový šokem a nepochopitelným bezprávím, kdyby se to stalo. Justýna chce jen zapudit tu myšlenku, že by se to vůbec mohlo stát, má snad jakousi podvědomou vizi podivné magie, že když se zlá myšlenka vytratí, zlá věc se nestane, proto tady s Lenkou peče a snaží se myslet na jiné věci a tím jako by svou milovanou chránila na dálku od nebezpečí...

Adlétě by nestačilo pečení, nestačilo by jí působit na dálku, ona je dcerou jiné doby a jakou náramnou dcerou! Když je někde smrt, nechce přivírat oči, nechce se přesvědčovat, že neexistuje; když je tu smutek, nechce ho zlomit, chce to všechno vidět, být u toho, prožít to, čelit tomu, nebát se, ale přitom rozumět míře hrůznosti. Kdyby Soběslav umřel, patřilo by to k životu, patřilo by to k manželství, patřilo by to k lásce a k Adlétě, to ona ví, rozumí tomu a respektuje to, ale moderní člověk, tedy přinejmenším Justýna s Lenkou, ty chtějí před tímhle zavřít oči, to se prostě nesmí stát, ne že nesmí, to se prostě nestane, protože ony to nechtějí a tečka!

5) Píseň pradlen

K večeru je to všude samá velká kaluž a tyhle pomníčky zašlému dešti opalizují proměnlivými světly soumraku. Lenka se usměje, když ji tento poetický opis napadne. To musí říct Markovi. Hlavně jen do žádné nešlápnout... Nese si půlku medovníku v igelitce a myšlenkami je napůl ještě u Justýny s Agátou. Lence to přišlo jako zvláštní výjev, když Agáta přišla. Žádné velké nadšení, dokonce skoro žádné otázky. Bylo to strohé, takřka protokolární, jako by Justýna byla tak trochu naštvaná a Agáta příliš unavená a Lenka zase tak trochu navíc. A co vlastně čekala? Dojemnou scénu? Kolem a kolem to bylo dojemné dost, i když záleží, z jaké stránky se to vezme. Hlavně to totiž bylo podivné.

A podivná jí teď přijde i ulice, crčící voda z okapů, páchnoucí chodníky a obláčky páry, je to všechno jak po boji a ty opalizující kaluže jsou jak krátery po granátech. Nebo takhle to má říct Markovi? Drsná poetika? A bude on na tohle vůbec mít náladu? Bude napitý... Aha, tak to bude určitě mít náladu. Vážně, když se napije, tak je největší romantik. Lenka pak neví, jestli to hraje, jestli je to jen pod dojmem okamžiku, nebo jestli to v něm celou dobu bylo a teď překonal zábrany. Lenka, když si vypije, je akorát ospalá a řeč s ní není. U jiných alkohol emoce rozvádí, ona si po něm připadá jak Vulkánek. A je jí to pak někdy i líto, když má Marek všechny ty sladké řeči a asi i napůl čeká, že ona bude oplácet stejnou mincí; ona to má jaksi za povinnost a tu povinnost nezvládne... Povinnost? Vážně by to chtěl takové z povinnosti? Jenže to je to, co ona neví... Jestli by to bylo neupřímné. Upřímně chce, ale samo to nejde... Takže?

Marek doma ještě není. Ovšem, to ji mohlo napadnout, kdyby přišel před ní, určitě by zavolal se zeptat, kde je. Lenka položí medovník v kuchyni na stůl a jde zapnout počítač. Zatímco najíždí systém, přemýšlí o Agátě. Je pro Lenku vlastně tajemstvím. Netuší, co by se jí mohlo honit hlavou. Ve společnosti Lenky je málomluvná a Lenka má vlastně pocit, že se Agáta ani k Justýně moc nehodí. Copak jí ale přísluší toto soudit?

Windows se probouzí se sobě příznačnou pomalostí. Zas budem spolu spát... Lenka si tu část básně polohlasně zopakuje. Takhle, jen ten jeden verš, to vlastně vyzní jak normální příslib sexu. Ušklibne se. Jak jí to teď napadlo? Šplouchání Léthé budem naslouchat... Nebo jen tramvajím a opilcům. Word nabíhá. Ani nezkontrolovala maily, to je tedy chuť ke psaní. A písní pradlen. Pradleny, staré ženské, perou rubáše... Lenka se zachvěje. Když ještě studovala a bydlela jednu dobu na Neředíně, viděla jednu hned po sexu kouř z krematoria. A za krematoriem dlouhé nic, jen nekončící tmu, v noci se černající pole, které až v dálce protíná chladně svítící logo Globus. Smrt nám pořád čeká pod okny, je to ta řeka a staré pradleny v ní stojí po kolena a máchají rubáš, který má

akorát naší velikost. A Lence je třicet, to znamená, že od té doby, kdy se takhle polonahá dívala z kolejí do dálky, uplynula řada let, znamená to, že voda řeky zapomnění zas o něco stoupla k jejímu oknu. Zas budem spolu spát... Už to ani nezní jako pobídka k sexu. Je v tom to, že málokdo chce naslouchat té řece sám. A do tmy lásku odhodíš... Jako Kapitán Amerika svůj štít, jako ten nejudatnější paník ze stáji Marvelu.

A tím skoro vtipným zakončením se Lenka zas vrátí na zem a zas kouká na rozepsaný dokument, pak chvíli na hodiny (kde je ten Marek?). A náhle má chuť udělat něco nečekaného a spontánního. Obléká si kabát, jde ven, bloudí jen tak uličkami a za chvíli zas sedí doma a má trochu mokré ponožky, jak jí prosakují boty. Hodiny se zatím posunuly a počítač usnul, ale jinak se nic nezměnilo; zas tam sedí a nejradši by se zas zvedla a šla znovu ven a cítí marnost.

Andrej je nová postava. Lenka se rozepisuje pomalu. Slovo za slovem, ne větu za větou, žádný zápal, jen vytrvalé sklepávání písmenek jedno za druhým, jako se z cigára oklepává popel. Ale Lenka nekouří a Marek taky nekouří, i když kdysi kouřil, ale pak s tím přestal. A tak to je s koncentrací. Tak se nedá psát. Jedna myšlenka se řetězí s druhou a... A ten Andrej, nová postava. Je to felčar, polní lékař v pevnosti, který ošetřuje Huberta i Stanislava. Lenka postavy topí v dialogích. Dialogy jsou fajn, dialogy jí jdou. Andrej je už starší muž a ledacos zažil. Křížovou výpravu, vraždu Břetislava, masakr Vršovců, vraždu Svatopluka... Ne, to je blbost, to je moc; příliš velká náhoda. Něco z toho bude muset vyškrtnout.

Lenka začíná konečně psát s chutí. Andrej je její propustka z brakových vod, je obžalobou násilnosti středověku, odhaluje hrůznou nahotu toho, co si jiní skrývají za patetická slova. Od začátku měla představu, že takováto postava v knize být musí. Někdo, kdo si prošel peklem takovým, že přestal rozeznávat život od smrti. Ne, on vlastně není obžalobou. Neříká, co je správné a co špatné, jen vypráví, co zažil. Zatímco šije rány a míchá masti, tak vypočítává unaveným hlasem všechny ty hrůzy a nelidskosti, které páchal a které ho změnilly od samotné podstaty a tak se čtenáři samotnému v hlavě formuje obžaloba, provinilý pocit, že se těšil z něčeho tak brutálního, že přivíral oči před všemi otevřenými zlomeninami, vyhrzenutými ledvinami a roztrženými hrdly, před naštipnutými kostmi a strachem pomočenými nohami, že se radoval z triumfů a proher, z velkých slov a třpytivého pozlátka.

Lenka to nepíše proto, že by to tak cítila, ale protože tím chce dát knize hloubku, pak nad tím ale sama přemýšlí. Nemůžeme-li nic ztratit, není tu napětí. Nemůžeme-li ztratit život svůj či někoho jiného, co můžeme skutečně ztratit? Majetek? Svobodu? Cíl? Vůli? Lenka si pomyslí, že to vše snadno může ztratit i ona. Ne v tak finálním smyslu, jako ten muž z dvanáctého století, to ne, protože dnes

je bolest měkká a radost samozřejmá, ne, protože si sedí v teplíčku, v klidné Evropě, protože jí zprávy o smrti, utrpení a válkách ze současnosti míjí asi tak, jako války z minulosti, nebo možná ještě méně.

A přece to vše může ztratit v tom smyslu, že bude mít pocit, že to ztratila, a pak může díky tomu ztratit i život, ne proto, že by náhle vyhasl, ale protože pozvolna vyšumí, ne proto, že by se najednou nadechla vody z řeky Léthé, která je řekou zapomnění, ne proto, že by náhle měla vodu v plicích a musela zemřít, ale spíš proto, že se těch chladných vod bude děsit, že jí bude v hlavě znít hrozná píseň pradlen a vše, co si myslela, že tu píseň může přehlušit, bude náhle mimo její dosah a bude zbývat jen beznadějně přesvědčení, že co by pradleny umlčelo, toho nedosáhne a co by dosáhla, to je neumlčí, a tak se časem stane taky touhle pradlenou a bude si pomalu máchat vlastní rubáš, do kterého jen tak padne únavou, ne utopená, ale umořená držením se nad hladinou.

Dá se napsat velký příběh, ve kterém by postavy nemohly nic ztratit, ve kterém by jim nic nehrozilo? Dá se napsat příběh o někom, kdo už všechno ztratil? Jak byla ta anglická věta, co jí utkvěla v paměti? Zněla... What is a life devoid of strife? Ne, postavu Andreje nečeká žádný šťastný konec, žádný dobrý osud. Nijak se nevykoupí. Prohrál a je z něj chodící lidská schránka, která už před mnoha lety docela otupěla rovnou mírou proti krásnému i ošklivému, neboť by jinak z ošklivého, které zažívá i rozdává, musela zešílet hrůzou. A Lenka má jen trochu mokré ponožky (které vlastně už skoro uschly), protože má boty, do kterých teče, a protože se spontánně šla projít kalužemi v ulicích a mokravým parkem.

A Marek je ve dveřích, jí pozdní večeri a povídá si s Lenkou a jdou spát a takhle rychle se dá přejít ze scény do resumé a tak jsou naše vzpomínky hrstkou perleťových scén ve velké indiferentní hroudě samých resumé, která sice dávají „no-vlastně-vcelku-fajn“ obrázek, ale chtěli bychom těch perel víc, chtěli bychom z nich celý náhrdelník bez mezer, jenže kdybychom měli hroudu perel, byla by to asi zase jenom další indiferentní hrouda, protože celkově světlé věci nemají svá světlá místa a rozdílů jsou to jediné, podle čeho se jde orientovat ve světě i ve své hlavě.

Lenka jde spát, ale v jednu chvíli, a není si ani jistá, jestli mezi tím chvíli spala, se zvedne, skoro docela probuzená se posadí a podívá napravo. Marek spí, nic netušící oddechuje, a ona se na něj dívá a přemýšlí, co je to za člověka, proč ho má tady, proč s ním dělá, co s ním dělá, co k němu cítí... Marek vždy chce v posteli ležet na levé straně (aby měl volnou pravou ruku...) a tak je po její pravici, když se takhle posadí a je zády k čelu postele.

Dlouho se na něj dívá a jako by se dívala skrz něj, snad docela ztratila myšlenku, prostě se jen tak dívá a pootevřeným oknem zatím do místnosti vniká vzduch, který chladí na holých částech těla, povíá

Markovi s trčícími vlasy a z něj táhne pořád ještě alkohol a Lenka si vedle něj znovu lehá, zmatenější, než když se zvedala. Teď se dívá na strop a jako by tam zase viděla jeho tvář. Tvář v mlze, tvář ze stínů, tvář nejasnou. Je to vůbec jeho tvář? Není to její tvář? Lenka vstane, potichu, ale to ani není potřeba, Marka teď nějaký pohyb určitě nezbudí. Došlápne na zem a tiše jde ze dveří. Jde černou chodbou, která jí připadá o něco černější, než ložnice, snad je to proto, že tam není okno, snad proto, že je tam sama.

Rozsvítí až v koupelně a světlo je tam blede jak na operačním sálu. Dlaždičky studící do holých chodidel ji proberou z nočního otupění. Prsty na nohou se neklidně zavlní, ale ona neucukne před chladem. Kdepak, chladnější těleso, teď přijmeš hezky mé teplo. Chtěla se jen napít vody, ale teď se na sebe dívá v zrcadle. V bílém pyžamu si připadá opravdu sexy. Takže o tomhle sní Marek? Zatřepe hlavou. To jsou divné myšlenky... Jde do kuchyně, otevře si ledničku a vytáhne lahev. Další chladnější těleso. To nám ta entropie zase poroste; jak pohnojené ředkvičky.

Jen to sykne a už s lahváčem stojí bosá na balkóně a to už cítí opravdu velký chlad, ale užívá si ho, protože ví, že to kdykoliv může ukončit a vrátit se do tepla. Kolem projede autobus, taková ta linka, co svází ožraly z hospod. Takže už jsou skoro dvě ráno. Dívá se doleva, kde je kostel svatého Mořice, velký a pochmurný, i se svou vyhlídkovou věží, dívá se doprava, kde se ulice klikatí a ztrácí, dívá se nahoru, na mlčící hvězdy. Hvězdy a Venuše.

„Kéž bych vás mohla vidět, má Eris, drahá Sedno,“ řekne si polohlasně. „Plujete si tam tak majestátně, do takových dálek. Jaký je velký rozdíl mezi mnou a tou ženou z dvanáctého století...“

Napije se, skoro to vypění, ale zkušeným grifem s rychlým přísátím rtů to ukrotí.

„Zdá se mi to jako obrovský rozdíl. A vy jste pořád stejné, sotva se o kousek posunete. Sedna se vrací z neskutečně dalekých krajů. Je to tak velkolepý návrat z neznáma. Co s sebou může jen přinášet?“

Odmílí se. Ani si vlastně neuvědomila, že mluví nahlas. Ale však co, nikdo ji neslyší; a zvedající se vítr, ten studící jazyk noci, zakrývá její slova pod svými proudy, ve svých poryvech.

„Ráno přijde bitva, Adléto. Možná pro tvého muže navždy zhasne svět. Díváš se taky takhle na hvězdy, zatímco mu to ani nepříjde a jen si tak spí, možná též opilý?“

Adléta slyšela všechna ta vyprávění od Andreje, který zažil nespočet bojů. Ve smrti není sláva, v zabíjení úspěch. A přece, musí se bojovat. Ale nakonec, i vítězové vlastně prohrávají. Protože takové válčení, takový způsob života, to nemůže mít vítěze. A tohle Adléta ví a v předvečer bitvy se dívá na inkoustové nebe, kde se třpytí démanty noci. Démanty? Lenka se usměje a zakroučí hlavou.

„Jako bys tu byla se mnou, kněžno,“ ušklíbne se Lenka a pozvedne lahváče. „Tak na nás a na takovéto noci, kdy jsou všechny věci podivné a člověk musí pořád přemýšlet.“

A zas krátce nakloní lahváč, v němž to víří bublinkami, a vítr ještě o něco silněji zaduje.

„Co my jsme, Adléto, proti Eris s Dysnomií, proti Makemake a proti Sedně. Pyšně jsou v království Kuiperova pásu, kde mají celou věčnost pro sebe a kde na ně okem ani nevidíme. Jsou daleko od Slunce, ale netouží po něm tak, jako my. Netouží vůbec.“

Kdyby ji tak slyšeli její studenti. Je vždy špatně, když začne vědec myslet básnivě... Ale pro tuto chvíli Lenka není vědec, je to jen ona, jaká byla před získáním doktorátu, ba před prvním napsaným slovem disertačky.

Lahváč je prázdný a už je jí fakt zima. Vrací se zpátky a během chvíle ulehá. Leží a pořád jako by stála na tom balkóně. Dívá se zas do stropu a najednou si uvědomí, že Marek dýchá úplně jinak; že už nespí. Nejradši by se k němu otočila a... Ale zavře oči, začne dělat, že spí. Ví, že se na ni dívá. Trvá to věčnost a Lence tluče rychle srdce. Možná Marek ví, že to jen předstírá. Za chvíli Marek zase spí a Lenka opět oči otevře a kouká do prázdnoty a konečně se jí ta myšlenka začíná formovat v hlavě.

Srdce pořád tluče. Lenka usíná s náhlou jistotou, že už ví, co cítí, že už ví, co chce. Usmívá se do noci.

6) Morníě utíliě

Uplyne pár měsíců, je říjen a lesy jsou rudé, žluté a hnědé. Lenka má sluneční brýle. Nenosi je často, ale když si je vezme, cítí se dobře. (Nebo si je bere, když se cítí dobře?) Směje se skoro bezděčně, prostě jen tak, možná ji dříve pobavila nějaká myšlenka.

„Kdy ta konference začíná?“ ptá se za chvíli, před vraty na adrese Křížkovského dvanáct.

„Až za hodinu...“

„Aha. Měl jsi už dneska kafe?“

Jdou do Café 87. Lenka Jakuba dlouho neviděla.

„Co je s tebou?“ ptá se ho a skládá brýle na stůl.

Kuba si je zkouší. Jsou polarizační. Naklání hlavu na stranu a zpátky jak pták emu. Tmavě modré nebe, bledě modré nebe. Pak je vrací na stůl.

„Dám si turka,“ říká a pak dodá: „Toho jsem dlouho neměl.“

„Kdy jsme se vlastně viděli naposledy?“ ptá se Lenka. „V květnu?“

„Jo, asi v květnu.“

„Aha,“ řekne Lenka. „No... Píšeš ještě tu... hm, červenou knihovnu? Víš, jak jsi o tom říkal...“

„To je ta sranda,“ ušklíbne se on. „Tehdy jsem napsal pět kapitol. Pak nic... Teď jsem začal šestou, v podobné chvíli a s podobnými pocity, jako když jsem psal tu první. A přece je to jiné.“

„Zřejmě kletba první kapitoly z každých pěti,“ usměje se Lenka.

Servírka na stůl pokládá turka a pro Lenku moccacino.

„No... Má jich být dvanáct, tak snad jedenáctou přežiju... Chm. Tma je o to horší, oč větší nás předtím zalila záře; tu větu jsem včera asi napsal jako poslední, než jsem šel spát. Pak ještě vlastně verš z Ortena a ještě cosi, no, je to takové protkané různými odkazy... A co ty? Co ta knížka o Adlétě?“

Lenka pokrčí rameny.

„Jsem náhodou taky u šesté kapitoly. Přes prázdniny jsem na to skoro nesáhla.“

„A co, že jdeš na filozofickou konferenci? Zase se budeš okorát nudit a uděláš si o nás ještě horší obrázek...“

Oba se zasmějí. Kuba pak zase zvažní.

„Ale bylo to divné, jak jsem včera psal. Třeba ještě před tím koncem... Byla tam taková scéna. Hrozně jsem ji natahoval a rozpitvával. Až mě teď jaksi děsí... Je to martyrium ji čist. A jiné věci jsem

naopak vůbec nerozepsal, jen jsem o nich podal zprávu.“

„Proč píšeš zrovna takovým způsobem?“ zeptá se Lenka a napije se kávy.

„Nevím... Něco chci zamlčet, chci, aby si to mohl čtenář domyslet; něco zas chci, aby si protrpěl.“

„Zvláštní. Ale chápu to. Asi. Já píšu jinak... Příměji. Ale zas to zdržuji dialogy. Myslím, že ty mi jdou.“

„Mně vůbec,“ ušklíbne se Jakub.

„Co je?“ zeptá se Lenka a podívá se na svou dlaň, kterou má položenou na stole.

„Co?“

„Díval ses mi upřeně na ruku... Mám tam něco?“

„Ne... Ani jsem si to neuvědomil, že se dívám tím směrem.“

Kuba uhne pohledem jinam.

„Něco jsem udělal,“ řekne pak. „A je mi to líto.“

„Cos udělal?“

„Nechci to říkat, ale promiň.“

„Co?“ Lenka se zarazí. „Proč se zrovna mi omlouváš? Něco jsi udělal... mně?“

„Hm... Něco jsem napsal.“

„Nic víc?“

„Ne, jen napsal,“ zakroučí Jakub hlavou.

„Tos mi napsal úchylný mail, či co?“ zasměje se Lenka. „Proč takové tajnosti?“

„No, skoro...“

„Proč bys něco takového dělal?“

„Nevím... asi jsem chtěl něco sdělit sám sobě,“ pokrčí on rameny. „Ale nakonec jsem si z toho sdělení stejně nic moc neodnesl. Jako bych mluvil do dubu.“

„Já psáním taky mluvím sama se sebou,“ řekne tiše Lenka. „Možná si tím i něco kompenzuji.“

„Jak to myslíš?“

„To je asi tím, jak je Adléta skvělá, jak je nedostižná. Vlastně jí závidím. Žárlím na vlastní literární postavu. Mohla bych parafrázovat Nietzscheho: bůh mi byl tím, čím jsem nebyl já sám; a s těmi postavami, s těmi to je podobné.“

„Parafrázovat Nietzscheho,“ rozesměje se Kuba. „Jsi zvláštní astrofyzik. Ale to, co říkáš... Možná si jednou uvědomíš, že to je celé asi trochu jinak. Ale třeba ne, třeba to špatně vnímám já.“

„Zámky,“ vrátí se Lenka po chvíli o něco nazpátek. „Přijdou mi jaksi nefér vůči čtenáři.“

„Literatura je nefér. Ale, konec konců... já ty zámlky často ani nechci nechat zamlčené... zamlčení je takovým eufemismem a eufemismy pro hrozné věci jsou někdy skoro urážkou; hrozným činem...“

„Hm, no jo... Hej, zase se mi díváš na dlaň!“

„Co?“ ošije se Kuba. „Asi jsem se zamyslel.“

„To tam mám fakt flek?“

„Dobře, nezamyslel jsem se...“

Kuba ji náhle chytne za dlaň. Je skoro až překvapen, měl snad pocit, že něco takového ani není možné. Lenka neucukne, ale podívá se na něj a v očích má otázku i výhrůzku.

„Zvládneš to, Lenko. Jen to nevzdávej.“

„Co bych měla zvládnout?“ zatváří se ona už trochu podrážděně a ruku ze sevření vyprostí.

„Prostě to zvládneš.“

„Hele, já nemusím nic zvládat,“ zamručí už skoro naštvaná Lenka. „Je mi teď fajn. S Markem to klape, habilitační práce jde od ruky, prostě... prostě fajn.“

„Dobře,“ přeruší ji Jakub. „Neřeš to.“

„Jsi divný...“

„Jako bych nic neřekl, jo?“

„Ale řekl,“ Lenka přívře zlostně jedno oko.

„Řekl, protože jsem musel, protože mi to přišlo správné. Ale teď dělejme, jako bych to neřekl, jo?“

„Nechápu...“

„Nevadí. A kruci... nemám drobné...“

„Já tě zvu,“ řekne Lenka a zas má normální výraz a při placení se dokonce znovu začne usmívat.

Konference se pak vleče. Zatímco přednášející odklikávají slajd za slajdem, slunce se pomalu plazí po obloze. V pozdním odpoledni jde Lenka domů. Náhle si všimne, že je již pod mrakem, tak sundává a skládá brýle, dává si je za límec. Jde úzkou uličkou.

A pak, v té uličce, to uvidí.

Uplyne neurčité množství času, je večer a Lenka sedí doma. Jako zhypnotizovaná se dívá na zapnutý počítač a na rozepsaný dokument. Nemůže psát, ale dělat něco jiného je ještě méně myslitelné. Je jí špatně; řekla by, že až fyzicky. Nejradši by dokola jen psala slova „lorem ipsum“. Do umdlení, do úmuru.

Marek je veselý, chce se s ní bavit, ale ona na něj kouká jak na cizího. Po chvíli to Marek vzdá a jde cosi programovat.

„Jdu se projít.“

Lenka se obouvá; Marek mluví, ona odpovídá úsečně.

„Ne, jen tak.“ – „Jo... hned... se vrátím.“ – „Hm... neboj.“ – „Ne, v pohodě.“ – „Jo, fakt.“

O chvíli později Lenka prochází parkem kolem sochy Němcové a pak kráčí Flórou a tou dobou i lehce sprchne. V hlavě jí zní rozloučení Kurta Cobaina se světem, nad nímž přemýšlí. Když vyhoříme, je tu pocit, že jsme mohli plápolat ještě dlouhou dobu. Když vyhasínáme, tak jsme v pološeru a to nám pak přijde děsivější než tma sama. A když se Lenka vrátí domů, tak má zas trochu mokré ponožky, protože ono přece lehce sprchlo a protože má pořád ty boty, do kterých teče.

Druhý den ráno si Lenka pověsí plakát s Éowyn a dlouho se na něj dívá.

Třetí den se vidí s Justýnou, která je veselá a hodně mluví, ale Lenka chytá jen každé desáté slovo, dívá se na Justýnu, zkoumá její obličej, vidí ji jako záhadu, má pocit, že ji nepoznává.

„Je ti dobře?“ zeptá se Justýna.

„Promiň,“ řekne Lenka, ale hlas má ledový.

Dívá se na ni tak zvláštně, že Justýna změnil výraz v obličejí a pak se na Lenku taky dívá jinak a ve vzduchu visí otázka, která je zdánlivě nesmyslná, takže ji nikdo ani nepoloží, a Justýna se pak začervená a musí odvrátit hlavu a Lence málem vyhrknou slzy, ale nestane se to, jen se kysele zatváří a taky se dívá jiným směrem a Justýna pak odchází a má hlavu svěšenou.

Poprvé se Lenka opravdu rozbrečí až po týdnů, když čte skoro měsíc starý odborný článek o Voyageru. Jak si mohl dovolit opustit sluneční soustavu? Když se Lenka roku 1983 narodila, tak si letěl už kdesi za Saturnem, letěl velkým černým prázdnem, ale pořád byl ve sluneční soustavě, pořád byl v tom hájemství, ve kterém je Lenka doma, které ji tak zajímá, kterému zasvětila život od první encyklopedie v pěti letech po zatím nedopsanou habilitační práci ve třiceti. Voyager pořád utíkal a všichni věděli, že jednou uteče, ten věčný poutník tichým a pustým kosmem, ten fotograf a posel...

Aleš měl přímo záchvaty smíchu, když mu tyhle personifikace o Voyageru řekla. Posmutněla a trochu se zastyděla. Musí si myslet, že jsem šílená!

Sundá plakát s nebulou. Nemá ráda hvězdy, nemá rád nebuly. Nelíbí se jí ani název vlastního oboru. Proč „astro“? Ona se chce odevzdat jen planetám, měsícům a trpasličím planetám a jejich měsícům!

Uplyne další týden a Lenka zas přednáší a má konzultačky a píše, ale u toho všeho je tak trochu mimo, je tak trochu mimo i při té poslední konzultaci s Alešem, po které pak má padla, takže s ním kráčí přes Náměstí republiky a kolem kostelu Panny Marie Sněžné, což je legrační název, jak ji napadne v koutku mysli.

Aleš jde s ní až na Opletalovu, k obchodáku, v němž Lenka chodí do řeznictví. Ze zastávky jede Alešovi tramvaj dvojka. Lenka stojí vedle něj, má pořád kamenný výraz a jako by měla v krku kostku ledu. Dívá se na Aleše, přivře oči, lehce se kousne do ukazováčku a dá ruce do kapes.

„Nechceš nahoru na kafe? Přítel teď není doma.“

Aleš se málem zakucká. Aha, to asi nečekal. No, Lenka taky ne, prostě to vyslovila a bylo to vyslovené.

„Mám tam ten článek od Wrighta, víš, jak jsme o něm mluvili, a k tomu ty výpočty, co jsem na něm založila. Mám ten článek nakopčený dvakrát, můžu ti jeden dát.“

„Tak jo... Vlastně zas tak nespěchám,“ řekne Aleš.

Na schodech, v zatáčce v mezipatří, jej Lenka omylem chytne za ruku, když se chtějí oba opřít o zábradlí a na chvíli na jeho ruce spočine a rozzlobí ji vzpomínka na Jakuba, jak ji nedávno takhle chytl, což bylo docela drzé; a dívá se na Aleše a vidí, jaký plachý má najednou pohled a kolik otázek mu srší z očí a Lence je ho líto, ale je taky najednou tak rozčilená a tak se usměje a je to křečovitý úsměv, ale toho si Aleš tak úplně nevšimne, takže se pokusí taky usmát a i to vypadá křečovitě, ale to už se od něj se slabým „promiň“ Lenka vzdálí a jde až ke dveřím, které odemýká, a dává si bacha, aby jí neviděl do tváře.

V předsíni se Aleš se vši uctivostí svléká z bundy a zouvá si boty a věší si tu bundu vedle Markových a to už je Lenka vyzutá a chystá v obýváku hrnky s kávou a zapíná v kuchyni varnou konvici a jak chodí rychle chodbou, tak její malé nohy v legračně pruhaných (nyní suchých) ponožkách nevydávají žádný zvuk. A za chvíli začne voda vřít; zlověstně vše a běsní, vypadá to, jako by se konvice měla každou chvíli rozskočit, proměnit se na Hulka, na jadernou explozi. Cvak. Kafe... Kolik už uplynulo dní od té chvíle, co byla v Café 87? Nese konvici do obýváku a voda putuje do hrnků a vypouští spoustu páry a začíná vonět.

Nejprve se baví o psaní. Aleš ví, že Lenka píše, tak na to téma zavede řeč, ale Lenka mu nechce říct nic důležitého a vykládá o dvou postavách, o průzkumnících Jaromírovi a Slavanovi; mluví o tom, proč jim dala jména, jaká jim dala, že zvolila „Jaromíra“ a ne „Jaroslava“, protože už v knize byl jeden „Soběslav“ a že se jí líbila podobnost „Slavan“ a „Slovan“, i když obojí je též podobné, a to i vývojově, s anglickým „slave“, což ale nevádí, lidé mohou být pyšní i na otrockou minulost, mohou si s ní připomínat ústrky, které jim ostatní chystali a které přeci vždy překonali, při kterých se nezlomili. Nezlomili... Ale Lenku zlomit, to je snadné... Zlomit...

Aleš dělá krouživý pohyb lžičkou a dívá se na Lenku. Ta nyní mlčí, pohrává si v hlavě s těmi slovy

(„Zlomit? Zlomená?“) a snad si ani neuvědomuje, že mlčí už vcelku dlouho.

Aleš se zvedne z křesla. Stojí a váhá; přešlapuje na patách a má sucho v puse. Lenka se ani nehne, jako uhranutá hledí na ubrus na konferenčním stole; kdo ví, kudy bloudí její mysl.

„Ehm...“ začne Aleš a ona na něj konečně pohlédne.

Chvilí zkoumá její oči, snaží se z nich něco vyčíst, chce se vyznat trochu v situaci, porozumět příběhu, co se tu píše. Pak, docela náhle, obejde stůl a sedne si na gauč, sotva kousek od Lenky. Ta se na něj pořád dívá a on si pomyslí, že tohle, to je úplně prázdný pohled, že takový u ní ještě nezažil; ona mívá někdy obtížně čitelný výraz, někdy zamýšlený, ale ne takový, ne jako teď, ten je u ní nový, něco jej muselo způsobit. Aleš naprázdno polkne, přisune se trochu blíž k Lence, na chvíli se též zadívá do stolu a pak náhle na ni a dívá se tak, že kdyby mu oči žhnuly, vypálil by jí ve tváři díru.

„Ne, tohle ne,“ řekne Lenka zničehonic a zní to, jako by celou dobu vedli jakýsi telepatický rozhovor; a vskutku, žádná slova nepadla, ale oběma bylo jasné, kde jsou nyní v myšlenkách.

„Um... Ovšem, já... omlouvám se... ehm...“ odtáhne se rychle Aleš. „Teda neomlouvám... No... Ani nevím, za co jsem se omlouval. Chm.“

Lenka má pocit, že cítí v koutku oka vlhko. Co to dělá? Proč ho mate? Co mu vlastně chce naznačit? Co si on myslí? Proto (pro „to“) ho sem přece pozvala, ne? Ne! Ne?

„Aleši...“ řekne Lenka nalomeným hlasem.

„Co se děje?“ vydechne ten o tolik mladší kluk.

Lenka si pomyslí, že se jí Aleš hnusí. Ne, to je nesmysl. Je fajn. To se hnusí ona sama sobě. Bez jeho vědomí ho dostala do téhle role. Co? Do jaké role? Ne!

„Tak... teda, díky za kafe...“

„Jasně, v pohodě,“ řekne skoro neslyšně Lenka a rychle se zvedne.

Dojdou ke dveřím.

„Jo, ty výpočty...“ přeje si Lenka rukou po čele. „Skočím pro ně.“

Jde zpět do obýváku a sehne se pro papíry. Otočí se a Aleš stojí zas ve dveřích. Ne, Aleši... Proč to děláš? Proč už sis ty boty nebul? Proč nečekáš u dveří? Proč se vracíš?

„Tady to je,“ podá mu Lenka štos.

„Hm,“ hlesne Aleš, vezme to a přitom se dotkne Lenčiny ruky, zas té samé, jako na schodišti.

Trvá to jen chvíli a o něco delší je pak trapné mlčení.

„Tak já jdu.“

Cestou ke dveřím se Aleš dívá do papírů.

„Není tohle chyba? Jako myslím... početní chyba?“ zarazí se.

„Ukaž...“ řekne Lenka, kterou to zas vytrhne ze zamyšlení. „Počkej, není to překlep? Ne, hm, aha... Zkusím to přepočítat.“

Lenka si s papíry zas sedá na gauč, škrtně tužkou jednu z hodnot a začne počítat vedle. Aleš si sedne zase vedle ní a náhle si uvědomí, že je zpocený a že mu tluče srdce a že má hroznou žízeň. Dívá se střídavě na počítání a na Lenku.

„Jsem teď trochu roztržitá, musela jsem udělat chybu. Wright to má asi správně...“

Když Lenka předkloněná počítá, má vlasy hozené na stranu a zezadu obnažený krk. Aleš sleduje místo, kde na temeni začínají vlasy, kde přecházejí z jemného chmýří do splývavých pramenů. Pohledem se dostane k místu za uchem, kde lebka pomalu přechází v šíji. Tam je tohle chmýří taky, ale je ho tak málo a je tak jemné, sotva ho tam rozpozná.

Tužka jede po papíře, Lenka je plně ponořená do počítání a ta odosobněná mechanická práce jí náhle vrací ukradený klid.

„Tak... a je to...“ nadechne se Lenka, ale tužka se zlomí na poslední číslici. „Krucí.“

Lenka se dívá na tužku, z níž vypadla špička a tak teď konec vypadá jak kráter sopky, dívá se na ni a je duchem nepřítomná. Hlavou se jí míhají stovky různých věcí, spíš jen záblesky vzpomínek, chaoticky kroužící, někdy docela vybledlé, někdy potrhane. Jedna zapadlá vzpomínka je náhle silnější, skoro jako by ten moment Lenka znovu prožívala. A neprožívá? Zamrká a je zas, po té vteřině či dvou, co mohlo zamyšlení trvat, přítomná v realitě.

V tu chvíli si uvědomí, že to jí Aleš přitiskl své rty na kůži za uchem a že svůj nos zabořil do jejich vlasů, že ze vzpomínky to vše přešlo v citění reality. Jak měla ráda, když tohle dělal Marek, třeba i když to zrovna nečekala... Hm. Měla? Vzkypí se v ní zlost. Prudce se otočí, políbí Aleše na rty a to už jeho jazyk cítí na svých zubech a ve svých ústech a vůbec se jí to všechno najednou nelíbí a tak nějak v ní hrkne a mírně Aleše odtlačí, ale on je trochu silnější a nechce přestat.

„Ne, počkej...“ sykne Lenka skoro nešťastně.

Aleš povolí, odtáhne se a vypadá trochu zděšeně z vlastního chování a hlesne jen: „Ježiši...“

Další trapné ticho. Lenka si povzdechne. Má chuť se rozbrečet. Zavadí zas pohledem o Éowyn na zdi. Marek se jí na ten plakát včera ptal. Jen cosi zamumlala. Pak se zajímal, co se děje. Zase jen

zamumlala, zahrála to do autu. Chtěl pak v noci sex, zas to odmítla jen mumláním. A pak si zas chtěl promluvit, no, ovšem, aby nechtěl... Lenka měla pocit, že bude do konce života už jen mumlat. Ale teď najednou chce mluvit, chce to všechno ze sebe vysypat, jasně a srozumitelně, ale jak se dívá na Aleše, tak si najednou uvědomí, jak to je strašně hloupé, a taky si uvědomí, jak je slabá.

„Jestli mám odej...“ začne Aleš, ale Lenka je náhle jak v transu, přitiskne se k němu a líbá se s ním dál.

Aleš chce něco říct, ale nemůže, Lenka mu mačká zuřivě zátylek hlavy; jako by se ani nelíbala, ale jako by zápasila, jako by vedla urputný boj. Takhle zuřivá ještě nebyla. Chce mu jazykem rozervat hlavu, jako by ho jí chtěla udávit a přitom se sama chtěla nechat pozřít. Má pocit, že má pusu plnou hořkých slin a jako by nic nemohlo být odpudivějšího, než olizovat horní patro tomuhle klukovi, sát jeho rty a kousat ho do jazyka. Zavře oči a je zas v té uličce, v té úzké uličce.

Slunce zaleze za mrak. Brýle jdou za límeček. Obejde jeden roh a zůstane stát. Ne, nejdřív tomu nevěří. Pak si říká, že je klidná, že o nic nejde. Klidná. Vyrovnaná. V pohodě. Prostě to tak je, ber to tak, holka. I když tomu nerozumíš. Asi se tomu nedá rozumět. Otočí se a jde zas směrem, ze kterého přišla. Konference, ze které jde, jako by byla kdysi dávno, snad před rokem.

Když poprvé objevili Eris a Dysnomii, pojmenovali je podle postav ze seriálu: Xena a Gabrielle. Eris je v afelu jednou za pět a půl století a je tehdy celých sto astronomických jednotek od Slunce. Byla v afelu šest let před Lenčíným narozením, takže rok poté, co byla zavedena nová definice astronomické jednotky, a za celý ten dosavadní Lenčín život i s tím časem předtím, Eris urazila pouhých šestadvacet astronomických jednotek a ke slunci se přiblížila sotva o jednu. Slunce... Světlo. Tma a stín. Dysnomia. Lenka... Přála by si mít únikovou rychlost z orbity, přála by si, aby ji podivné proudy v oceánu vakua odnesly pryč, přála by si zabořit tvář do Oortova oblaku, který je desítky tisíc astronomických jednotek daleko od jejich starostí, toužila by utopit se v těch černých dálavách; navždy v nich zabloudit...

Skoro bez přemýšlení se Lenka sveze na zem a už klečí a je mezi Alešovými koleny a při chvatném rozepínání opasku si připadá jak... Ne... Zámka. Stydí se za sebe; o to je však ještě urputnější.

„Co... to...“

Aleš vypadá, jako by ji chtěl zastavit, ale neudělá to a tak jenom zakloní hlavu. Nastalé ticho, přerušované jen tím jediným periodickým zvukem, je až děsivé. Jak ticho v hrobce, jak v zapadlé jeskyni; v mrazivém stínu katedrály. Aleš je snad příliš vyděšený vydat jediný zvuk, tak má sevřené rty a kouká do stropu a cítí úzkost. A pak zatne zuby a je tu nával provinění, pocitu nepatřičnosti.

Lenka to chvatně, skoro až zlostně, polkne. Na Aleše se nepodívá; pohled upře do podlahy.

„Mohl bys, prosím... odejít?“ řekne pak tiše po pár okamžicích, oči sklopené.

„Ehm, já... tohle...“ vykoktá Aleš.

Lenka svěsí hlavu a teď se dívá jen na svá kolena. Už si musí stoprocentně myslet, že jsem šílená! A ta myšlenka ji zamrzí.

„Já...“ začne zase Aleš.

„Prosím, Aleši,“ řekne Lenka znovu a v hlase jí zazní naléhavost prosby.

„Dobře, kdyby něco...“

„Už běž.“

Když za ním klapnou dveře, tak se Lenka konečně rozbere. Lehne si na zem, chvěje se a cítí, jak jí horké slzy tečou po tvářích. Co to právě udělala? Jak může teď pokračovat dál? Komu se to vlastně snažila ublížit? Zavře oči a přeje si být někde jinde.

Jaké to napsala v posledních dnech řádky o lásce. O Adlétě vzhlížející k Soběslavovi. O jejích slzách plných důstojného žalu, když svým raněním podlehl Hubert, o tom, jak se pak ke svému muži a knížeti přitiskla, jak u toho válečníka zase našla útěchu.

Neví, jak dlouho to trvá, ale pak se zvedne. Tak se seber, holka, přece máš pořád nějakou důstojnost. Nemám. Proto píšu o důstojné Adlétě. Nemám ani sílu. Proto je ona tak silná. Ale máš. Důstojnost je jen ve volbě. Jenže tu volbu nikdy neudělám!

Dívá se na sebe v zrcadle. Naštěstí se nikdy nelíčila moc, jen trochu, ale i tak vidí rozmazané linky od šminek, je to jak něco od Pollocka, čemuž se poušklíbne. Tak vidíš, však se směješ. Ale ne... To se jen tak zdá. Sedne si za stůl. Nejdřív má v hlavě prázdno. Pak přijde myšlenka. A druhá. Podobny mlhovinám v Kant-Laplaceho teorii se myšlenky sdružují a dávají zrod myšlení.

Po zbytek dne pracuje na habilitační práci. K večeru smaže vše, co ten den napsala. Za nic to nestálo. To už přijde Marek. Lenka nemá sílu. Zase jen mumlá.

„Do mramoru tvrdé zimy slyším slavné deště krápat. Jak to chápeš, Leni?“

Leni?! Copak nevidí, že nemá náladu? Ale vidí. Zkouší to. Musí už přece tušit, co se děje.

„Ten mramor je jasný, ale proč slavné deště?“

Fakt tuší, co se děje, jen nechápe to Lenčino mumlání. Cokoliv by mu bylo asi milejší.

Zámky... Dost zámlk, dost obcházení, dost narážek. Byla to Justýna s Markem. Tak! A je to venku. Justýna? Jak je tohle možné? Marek? Ale proč? Nevyložila si to špatně, bylo to jasné. Ta

vášeň... Tu tam poznala i v té jediné vteřině, ve dvou úderech srdce, či jak dlouho to trvalo. A co Aleš? Chudák Aleš. Vůbec o něj nešlo. Lence to je líto. Udělala z něj nástroj. A ze sebe... Zámka. Tak přece ještě jedna... Aleš. Mohl to být kdokoliv. Jak má teď k němu přistupovat? Jak mu to vysvětlit?

V noci Lenka zase vstane a jde k oknu. Zavadí pohledem o mobil: patnáct nepřijatých hovorů od Aleše. Povzdechne si a vzhledne na tmavé nebe. Vybaví si tu hlášku. Tma je o to horší, oč větší nás předtím zalila záře. Okno zadrnčí pod náporům větru. Lence je zas do breku a už ji samotnou začíná štvát, jak často má tyhle nálady. Přece už máš svůj věk, nejsi nějaká naivní šestnáctka, ne? Ve svatém Mořici někdo cvičí na varhany. Tlumený zvuk pochmurně zní tmou.

To je pomsta nocí za dny.

A kde skončí tvá pouť, Voyagere? Kam dopluješ s tou gramofonovou deskou a s rytinou lidských postav? Jak temná tam asi jen může být tma?

7) Čaj a palačinky

Je tu další ráno. Chabé slunce a silný vítr, zvonící budík, chladný vzduch a teplo pod peřinou. Lenka posune buzení o deset minut, ale nevydrží ležet už ani pět. Cítí se unavená, ale spánku zpět do náruče, to už se vrátit nejde. Posadí se a zavádí pohledem o prázdné místo po pravé ruce. Starý zvyk. Není tam peřina ani polštář, jen bílé prostěradlo; jako by tam ležel útržek bílé tmy, tichá připomínka lezavého studu.

Jde do koupelny. Jde bosky; ucukne – dlaždičky ji studí – a postaví se na rohož před umyvadlem. Zrcadlo. Připadá si bledá (nebo je to chladným osvětlením?). Skrz pobledlé tváře jí prosvítá červeně, asi jako když někdo přiběhne uříčený a zmrzlý domů ze zasněženého venku. Kdysi jí někdo řekl, že to je roztomilé, ale to bylo dávno. Pod levým okem má malý škrábanec, ani už neví, jak si ho způsobila. Natočí hlavu na stranu. Nemá trochu dlouhý nos? Asi o trochu delší, než je běžné. Nebo ne?

Zívne a začne si čistit zuby. Periodický zvuk protíná záhrobní ticho prázdného bytu.

Z koupelny jde rovnou do kuchyně, loudá se a jede rukou po zdi, bříšky prstů hladí hrbolatou omítku; nudí se... Dělá čaj. Kafe přestala pít minulý týden. Cvak. Hotovo. Do okna se zas opře studený vítr. Med na lžici splyne s čajem. Šťáva z citronu trochu zaštipá v malé záděrce na prstu. Lenka pustí rádio a ozve se Elvis Presley. „To je teda retro,“ řekl by Marek. Lenka rádio zas vypne. Opře se zády o kuchyňskou linku a zatímco zkouší pít příliš horký čaj, dívá se zamyšleně na protější zed': na hodiny pomalu odměřující dopoledne, na polici s květinami a na obrázek s krajinkou.

Položí hrnek vedle na linku a poprvé si uvědomí, že má hlad. Přiloží dlaň na své břicho. Nepřibrála poslední dobou trochu? Možné to je... Chvilí váhá. Ruka pak začne klouzat níž, ale hned se zastaví. Ne, tohle jí poslední dobou netěší. Vždycky si nakonec jen vzpomene na to odpoledne s Alešem, na ten svůj tehdejší vztek a na chuť ukázat tak celému světu vztyčený ukazováček; vzpomene si na to, vzpomene si, co tomu předcházelo, vzpomene si na krásné časy a cítí hanbu. Chtěla by tu hanbu smýt, chtěla by přijít na jiné myšlenky, chtěla by začít jinak a jít dál. Rozum jí říká: nech to být, překroč to, neutápěj se v lítosti, ale zároveň to jaksi nejde; jako by měla nohu v pasti na medvědy.

O pár minut později jde Lenka ulicí, límeč vytažený ke krku, rty popraskané zimou. Sníh se ještě neobjevil, ale tráva je zmrzlá a jistě už je pod nulou. Přivírá oči a skoro si ani nevšimne dvou policistek, které ji míjí. Ta drobnější černovlasá na ni pohlédne a ve víchru málem zanikne slabé „ahoj“. Lenka ujde ještě dva kroky, než se prudce otočí a všimne si černého copku, jaký nosovala Agáta, načež uniformované ženy zmizí za rohem. Je překvapená.

S Agátou se nikdy moc nebavila, nikdy si nerozuměly a navíc je pro Lenku jakousi připomínkou starého světa. Vlastně na ni nepomyslela od té doby, co naposledy s Justýnou pekly medovník, od doby, co jí přišlo, že kaluže opalují, což chtěla povědět Markovi, ale nikdy to neudělala. Teď si Lenka uvědomí, že Agáta vlastně taky zůstala sama a že to pro ni musel být ještě větší šok a podivnější záhada. Lenka docela zapomene si držet límeč u krku; vytahuje mobil a zamyšleně listuje kontakty. Je tam! Asi na to číslo nikdy nevolala.

Esemesku posílá ten den po obědě a s Agátou se sejdou nazítří u snídaně v Espresso baru, kousek od okresního soudu.

„Bydlím teď s bráchou,“ řekne Agáta. „A ani si nic nehledám, takhle to je v pohodě.“

„Jak ses tím srovnala?“ ptá se Lenka, zatímco očima prochází nabídku palačinek.

„Zmlátila jsem v thai boxu pár chlapů a bylo mi líp. A zažrala jsem se do práce.“

„Já spíš upadla do jakési marnosti,“ řekne Lenka. „Asi bych potřebovala taky něco takového, nějak se vybít... Do práce se moc nedonutím, když mi není dobře.“

„Taky...“ začne Agáta. „Taky jsem se hned ten víkend vyspala s jedním týpkem z laborcky.“

„Co?“ vytřeští oči Lenka.

To už přijde servírka a objednávat si palačinky. Lenka si objedná úplně něco jiného, než měla vybrané, a myšlenkami je plně u toho, co jí teď Agáta jako by nic oznámila.

„Už dlouho mě balil. Ani nevěděl, že někoho mám, nebo dokonce, že jsem lesba,“ řekne Agáta a rozhodí rukama. „Mám ráda své soukromí, s nikým se o těchto věcech nebavím. A v ten den... Byla jsem jaksi našťvaná. Chtěla jsem... já ani nevím, snad udělat něco docela najednou a bez přemýšlení. Nemůžu říct, že by se mi to vůbec nelíbilo, ale vím, že jsem fakt čistě na holky... Navíc... ani jsem u toho moc nebyla duchem přítomná. Nemyslela jsem na nic, jenom jsem to chtěla co nejvíc, co nejintenzivněji, chtěla jsem u toho vypustit duši... jako bych tím mohla... No, to je fuk. Je to prostě divné. Asi to nepochopíš.“

Lenka se na Agátu dívá jako na zjevení.

„Co je? Co se tak díváš? Říkám ti to všechno jen tak, protože vím, že tě to taky zasáhlo, vlastně, bylas to dokonce ty, kdo na to přišel. Kdybych na ně narazila já, bylo by na místě po nich.“

Lenka ani neodpoví a vloží si hlavu do dlaní. Ten vír myšlenek a pocitů! Zamrká. Najednou to všechno vypadá méně závažně. Celá ta tíže, jak ji předtím vnímala, vypadá snad skoro komicky; vždyť příběh kdekoho je tak strašně podivný... Pocítí úlevu a

vzhledne zas k Agátě. Mluví pořád takovým hlasem, jako by o nic nešlo, ale Lenka pod tou maskou lhostejnosti vidí, že tomu tak není. Byly dokonce spolu o dost déle, než ona s Markem. Agáta se snaží zlověstný šepot zlých myšlenek přeřvat, Lenka chce spíš ohluchnout, to je ten základní rozdíl.

„To víš, to pak bylo nepřijatých hovorů a esemesek a kdo ví čeho,“ mávne rukou Agáta. „Teď jak z toho vybruslit, že? Nakonec jsem na něho asi byla docela sprostá, ale koledoval si. No, je fakt, že jsem to možná neměla dělat. Vypadám na stanici trochu jako... coura. Ale... Ať si myslí, co chtějí.“

Ne, tuhle drsnost taky tak trochu hraje, Lenka jí to vidí v očích, vidí tam střípky smutku a lítosti.

„Agáto,“ řekne Lenka, když už jí je mlčení trapné. „Já jsem tehdy udělala něco podobného.“

„To ses vyspala s holkou?“ ušklíbne se Agáta.

„Ne, to ne. Ale prostě, rozumím ti.“

„Aha. No, svět se asi zbláznil. Aspoň si teď nepřipadám tak divná,“ pokrčí Agáta rameny. „Ale s Justýnou to nechápu. Milovala ho, Lenko, já to vím, protože jsem si pak mimo jiné četla její maily. K čertu se mnou, opustit mě mohla mít důvod, to bych vzala, fajn; ale tohle fakt nechápu... Milovala ho, i když to byl kluk. A tys byla její nejlepší kámoška už dlouhé roky.“

„Z těch mailů jsi důvod nevyčetla?“

„Ne. Ani jsem je nečetla všechny. Když jsem se na to ptala Justýny, tak byla taková vyhybavá. Ostatně jsme se bavily dost krátce...“

„A co ti řekla?“ zeptá se Lenka a při těchto tématech cítí, jak se jí zase svírá srdce a jak si připadá maličká a slabá.

„Hm, nějaké řeči o tom, že si pořád říkala, jaké by to bylo, kdyby byla... normální, jo, myslím, že řekla ‚normální‘...“ (Agáta se kysele zašklebí a rozhodí rukama.) „Tak to zkusila a pak zjistila, že to pro ni není tak nepřírozené a nakonec s Markem fakt zůstala a... a tak dál. Já nevím, zdá se mi to jako kecy. Asi nikdy nebudeme vědět, co za tím opravdu bylo.“

Servírka přináší rozměrné palačinky s brusinkami, šlehačkou, banány a drcenou čokoládou. Lenka si pomyslí, že Agáta musí být zásadová ženská. Ta by Justýnu nezahlavila. O to víc jí muselo naštvat, co se stalo a jak se to stalo.

„Čekala bych, že mi spíš uteče s tebou,“ pronese Agáta, když už má dobrou půlku palačinky v sobě.

„Já na holky určitě nejsem,“ zamručí Lenka.

Agáta zase jen pokrčí rameny a řekne: „Někdy to vypadalo, že jo.“

„Proč?“ ošije se Lenka.

„Nevím... To, jak jste si vždycky rozuměly... Byly si blízko.“

„Co? Byly jsme přeci kamarádky. A spolužačky.“

„Já bych tě brala,“ zasměje se Agáta náhle a Lenka se až začervená nad tou hrubiánskou upřímností. „Jsi docela kočka, i když by sis občas mohla jít zaběhat nebo něco.“

„Fakt nejsem na holky,“ zopakuje Lenka. „A to myslíš, že mám nadváhu?“

Agáta se rozesměje.

„Ne, jak říkám, jsi kočka. Ale s plochým břichem bys byla ještě větší kočka... Prostě je vidět, že vůbec nesportuješ, pořád jenom sedíš na zadku.“

Hm, ploché břicho... To je směšně znějící spojení, jak z reklamy na jogurt. Chm. Její břicho... Lenka si vzpomene, jak zrovna nad touto částí těla uvažovala ráno.

„Markovi se líbilo, že jsem... on to říkal tak srandovně... vcelku měkoučká.“

Agáta má další záchvat smíchu. Svou palačinku už dojedla.

„To ti chlapi jen tak říkají.“

Co ty o tom můžeš vědět, pomyslí si Lenka trochu škodolibě, pousměje se a pak si v duchu dodá, že v tomhle Agáta určitě nemá pravdu, ale na druhou stranu, proč to teď řešit.

„No jo, k vám byste mě asi nevzali, co?“ usměje se Lenka.

„Co já vím, máš školy; ne každý policajt musí mít fyzickou.“

„Hodil by se vám forenzní astrofyzik, jo?“

Obě se smějí. Lenka pomalu dojídá. Není zvyklá na tak velké snídaně.

„Nechceš se o víkendů stavit do naší tělocvičny?“ navrhuje Agáta. „Ukážu ti, jak se mlátí do hrušky. Přijdeš na jiné myšlenky, uvidíš.“

„Do hrušky?“

„Vidělas Rockyho, ne? Hruška je takový ten malý... pytlík... co se do něj buší ve výšce hlavy. Anglicky se mu říká speed bag. Jen pojd', uvolníš se a uleví se ti.“

„Na to bych já asi moc nebyla...“

„Však nechci, abys začala cvičit, jenom ti to tam ukážu. Přes víkendy tam nikdo nebývá. Tak přijdeš?“

„Mohla bych, no,“ řekne Lenka váhavě a to už u nich stojí servírka s účtem.

Lenka se nakonec na víkend docela těší a během nudného týdne si na pozvání párkrát vzpomene. V sobotu ráno řeší vtípnou situaci, kdy po letech bez

sportu už ani netuší, co ze svého šatníku použít jako tělocvičný úbor. Je jednou z mála holek, co nosí sukně. Má, či si aspoň myslí, že má, pěkné nohy, tak toho využívá. Sotva má krom sukní ve skříni jednu maňestrovku a dvoje rifle, které kdo ví, jestli vůbec ještě obleče, a nějaké ošoupané tepláky, které nosí na doma a které když si na sebe dříve vzala, tak se Marek mohl zbláznit, říkal, jak má Lenka pěkný zadek a pořád se k ní chtěl zezadu tisknout.

Při vybavení si těch chvil se trochu ošije nepřijemností, ale náhle pocítí, že jsou to vlastně i hezké vzpomínky a z toho paradoxu je na chvíli zmatená; načež se rozhodne, že si ty tepláky radši vezme s sebou do tašky přes rameno, kdyby měla fakt intenzivněji cvičit, zatímco na sebe obléká černé punčochy a sienovou sukni.

Dívá se na do zrcadla a pomyslí si, že je přeci fakt pěkná, že ta sukně jí sluší a že... Z myšlenek ji vytrhne zvuk domovního zvonku. Skoro sebou trhne; dlouho na ni nikdo nezvonil.

Je to Aleš. Aleš, se kterým se poslední dobou bavila buď jen úsečně a dívala přitom bokem, či s kterým si pouze vyměňovala poznámky technického charakteru mailem. Po takové době? To mu to celé ty týdny zráló v hlavě? Odhodlával se? Proč to nevzdal?

„Ahoj,“ řekne on, oči na špičkách svých bot.

„Ehm, ahoj,“ řekne Lenka a je jí ho najednou líto, musí to pro něj být těžké se teď vůbec rozhoupat ke slovu. „Nečekala jsem tě. Jdu zrovna ven...“

„Aha, ven,“ řekne Aleš zklamaně.

„Co jsi chtěl?“

„Mám něco k bakalářce... teda nemůžu něco spočítat... chci říct... Ale ne. Vůbec nejde o bakalářku. Lenko, já nevím, jak to říct...“

Jak Lenka vidí toho nesmělého kluka, pocítí v sobě přívál jakési zodpovědnosti, ale také náklonnosti. Zatáhne Aleše za rukáv do bytu a zavře dveře.

„Já to říct umím,“ řekne mu Lenka a hlas má pevný, ale dívá se trochu stranou. „Byla jsem zmatená a naštvaná. Udělala jsem hloupost a... vykouřila ti ho...“

Chvilí se odmlčí po tom slovese. I Aleš jaksi ztuhne. Lenka nemluví obvykle takovým způsobem, ale teď měla pocit, že takhle jde nejlépe naznačit, že nechce obcházet kolem horké kaše.

„A ty ses tak trochu do mě zabouch, že?“ dokončí pak.

„Jo,“ řekne Aleš.

„Víš, že mi je třicet, ne? Že jsem se rozešla s klukem a jsem celá v depresích a ne zrovna nejlepší společník? Že jsem vedoucí tvé práce? Že bych ti sotva dala to, co hledáš?“

Ten kluk mlčí.

„Aleš, tys mě chtěl někam pozvat?“

„No... totiž, třeba na procházku nebo na kafe, jestli to není blbě. Ale jestli někam jdeš, tak to je fuk, můžem se na to vykašlat...“

„Kafe už ani moc nepiju, ale prošla bych se. Jsem s kamarádkou domluvená na dvě do tělocvičny, to je ještě dost času, takže můžem jít kus cesty spolu a oklikou. Vezmeme to přes park, ne?“

Aleš vzhledne. Je překvapený, že je Lenka tak přívětivá. Jenže pak si konečně uvědomí, že jí zaznívá v hlase tón útěchy a je zase trošku zklamaný a zároveň je naštvaný sám na sebe, že je taková citlivka a nedovede svá zklamání ovládat.

„Tak pojď,“ řekne Lenka, pousměje se a zapne si na nohou kozačky.

„Sluší ti to,“ řekne Aleš upřímně. „Až jsem trochu nervózní z toho, že já mám jenom tyhle rifle a ošoupanou bundu...“

Když už vtipkuješ, tak je dobře, pomyslí si Lenka.

„Dík,“ hodí pak letmý úsměv.

Jdou parkem, zahloubaní do mlčení a Lenka tak nějak tuší, že by měla něco říct.

„Aleš, počkej,“ řekne a zastaví se. „Pojď si sednout.“

Sednou si na lavičku, mezi sebou uctivý rozestup. Lenka si přisedne blíž. Ne úplně blízko, aby to zas vypadalo moc intimně, ale ani ne daleko, aby viděl, že mezi nimi není žádná velká odtažitost, že se nikdo nikoho nebojí a neštítí. A Lenka si pomyslí, že „štítit“ jí připomíná „zaštítit“ a vidí zas toho Kapitána Ameriku s vibraniovým štítem, jímž se zaštití před čímkoliv. A vidí taky německé jednotky u Chlumce, jak tvoří štítovou hradbu, když se na ně řítí vyjící Slované. Pak to vše pustí z hlavy a podívá se Alešovi do očí, konečně po dlouhé době zpřímá.

„Víš, tehdy mě podvedl kluk s nejlepší kamarádkou. Vlastně ne... podváděl mě už dlouho. Byli jsme spolu už pár let a tou dobou jsem byla snad až moc nadšená ze svého života. Odevzdala jsem se radosti a stala se naivním člověkem, který nečeká nic zlého. Proto to byl tak hrozný pád. A ty ses do toho přichomýtl úplně náhodou. Hele, tobě se tamto asi líbilo...“

„Jak se to vezme,“ zakaboní se Aleš.

„Každopádně... Aleš, rozuměj tomu: nedělala jsem to proto, aby se ti to líbilo. Chtěla jsem potrestat sama sebe. Ani vlastně nevím za co, když jsem nic tak úplně špatně neudělala... Ale to je jedno. Chtěla jsem taky potrestat celý svět za to, že je takový nefér. Chtěla jsem prostě udělat něco, o čem jsem byla přesvědčená, že to není správně. Chtěla jsem si dokázat, že už na všechny a všechno kašlu. Bylo to

asi, jako kdybych se šla zpít do němoty. Prostě jen tak, protože je mi všechno jedno. Chápeš?”

Lence se vlastně uleví, když tu chvíli takhle poprvé nahlas zanalyzuje.

„Jo, chápu. Teda myslím.“

„Hele, já nejsem žádný mravokárce. Už jsem třeba víckrát spala s klukem jen tak, na jednu noc. Víš jak... I když, nemůžu říct, že bych někdy necítila vůbec nic. Vždy jsem ho tak nějak milovala aspoň po tu dobu a možná i ještě ráno... Ale tohle bylo zkrátka něco jináčího, to jsem tě... zneužila. Zatáhla jsem tě do svého hroutícího se světa, i když jsi nijak nemohl za to, že se hroutil.“

„Hm,“ řekne Aleš. „Mě to tak trochu napadlo. Líbilo se mi to na té nejnižší úrovni, jestli se to tak dá říct, ale cítil jsem se taky provinile, protože jsi očividně nebyla v nejlepším... psychickém stavu. A taky proto, že... ehm...“

Aleš zmlkne a upře na Lenku prosebné oči, jako by žadonil, aby nemusel tu větu dokončit.

„Ježíš,“ zasměje se Lenka, když jí dojde, že ho trápí jeden vcelku konkrétní detail, na který ona vlastně za ty týdny ani nepomyslela. „Ne, to je v pohodě. To neřeš.“

Spontánně se zvednou a jdou parkem dál. Lenka přemýšlí nad tím, co před chvílí řekla. Že to bylo jináčí... No, ovšem, bylo, ale to on možná nechápe. Nebo chápe, protože teď kýval, že rozumí, ale vnitřně to nechce chápat. Má pocit, že něco dostal a že má teď... právo to dostat znovu, má pocit, že jednou překročil práh a je tedy provždy zván. Je to zvláštní. Lenka si pomyslí, že mnozí kluci, které potkala, takhle smýšleli. A znovu si uvědomí, jak ho tím musela zmást, jak i teď, když si o všem tak promluvili, to Aleš musí svým způsobem nechápat. Ale vždyť ona sama to nechápe...

Konec konců, je vlastně milé, že přišel. Lenka nechce přemýšlet, jestli jen očekával, že to bude mít pokračování, jestli to nebyla jen fyzická posedlost, co mu nedala spát, či jestli to byly otázky, které ho pálily na jazyku, ačkoliv je snad ani neuměl pořádně zformulovat. Byl u toho, když se to zvrtilo. A teď je tu zas, nikam neutekl, ale sebral odvahu a vykročil do neznáma.

„Už bych měla přidat do kroku, dvě budou za chvíli.“

„Jasně,“ řekne Aleš.

Lenka se na okamžik zastaví a podívá na potok, který teče kolem, na stromy, co se nad něj sklání a listí, které pluje po hladině. Náhle má pocit absurdity a samoty. Podívá se na Aleše, zrovna si jí nevšímá. Takový mladý kluk. Naivní; zrovna jako byla ona ještě nedávno. Nedávno? Copak se změnila?

Lenka se zas zamyšleně kousne do prstu. Přijde jí na mysl cosi zvláštního. Na první pohled to je bizarní a šílené. A na druhý pohled je bizarní a šílené, že se tomu tolik vzpírá.

Aleš se neptá, co se děje, sám je asi zahloubaný a zničehonic začne do vody házet kamínky. Lenka si pomyslí, že si lidé dělají svět strašně složitým, i když jsou někdy věci tak prosté. Jindy se zas něco zdá prosté, ale my ne a ne to jakkoliv uchopit, i kdybychom o tom napřemýšleli hodiny.

„Nechceš se večer stavit? Chci ti ještě něco říct,“ řekne náhle Lenka.

„Neřekneš mi to teď?“

„Je to trošku delší... Můžeš se stavit třeba o půl osmé?“

Aleš zaváhá a Lenka přesně ví, proč váhá. V pořádku, jen si to dobře rozmyslí. Podívá se mu do očí, uvidí otázku a na tu odpoví pomalým zakroucením hlavy a lehkým úsměvem. Nepochopil. Ale Lenka se na něj dívá a pohledem naznačuje, že vše je v pořádku, že tamto šílenství patří minulosti.

„Tak jo, budu tam.“

Mávnou si na rozloučenou a Lenka přidá do kroku.

„Ty prý píšeš knížky o středověku...“ řekne Agáta, když jsou spolu v prázdné tělocvičně.

Lenka jí vypráví o svém textu, o Adlétě a Soběslavovi, Idě se Stanislavem, o Jaromíru a Slavanovi, o mrtvém Hubertu i Andrejovi s jeho obžalobou násilí. Je překvapená, jak pilně Agáta naslouchá. Netváří se sice, že by ji to nějak zvlášť uchvátilo, ale ani se netváří znuděně a dovede to vnímat. Učí pak Lenku obvázat si ruce a mlátit v rukavicích do hrušky, což Lence moc nejde a Agáta si z ní utahuje.

„Já si vždycky myslela, že ty se snad smát ani neumíš,“ řekne na závěr Lenka vesele.

„Já si to myslela taky,“ oduší Agáta a dá hrušce asi dvojnásobnou pecku, než jaké dávala Lenka; prasknutí se v echu nese tělocvičnou a zní to, jako kdyby někdo našťvaně praštil dveřmi.

Agáta se posadí na lavičku a sundává si rukavice.

„Šla jsem k policii tak nějak na truc rodičům a taky proto, že jsem si připadala slabá a pořád se něčeho bála; pořád jsem před něčím utíkala.“

„Už se nebojíš?“ zeptá se Lenka a posadí se vedle ní.

Agáta hodí rukavici na zem, protáhne si záda a povzdechne si.

„Bojím se strašně.“

„Čeho?“

„Nevím... asi prostě tak nějak života.“

Lenka takhle Agátu ještě neviděla. Vždycky jí měla za vzor bojovníka, ale teď kouká na úplně normálního zkroutěného člověka a najednou jako by sama cítila všechn ten její strach.

„Opevnila jsem se proti své slabosti tímhle...“ Agáta ukáže na hrušku, která se pořád ještě trochu chvěje. „Já jsem nikdy neuměla svoje pocity zvládnout. Umím je jen umrtvit. Nikdy by mě třeba nenapadlo se s někým obejmout, když mi je smutno. Přijde mi to hloupé, směšné, pro děti.“

Agáta už má rukavice sundané a pomáhá teď s jejich sundáním Lence. Vypadá to, že je pro ní těžké říct další větu.

„Proto jsem milovala Justýnu. Protože mě k těmhle hloupým věcem vždycky nějak donutila. Kašlala na to, že se nad tím ksichtím a prostě mě vždycky objala.“

Lenka pohlédne na Agátu a ta si stále obvázaným hřbetem ruky setře z tváře slzu. Působí zvláště, jak má pevná zápěstí a rozřesenou bradu, vlhké oči, ale hrdý pohled. Směs síly a křehkosti, pomyslí si Lenka.

„Tohle je poprvé,“ komentuje slzu Agáta. „Poprvé od té doby. A poprvé po dlouhém čase...“

„No jo, objímání je určitě hloupé,“ řekne Lenka pomalu a nechá v tom vyznít trochu ironie. „Ale jsme jenom holky, ne? A nikdo nás neuvidí,“ pousměje se pak.

„Asi jo,“ řekne Agáta a za chvíli se obě pevně drží a drobná policajtká tiskne svou tvář k Lenčinu krku a rameni. „Byla jsem s Justýnou osm let. Osm let... Je to možné? Hele, já jsem fakt vůbec nebrečela, když to skončilo... Myslela jsem, že to ani neumím, nepotřebuji... Chtěla jsem to přejít se zvednutou hlavou.“

„To je mi jasné,“ řekne Lenka, která cítí zvláštní povznesenost nad své chmury a vnímá všechny věci jasně.

„Hele... Nebojíš se, když se takhle objímáme?“ řekne po chvíli Agáta.

„Čeho?“

„Vždyť víš... Co jsem ve středu říkala... Že bych tě...“

„Prosím tě... To je nesmysl.“

„Tak jo.“

Agáta se zas narovná. Na tváři má těch slz víc, ale usmívá se.

„Tady máš,“ podá jí Lenka papírový kapesník.

„Takže v té tvé knížce se schyluje k bitvě?“ řekne pak Agáta, když si otírá obličej.

„Jo, včera jsem zas trochu psala. Těším se, až budu psát tu bitvu. Je to takové vyvrcholení příběhu. Válčení pod Krušnými horami...“ zasní se Lenka.

„Zkusila bych si to přečíst, až to napíšeš... I když asi mě to nechytne,“ řekne Agáta a její hlas je smutný i veselý zároveň.

„Adléta... je trochu jako ty,“ řekne Lenka. „Silná...“

„Připadám ti teď silná?“ řekne Agáta a sundává si obvazy.

„Určitě silnější než já.“

„Teď sotva,“ mávne Agáta rukou.

„Hlavně teď,“ zakroučí hlavou Lenka. „Už tehdy ve středu jsi mi dodala hodně síly. A já už vím, co dnes udělám.“

„Co uděláš?“

„Dobrou věc. Snad to bude i správná věc.“

Domů Agáta Lenku doprovází. Lenka se dívá na hodinky.

„Pojď na chvíli nahoru,“ řekne.

„Ale jen na chvíli, slíbila jsem bráchovi, že půjdeme na pivo.“

Nahore se Lenka hned vyzuje, zatímco Agáta se rozhlíží.

„Máš to tady pěkné.“

Prochází bytem.

„Heh. Pán prstenů,“ zasměje se Agáta u Éowyn.

„Taky silná ženská,“ řekne Lenka a postaví se vedle ní. „Asi proto mám ten plakát tak ráda. Chtěla bych být jako ona.“

„Proč bys nebyla? Jenom si nevěříš, to je celé. Sebevědomí, víš...“

„Možná,“ řekne Lenka a nalije do sklenice rudé víno. „Ochutnej.“

„Vino?“

„Hm.“

Agáta se napije.

„No, chutná mi, ale já se v tom asi moc nevyznám... A už mi nedolévej, jdu ještě na to pivo.“

„Neboj,“ řekne Lenka a pak ukáže směrem k balkónu. „Pojď se podívat, jaký tu mám výhled.“

Stanou na balkóně. Vítr je zas o něco drásavější a studenější.

„Nic moc výhled, to spíš tady nikdo nemůže přehlédnout tebe.“

„Mám svatého Mořice jako by na dosah ruky a hnedka pode mnou chodí lidé a jezdí tramvaje. Líbí se mi tu,“ řekne Lenka a sama se napije vína.

„Ty čekáš návštěvu, že?“

Lenka kývne hlavou. Agáta se na ni podívá, ale za záhadným úsměvem nemůže nic rozluštit.

„To je ta dobrá věc?“

„Jo.“

„Ale nevíš, jestli je správná...“

„Myslím, že je. Ale nedokážu vysvětlit proč. Asi proto, že už je teď ledacos jiné.“

„Jen nebud' naivní, Lenko,“ rozhodí Agáta rukama a Lenka si není úplně jistá, proč jí něco takového říká.

„Naivní ne,“ řekne Lenka. „Svobodná je to pravé slovo; doufám.“

„Jakou svobodnou volbu teda chceš udělat?“

„Chci se radovat z aktuální chvíle, z dní, které zrovna ubíhají. Nemyslet na minulost, neděsit se budoucností, neutíkat před něčím, protože mám pochyby. Dát to nejlepší sobě a třeba i druhým.“

„Che, taková přednáška, to jsou řeči jak z divadla,“ zasměje se Agáta. „Víš co, já už půjdu. Dík, žes mi to tu ukázala a za víno a tak.“

Lenka ji doprovodí ke dveřím.

„Tak ahoj. Byla to šťastná náhoda, že jsme se v pondělí potkaly na ulici.“

„Olomouc je malá,“ řekne Agáta, rozloučí se a po chvíli zmizí za ohybem schodiště.

O chvíli později se Lenka v horké sprše zamýšleně dívá na růžovou ručku holícího strojku. Teď teprve váhá. Konečně si přizná, že se trochu bojí. Co když tam zas budou ty myšlenky, ty strachy, ta úzkost? Pěna mizí v děrované mřížce mezi kachlemi. Člověk se nesmí pořád všeho bát, pomyslí si Lenka, ale pořád hledí na tu růžovou věc. Ale nechci zas jen trestat sama sebe? Opře hlavu o vlhké dlaždičky, zavře oči a vnímá jen proud vody. Nechci si něco dokazovat? Co když toho budu zase litovat? Jestli nikdy zas nevykročíš, tak už nikdy nebudeš skutečně chodit...

Když se Lenka vrátí v ručníku ze sprchy, tak postaví dvě sklenky na stůl a ztlumí světla. Sedne si na gauč a oči jí zabloudí do rohu, kde na kupce leží hromada potišťených papírů. Jak málo ten týden psala. A už vůbec se nedotkla habilitační práce. Ale to se musí změnit.

Tichým přítmím zadrnčí zvonek.

A pak... Je tu další ráno. Chabé slunce a silný vítr, mlčící budík, chladný vzduch a horko pod

peřinou. Lenka se posadí a zavadí pohledem o místo po své pravé ruce. Leží tam Aleš a potichu oddechuje.

Večer už o minulosti nemluvili. Bylo zjevné, že si odpustili rozpačitost tamté chvíle, že našli v sobě dost síly, aby ji nechali za sebou. Bylo též zjevné, že tohle vše, tohle vzplanutí, že to sotva přežije tuhle noc a její ne až tak dlouhý stín. Ale nejvíc zjevné bylo, že osamělá Lenka chtěla, aby Aleš zůstal do rána, že ze svobodné vůle vykročila vstříc klukovi, co o ni stál, i když o ni stál z tak nešťastných a divných příčin, že o něj vlastně taky stála, a že i vposled přestala řešit správnost toho všeho a zase se na alespoň jednu noc tak divně zamilovala a přitom to nebyla ani pomsta Markovi a všem, ani náhrada za ztracený ráj, ale něco dočista jiného; bylo zjevné, že konečně překročili pochyby a našli trochu klidu.

Lenka vyklouzne z postele a jde k oknu, se kterým zlověstně zalomcuje vítr. Zachvěje se v lezavém chladu a případně si trochu nachlazená. V ranním příšeří jde do kuchyně, dává vařit vodu na čaj.

Otázka, co bude dál, spí pod vrstvou klidu, spí a čeká na své rozednění.

Cvak. Voda už vře.

8) Neptuniánský ledový brouk

Vroucí voda se rozlije po skleněném dnu konvice jak biblická potopa. Noemův čajový pytlík nezachraňuje žádná zvířata, jen nějaký ten tein, nicméně má brzy stejně vodu v podpalubí i na hlavní palubě.

Lenka vycítí přítomnost Aleše, i když přijde potichu. Otočí se a podívá na něj. Oblékl si trenky a tričko. Vypadá rozespale.

„Dobré ráno,“ řekne mu a vezme do ruky citrón.

„Dobré,“ hlesne on, sedne si na židli a pozoruje Lenku.

„Myslím, že něco usmažím...“ mluví si ona pro sebe a nahlíží do ledničky. „Dej si čaj.“

„Hm.“

„Když jsem byla malá,“ začne Lenka, zatímco se rychle pohybuje po kuchyni. „Jako fakt malá... Tak jsem měla vymyšleného takového superhrdinu. Byl to chlápek, celý modrý, co měl tykadla a taky zbroj ze skoro nezničitelného materiálu a mechanické krovky. Byl z druhu broučích lidí, co žili v metanových jezerech na Neptunu. Měl pokročilou technologii a vládl zejména mrazem... Pořád jsem ho kreslila.“

Vajíčka syčí a prskají v pánvi.

„Proč ty jsi vlastně šel studovat astrofyziku?“

„Proč?“ poškrábe se Aleš na hlavě. „Ani nevím. Asi bych si vymýšlel, kdybych začal s nějakým příběhem, že jsem jako malý hltal knížky o kosmonautech. Možná mi jen na střední šla fyzika.“

„Takové příběhy jsou ale nejlepší,“ usměje se Lenka.

„Jak se jmenoval ten tvůj hrdina?“

„Říkala jsem mu anglicky, to frčelo. Byl to... Neptunian Frostbeetle.“

Aleš se zasměje.

„Dobré jméno.“

Postaví před něj talíř. Při jídle je ticho, jen počásí venku se zlobí, jako by závidělo teplo v lidských příbýtcích.

„Lenko...“ začne Aleš nejistě a nemusí ani pokračovat, z tónu je jí jasné, co by má na jazyku, a určitě se nedá říct, že by toto téma neočekávala.

„Aleši,“ řekne rozhodným hlasem a tím jej přeruší. „Já vím, co se ti honí hlavou. Podívej. Ta noc teď, to byla dobrá věc; je dobře, že se to stalo a nelituju toho. Můžeš někdy zas přijít a bude to takhle znova. Prostě je to teď mezi námi takhle. Ale...“ Odmlčí se. „Ale věř mi, najdi si holku.“

„Cože?“

„Prostě si najdi holku. Víš, že se ti třeba líbí Eliška z prváku. Neptej se, jak to vím, znám tě dost dlouho a mám oči. Taky vím, že tohle se mnou ti teď přijde... snazší. Chceš slyšet, co si myslím, že je správně? Udělej ten krok, pozvi ji někam. Udělej to i pro mě.“

„To mi říkáš... teď?“ kouká na ni Aleš.

„Není příhodnější chvíle,“ zakroučí hlavou Lenka. „Nedělej to hned, ale nečekej s tím. Měls dost síly za mnou včera přijít a jen tak zazvonit na dveře a chtít mě vzít ven. Já vím, že to bylo jiné, ale tohle bude jen o trošičku těžší. A to ještě jen ze začátku.“

„Ale jak můžeš vědět, co chci...“

„A ty víš, co chceš?“

Aleš se už nadechuje, má výraz, jako by chtěl říct, že nic není přece zřejmějšího, ale pak semkne rty a zakroučí hlavou.

„Když budeš chtít tohle, budu tě zas po jednu noc svým způsobem milovat a ty mě taky. Ale oba přitom budem toužit po něčem jiném. Prostě to takhle nemůže být dlouho. Chápeš?“

„Ty bys chtěla, abych začal chodit s Eliškou? Tedy... tobě by to nevadilo?“

„Chtěla bych, aby aspoň jeden z nás byl zas... úplný.“

„Ale to přece můžeme...“ začne Aleš.

„Ne,“ zarazí ho Lenka. „Prostě mi věř. Ber to tak, že jsem starší o pár let a tohle vím. My se k sobě ve skutečnosti nehodíme. Nikdy by to neklapalo. Můžeme se scházet, můžeme spolu spát, dokud jsme oba osamělí, ale musíme přitom vzhlížet dál, za obzor, k něčemu jinému.“

„Hm.“

„Nebud' zklamaný. Samotného by tě tohle brzy napadlo, věř mi.“

„Tak jo,“ Aleš se usměje. „Možná se jí zkusím ozvat. Včera jsem se zas něco příučil, to se hodí...“

Oba se rozesmějí.

„Tak dík za snídani. Asi půjdu...“

„Půjdu dolů s tebou, musím do vědárny.“

Rozloučí se na zastávce, je to vlastně jen takové nesmělé, ale dobře myšlené, „ahoj“. Lenka dá ruce do kapes a jde proti větru ulicí. Do knihovny vstoupí prochládlá a zabraná do úvah, takže do Justýny stojící u automatu na kafe málem vrazí.

Okamžik jako by trval věčnost. Pak se Lenka prudce otočí a chce bez přemýšlení zas odejít, knížky neknižky.

„Lenko! Počkej...“

„Ne...“ rozhodí rukama a připadá si zas malá, ponížena a chce utíkat.

Justýna ji doběhne ve dveřích.

„Lenko... Jsme snad dospělí lidi, ne? Já, chci to vysvětlit...“

Lenka chytne za madlo lítacích dveří a zastaví se. Nevyváděj, holka! Poslechnout si to přece můžeš...

„Hm. Ale nejdřív si vezmu ty knížky.“

O chvíli později jdou podél knihovny do Čechových sadů. Jsou teď, až na pár lidí, jako vymetené. Kolem projde malá holka s aktovkou, na které Lenku zaujme vyobrazení bojujících Pokémonů. Měla za to, že už nejsou v módě. Justýnu ani moc neposlouchá, stejně jí ty řeči nedávají smysl. A i kdyby smysl dávaly, co by asi mohly změnit? Co by mohly zlepšit?

„...já vím, že to je těžké pochopit...“

Těžké pochopit? O co se to snažíš? Mezitím dojdou k soše Boženy Němcové. Lenka si matně vzpomene, jak se kolem ní tehdy šla projít, jak měla v hlavě ten Cobainův citát a jak tehdy všechno vypadalo, že se řítí do propasti, do hrozného drtiče a jeho klapajících čelistí. Cítí zárodek vzteku.

„Hele,“ nadechne se Lenka a otočí na Justýnu. „Já ti něco řeknu. To, žes... Co to?!“

Justýna se prudce otočí směrem, kterým Lenka upřeně hledí a z kterého se ozývají hrozná zvuky.

„Sakra... jdem tam... rychle!“

Pustí knížky a vyběhnou k malé holce, co napůl leží, napůl klečí, a svádí marný boj s velkým psem.

„Co to je za psa?! Kde je kdo?! Čí je?“ křičí zoufale Justýna a obě se vrhnou na zvíře.

Zápas trvá krátce, kopou do něj, až si začne všimnout jich, Lence potrhá rukáv a pak ho konečně nakopne Justýna tak, že s kvičením odběhne. Dívky se otočí k dítěti, které už jen leží.

„Ježiš! Je celá od krve!“ zapiští Justýna a začne volat: „Pomoc! Pomozte nám někdo!“

Park je jako vymetený. Na dětském hřišti není ani nohy, jen z ulice se ozývá hluk dopravy.

„Volej záchranku!“ řekne Lenka rázně a rozepne holčičce potrahanou bundu. „Ten pes šel po krku!“

„Ježiš, sakra...“ mumlá Justýna a tak se jí třese ruce, že mobil nejdřív upustí a zvedá ho ze země.

Vyřukává číslo a zatímco přístroj drží u ucha, pořád se třese. Lence se rozbuší srdce ještě rychleji, když spatří dlouhou tržnou ránu a tělíčko celé od krve. Justýna náhodou pohlédne tím směrem, v obličejí zezelená a odvrátí se bokem. Lenka se snaží zastavit

pomocí své mikiny a cárů dětské bundy krvácení. Mluví na děvčátko a jen okrajově vnímá rozhovor Justýny s operátorem.

„Bude to dobré, neboj... Už je to dobré... Pes už je pryč... Dívej se na mě...“ blábolí Lenka, ale holčička ji moc nevnímá, piští, má obličej stažený bolestí, prudce vrtí hlavou a bezděčně zarývá prstíky do okolní trávy; je zřejmě v šoku.

Lenka jí podkládá nohy aktovkou. Když vidí vysmátého Pikačua potřísněného krví, pocítí dávivý reflex, ale zažene jej. Teď ne! Drž se! Tiskne ruce k provizorním obvazům, ale vidí, jak tím vším pořád protéká krev, má od ní ruce až na předloktí. Za chvíli, která se zdá být celým dnem, se ozve houkání sirén ve vsí své zběsilosti.

„Už jedou... Za chvíli budou tu... Bude to v pohodě, uvidíš...“ mluví Lenka uklidňujícím hlasem, který se jí třese a ani si neuvědomí, že má v očích slzy.

Na chvíli odhlédne a vidí, že Justýna opodál zvrací. Holčička už nepiští. Chytá Lenku svou malou dlaní za zápěstí. Začíná zavírat oči.

„Ne! Nezavírej je!“ prosí Lenka a víc zmáčkne ránu.

Prstíky povolí stisk. Lenka už má celé tváře od slz. Justýna se doslova sveze k zemi vedle Lenky a přitiskne prsty na stejné místo. Za chvíli je má těž celé od krve a to už je houkání u nich a parkem pobíhají sanitáři a střídají Lenku s Justýnou.

„Vy jste matka?“ ptá se Lenky kdosi, když zajištěnou holčičku nakládají do sanitky, a ta, jak si zmateně dává dlaně na tvář a do vlasů, má už celou hlavu od krve.

„Ne,“ vykoktá. „My... Šly jsme náhodou kolem.“

„Tak pojed'te s námi.“

Justýna s Lenkou vklouznou do sanitky. Za jízdy zajišťují zdravotníci krvácení. Holčička, bledá jako alabastr, je napojena na transfúzi. Oči má napůl otevřené a není jisté, zda vnímá. Když ji Lenka chytne za ruku, tak jí ty prsty sevře a takhle se drží po zbytek cesty a Lenka cítí, že ta ruka je studená a skoro přes slzy už nevidí a z toho všeho pláče už jí trochu teče i z nosu, tak se volnou rukou chvatně utírá kapesníkem a stírá si i slzy, ale to je marné, hned má zas tváře znovu mokré. Mezitím Justýna sedí vedle a vypadá, že bude zas zvracet. Sanitka kvílí a hází sebou v zatáčkách.

V nemocnici se personál zavře za dveřmi a na chodbě nechají Lenku s Justýnou a zakrvácenou aktovkou. Jdou se na toalety opláchnout a pak jsou v chodbě. Buď sedí na židlích nebo chodí tam a zpátky. Ani jedna z nich nemá sílu mluvit.

„Dám si kafe,“ konstatuje pak Lenka, když cítí, že z dalšího mlčení by se zbláznily. „Chceš taky?“

„Jo,“ řekne Justýna a i na té jediné slabice jí selže hlas.

Lenka se zpátky od automatu šourá pomalu.

„Dík,“ řekne Justýna skoro neslyšně a vezme si kelímek.

Trvá to jako věčnost, než vyjde ze sálu lékař. Tázavé pohledy hovoří za vše.

„Je stabilizovaná. Bude v pořádku, ale chvílku si u nás poleží,“ řekne jim.

Justýna se poprvé rozbřečí a Lenka jenom zátylkem hlavy lehce klepne o zeď a zamumlá pár slov úlevy. Cítí, jak se jí pomalu vrací teplo do žil.

„Jste v pořádku?“ zeptá se doktor. „Nechcete něco na uklidnění?“

„Já budu v pohodě,“ řekne Lenka.

„Taky, taky,“ zahuhlá Justýna, i když to nezní moc přesvědčivě.

„Neznáte její jméno? Že bychom zavolali rodiče. Policie je už na cestě. Jak se to vůbec stalo?“

„Pokoušel ji nějaký pes, volně tam pobíhal,“ řekne Lenka, které se sice trochu třesou ruce, ale cítí, že už je zase víceméně klidná. „Neznáme ji, ale třeba bude mít v té aktovce žákovskou nebo něco.“

Otočí se na brašnu s Pokémony a odcvakne vršek. Vytáhne první sešit nadepsaný Vlastivěda a trochu ji zamrazí, když vidí, že holčička je taky Lenka. Lenka z druhé bé. Nadiktuje lékaři příjmení a ten odchází hledat v seznamu rodiče. Justýna vyhodí dopitý kelímek.

Policisté jsou tam za chvíli, sepisují protokol. Justýna někomu volá, Lenka nemá komu. Následuje usazené představení s otcem malé holčičky, neboť tomu jedinému se dovolali. Takový mladý člověk, pomyslí si Lenka. Kdyby ho potkala na ulici, myslela by, že je student. Nejdřív si Lenky s Justýnou pro všechny strach ani nevšimá a teprve, když jej lékař přesvědčí, že dcera bude v pořádku, děkuje jim.

Po tom všem stojí obě na nemocničním parkovišti. Opodál zastaví auto, které Lenka moc dobře zná. Ani se radši nesnaží moc rozpoznávat rysy řidičova obličejce a řidiči zase stud nedovolí z auta vystoupit.

„Pojď, svezeme tě...“ nabídne Justýna.

Lenka na ni pohlédne ledovýmá očima.

„Pojedu tramvají.“

„Lenko...“

„Justýno, nech to být,“ řekne Lenka a povzdechne si. „Byl to těžký den. Víš co, já už to ani nechci slyšet. Nezajímá mě to.“

„Je mi líto, že jsem ztratila kámošku,“ rozbřečí se Justýna znovu.

„O tom mi povídej.“

Justýna se otočí, odejde k autu a nastoupí. Vůz vyjede z areálu, zařadí se do pruhu na hlavní silnici a to je naposledy, kdy je oba Lenka uvidí.

Ale není to naposledy, kdy uvidí tu malou. Je u ní hned na druhý den.

„Já jsem Lenka,“ představuje se.

„Já taky,“ zasměje se holčička. „Ale to se nám bude plést.“

„Tak si budem říkat velká a malá Lenka, co ty na to?“

Malá Lenka leží v nemocniční posteli, pořád bledá a s řadou stehů, ale už je veselá a v těkajících očích je vidět, že by nejradši seskočila na zem a rozběhla se někam do dálky. Pod rukou si mačká plyšového Bulbasaura od rodičů, s nimiž se před chvílí u ní Lenka vystřídala.

„Zachránilas mě,“ řekne malá Lenka.

„Nebyla jsem sama...“

„Jsi moje hrdinka,“ pokračuje, pustí plyšáka a natáhne ruce, takže se ta velká Lenka musí naklonit nad postel, aby ji mohla obejmout.

Malá Lenka dá té velké pusy na tvář a od té chvíle jsou nerozlučné kámošky. Dokud je ta malá v nemocnici, tak za ní velká chodí skoro každý den. Říkají si už jenom Malá a Velká a Lenka si skutečně najednou, snad poprvé v životě, připadá opravdu velká...

„Dneska... na tebe podniknu... útok...“ napíná jednou Velká dramaticky.

„Có?“ protáhne Malá.

„Charizarde, volím si tebe!“ zvolá Velká, vytáhne zpoza zad plyšáka Charizarda, předvádí plamenný nálet na Bulbasaura a obě se smějí.

„Hlavně v klidu,“ kárá je opodál procházející sestra.

„No jo,“ řekne Velká a s Malou na sebe spiklenecky mrkají a chichotají se.

A o něco později se Velká dívá na Malou, jak spí, jak má pod jednou rukou Bulbasaura a pod druhou Charizarda a toho k sobě tiskne o dost silněji, i když předchozí souboj vlastně prohrál.

„Tak spi,“ zašeptá Velká a položí na chvíli dlaň Malé k tváříce, načež Malá k ní natočí hlavu, jako by ta ruka byla dalším plyšákem, ke kterému se chce tulit.

Velká Lenka v následujících dvou týdnech nenapiše ani slovo. Najednou jí celé válčení pod Krušnými horami a celá Eris neprijdou tak důležité.

Dvakrát se zas sejde s Agátou. Ta se doslechla o celé věci a Lenku nemůže vynachválit, takže ta se musí pořád červenat. O Justýně s Agátou vůbec nemluví. Lenka se pak ještě o sobě a Justýně dočte i v novinách a to se teprve červená.

Ještě jednou se vyspí s Alešem.

„Dneska jsi nějak vášnivá,“ řekne jí, když pak leží za ní a dýchá jí za krk.

„Mám poslední dobou dobrou náladu, víš,“ řekne Lenka, otočí se a políbí ho.

„Kvůli tomu článku v novinách?“

„Kecala bych, kdybych řekla, že se taky necítím hrdá. Ale to není tím článkem. Je to prostě tím... že zas cítím, že aspoň za něco stojím.“

„Vždycky jsi za něco stála,“ řekne Aleš.

„Od tebe se to v téhle chvíli...“ řekne Lenka, usměje se a obemkne ho zase svými stehny, „...tak úplně nepočítá.“

Malou pak pustí z nemocnice, ale Velká ji občas vodí z družiny domů a hlídá ji, když je to třeba.

„...no, a pochází z metanových jezírek na Neptunu,“ dořekne Velká a obě pak kreslí toho svalnatého superhrdinu s tykadly a mechanickými křídly.

Velká Lenka se pak doma zastaví před plakátem Éowyn a vedle něj si zatluče obrázek s věnováním psaným roztřeseným rukopisem druhačky: „pro moji Velkou Lenku od Malé Lenki“. Pousměje se nad hrubkou, pak zas pohlédne na Éowyn, pozvolna ji sundá a vrátí do šuplíku.

S Alešem se pak vidí na vítání prváků. Sedí u ní na baru, v ruce má panáka zlaté tequily, v kalíšku skořici a nad něčím přemýšlí.

„No tak, Aleši,“ usměje se ona. „Přece nestrávíš celý večer se svou učitelkou.“

Lenka kývne hlavou ke stolu na druhém konci místnosti, kde sedí Eliška, vcelku pěkné děvče, a očividně se nudí. Aleš pohlédne tím směrem a pak zas na Lenku.

„Vážně myslíš, že mám?“

„Trvám na tom,“ kývne Lenka hlavou.

„Víš, že bych ti byl věrný, kdybys to po mně chtěla. Byl bych jenom...“

Lenka mu položí dlaň na hřbet ruky: „Vím a část mne by si to tak asi i přála, ale nikdy bych to od tebe nemohla žádat. Budu mít radost, když za ní půjdeš. A už nad tím moc nepřemýšlej a upaluj.“

„Rozkaz, madam,“ zasalutuje Aleš, kopne do sebe tequilu a vydá se k Elišce.

Lenka se zvedne, jde si přisednout k hloučku učitelů a připadá si podruhé tak nějak velká.

9) Ruce vichru

Nad špičkami stromů svítá. Ocelové nebe, šedé jako smrt, ustupuje novému dni. V slabém světle se rýsují dvě siluety. Jsou podobny u rybníka do sebe propleteným vrbám.

„Cožpak nemáš vůbec strach?“ ptá se Ida Stanislava. „Jsi jak Slavan, vždy nadšený do boje, či jako Jaromír, napůl divoký muž? Mám se o tebe zas bát, jako předtím celou noc?“

Lenka rozehrává romantický vztah Stanislava s Idou v průběhu celého textu. Nejdřív se o vojáka Ida prostě jen bála; viděla to násilí na něm a chtěla být přesvědčena, že není tak zle. Pak u něj byla skoro celou noc a pocítila víc, než prostý strach, a před spaním se ostýchavě svěřila se svými city Adlétě, své paní, kterou rozčesávala před zrcadlem, a Adléta, s vlasy dlouhými a rovnými, pro Idu jak starší sestra či matka, se vědoucně usmívala. A nad ránem se Stanislav probral připraven do boje a prvně se s Idou políbili, sotva pár minut předtím, než měl Soběslav dát povel k útoku, k zabíjení, k umírání. Kolik je v tom tragédie, kolik patosu, kolik strachu a lásky...

Za oknem je tma. Z venkovního světa je vidět o to méně, o co víc odhaluje hřejivé světlo lampičky z nehybného pokoje. Lenka vidí ve skle vlastní tvář, pobledlou, unavenou z bdění, ale ještě ne připravenou jít spát; tvář pokoušenou životem, ale veselou; nikoliv úplně symetrickou, ale pohlednou. Usměje se sama na sebe a stočí zas oči k monitoru. Přemýšlí, jak psát dál, a cítí, že už brzy přijde ten okamžik, kdy bude psát bitvu, kdy bude dílo vrcholit. Myšlenky se však rozutíkají a většina z nich k malé Lence, kterou zrovna den předtím vedla z družiny, hrála si s ní, učily se spolu a skončilo to dlouho do noci trvajícím rozhovorem s jejím otcem, tedy s Petrem, neboť takové je jeho jméno.

„Kde je vaše paní?“ ptala se kdysi, když tam byla poprvé a on řekl: „Teď... tu s námi není.“

Odpověď to byla nejasná a Lenka si ještě týden myslela, že se s tou ženou prostě jen mívá.

„Zemřela... při autonehodě,“ řekl jí pak konečně, když spatřil rozpačitost toho omylu a ona pochopila rozsah slova „teď“ a uvědomila si, že on už má jenom svou holčičku a kolik pro sebe ti dva znamenají, jaký mají svůj svět.

A tak, když ho ten den viděla sklíčeného a on nabídl, aby chvíli zůstala, tak si až do půl druhé ráno povídali o všem možném a vypili dvě flašky vína. Ovšemže Lenku napadlo, že je to vcelku fajn chlap a jak pohádkové a romantické by to bylo, kdyby tam zaplnila to prázdné místo, jenže čím víc se bavili, tím víc si Lenka byla jistá, že něco takového není možné, že on tím způsobem vůbec nepřemýšlí, že asi má nějaký důvod, proč si za pět let nikoho nenašel, a že taková idea zůstane fakt asi jen v říši pohádek a snů.

Protože život není novela a vděčnost za záchranu života je silný cit, ale u něho to taky skončí.

Připadala si trochu jako tehdy Aleš: nejdřív zklamaně, že nemůže mít to, co vypadá na první pohled tak skvěle; pak hloupě, že tak rychle dala na první pohled; a pak zas směšně, když ji napadla ta podobnost. Ale mávla nad tím rukou. Byla to přeci jen romantická představa, stylizace do nešťastné husopasky, co náhle prokázala odvahu a stala se princeznou.

„Mám hrozný strach,“ řekne Stanislav a Lenka si vzpomene na Agátu, jak si sundává rukavice a číší z ní bojovnost, zlost, síla, nejistota i beznaděj; to vše vepsáno v té jedné drobné tváři. „Jako všichni z těch mužů. Ale vidět Soběslava, jak je vznešený a hrdý v boji, vidět Víta, jeho kaplana s posvátným kopím, které přivezla naše paní Adléta, valkýra slovanská, to vše pozvedá ducha nás, válečníků; avšak nejvíc jej pozvedá myšlenka na naše lásky a mne pak konkrétně na lásku, kterou jsem našel doslova půl minuty před dvanáctou, kterou jsem našel v horečkách, kdy jsem si myslel, že ráno ani neuzvednu meč. Vidíš, našel jsem tebe a nyní toužím ten meč pozvednout a vím, že jej pozvednu se silou a že se vši vřavou prosekám a vrátím se k tobě, neboť i v tak krátké chvíli jsem již poznal, že jsi má vyvolená.“

Lenka si povzdechne. Dobře, to je možná moc patetické. Shift, označit, delete. Proč to tak píše? To jí tolik chybí patos v životě? Nepřišlo by jí směšně, kdyby byl život náhle takový? Nepřišlo by jí to umělé?

„Takže astrofyzika? Já myslel, že tady v Olomouci se sází jen na optiku,“ řekl tehdy Petr a Lenka jen pokrčila rameny a prohodila něco o financování výzkumu.

Rozhlížela se po obýváku. Byl útulný, určitě útulnější, než ten její. Také dražší, noblesnější. Ale teď, když věděla, že nemají manželku a matku, tak měla z každého detailu pocit, že v něm něco chybí a celý design místnosti na ni působil skličujícím dojmem.

„Vzali jsme se po škole, v pětadvacítí. Lenka se narodila po roce. Žena se jmenovala Alžběta. Vidíš, to je ona...“ podával Lence zarámovanou fotku a Lenka měla podobný pocit, jako když při náhodné procházce po neředínském hřbitově narazila na docela malý náhrobní kámen jakési osmnáctileté holky, jejíž pěkný usměvavý obrázek byl hned vedle jména a data. Osmnáct let... A nikdy víc.

„Musel jste ji milovat...“ řekla a on skoro zvolal: „Přece mi nevykej. Zachránilas mé dceři život, měl bych ti snad vykat já. Měl bych tě zahrnout dary...“ řekl a lehce se mu zatřpytily oči slzami.

Bylo to něco, co zmiňoval víckrát a jakési peníze dokonce Lence i vnutil, z čehož měla divný pocit, ale nemohla už odmítnout, tak na to zkusila zapomenout.

„Je fajn, že si tak s mojí Lenkou rozumíte. A co tvá kamarádka, ta se nechce stavit? Chtěl bych taky jí ještě jednou poděkovat.“

V Lence hrklo, ale jen trochu.

„Není to má kamarádka. Ani se už nevidáme. Je to delší příběh.“

Ťuk, ťuk, qwerty je jí celým světem. Píše o tom, jak byl předvoj německé armády, vedený Otou Černým, napaden Čechy. Je to krutá a nelítostná řež, dynamická bitva, dynamické psaní, prsty letí po klávesnici, je to jak rychlé šachy: nezvednout prsty z klávesnice; nevydechnout, neudělat tečku, málem ani nedýchat, vřetězit každý další nával slov, jak se objevují v hlavě, nádech, výdech, scéna, slova, ocel, křik a krev.

Na večer je domluvená s Agátou, jdou na tupláka do Svatováclavského pivovaru, což je z Opletalovy kousek, snad ani ne pět minut chůze.

„Ale nevím, nevím, jestli to klapne,“ pousměje se Agáta a vezme si zpátky mobil, na kterém Lence ukazovala fotku mladé ženy, s níž bude mít napozití rande. „Za pokus člověk nic nedá. A co Petr? Už ho máš kolem prstu?“ škádlí Lenku.

„Nech toho,“ zamračí se ona. „Už o tom nechci mluvit. Vůbec to takhle nefunguje.“

„Jak, že to nefunguje? Jeho dcera tě zbožňuje, on je sám jak kůl v plotě a ty jsi pěkná holka, co to má v hlavě srovnané. Co víc je na tom za vědu?“

Lenka chce na to něco namítnout, asi hlavně říct, že to není až tak prosté a banální, ale pak zmlkne, párkrát se kousne do spodního rtu a řekne: „Už to neřešme, jo? To není prostě ten důvod, proč za nimi chodím.“

Agáta pokrčí rameny a jako by tím říkala „no, jak myslíš“.

Lenka je ráda, že litrový krýgl, přeci jen znatelně těžší než normální pivo, udrží v jedné ruce bez drobného chvění. Obdivuje Agátu, která s tím nemá sebemenší problém. Přituknou si, Agáta klepne o stůl, Lenka to nedělá, a smočí ústa tou chladnou kapalinou plnou oxidu uhličitého.

„Tak, jací kluci se ti tu líbí? No, tamten vypadá jak Marek...“ ukazuje Agáta.

„Rozhodně nechci nikoho, kdo vypadá jako Marek.“

„Co tamten? Vypadá, že posiluje hlavně trapézy, ale má dobrou postavu a potenciál...“

„To není to, co mě láká,“ zasměje se Lenka.

„Takže chceš někoho hodného?“

„Já nevím, kruci, ty snad víš?“

„Jasně,“ řekne Agáta. „Nějakou sportovkyni.“

„Že teda Justýna byla hodně sportovní,“ ušklíbne se Lenka.

„Neříkalas sama, že už nechceš znovu Marka?“

„Nechci, aby mi ho připomínal. Ale v něčem by mu mohl být podobný. Třeba Marek... to se těžko popisuje. Četl básně a vůbec jim nerozuměl a vždycky, když je vykládal, tak to nějak pokazil a bylo to spíš směšné, ale, hm... Už jen to, že to dělal, jako by měl nějaký projekt ke svému zkulturnění, jako by si myslel, že ho to zlepšuje, či co... To se mi na něm líbilo. Ani jsem si to asi tak úplně neuvědomovala, dokud jsem s ním byla.“

„Básně, jo?“

„Vždycky s nějakou přišel a pak mi z ní četl a strašně chtěl, abych řekla svůj názor. Bylo to divné...“

„Ale mělas to ráda,“ řekne Agáta.

„Ani ne,“ pousměje se Lenka. „Ale měla jsem ráda ho, že je takový, že to tak dělá.“

„To nechápu.“

„Ale mně to takhle smysl dává.“

„A co byla poslední báseň?“

„Ani nevím...“ řekne Lenka, náhle si však přece na něco vzpomene.

„Ale větve, ruce vichru,“ četl Marek. „Dobré, ne?“

„Hm, asi jo,“ odpověděla. „Taková metafora, ne?“

„Bijí prostor, v němž je prázdno... To se mi líbí, jak píše o obyčejných věcech a vlastně i obyčejně a přitom to vůbec není obyčejné...“

„Cože?“ rozesmála se Lenka. „Nemůžeš třikrát za sebou použít stejné slovo, abys něco popsal.“

„Ale ty ruce, to je dobré, nemyslíš? Je to děsivé.“

„Hm?“ vzhlédla Lenka.

„Ruce... Mají prsty, nebo přímo spáry, sápo se, chňapou, zatínají prsty v křeči a pak v pěst, rozpínají se a protahují. A bijí ten vzduch kolem sebe.“

„Hm, pěkné,“ usmála se Lenka a jak ležela na posteli, tak si dala obě ruce pod bradu. „Je to jak ze Sněhurky nebo z Evil Dead.“

„Nebo jako by se pod městem probouzel C'thulhu!“ zamračil se na oko Marek.

„Já tě mám tak ráda!“ zvolala spontánně Lenka, vyskočila, povalila ho vedle sebe a převalila se na něj a celé to bylo tak náhlé a očividně upřímné, že Marek neměl slov.

„Co je?“ ptá se Agáta. „Na něco vzpomínáš?“

„Hm, jo,“ řekne Lenka a pozvedne tupláka. „Přijdou ti větve ve větru jako nějaké prsty?“

„Možná,“ zamyslí se Agáta. „Proč ne. O tom byla ta báseň?“

„Nejen o tom.“

„Plácí tak, že není slyšet jejich kvílení,“ přečetl Marek. „Jako by pláč nesouvisel s kvílením, že?“

„Nemusí souviset,“ řekla mu Lenka.

„Así to není nejlepší téma,“ řekne Agáta. „Vidím to na tobě. Promiň.“

„V poho. Přenesla jsem se to přes to. Tedy, přenesla jsem se tak, jak to jen šlo.“

Jako by tam viděla ty ruce vichru, tam v Krušných horách, kde se mlha spájí s chumelením a sníh je nasáklý krví. Ocel studí jak samotná smrt, do jejichž síní přišli vojáci na návštěvu. Vichr je posel smrti a větve jsou kostěné prsty chrstící prázdnotou.

„Každopádně je to inspirativní,“ řekne Lenka.

Dopijí a jdou spolu ulicí.

„Ty ještě nejdeš domů?“ ptá se Agáta, když projdou kolem kostela svatého Mořice.

„Kousek tě doprovodím a pak se ještě stavím na vítání prvků.“

„Nemělas něco takového minulý týden?“

„Jo, ale teď to je jiná katedra,“ zasměje se Lenka. „Taky tam znám pár lidí, tak se na ně podívám; prohodím pár slov. A je to v Garchu, tam jsem dlouho nebyla.“

„Aha, tak to moc nepřeháněj a dávej na sebe bacha.“

„Jasně, zatím.“

Čas ubíhá rychle. Lenka pozvolna pije, baví se o práci i o životě, chvíli sedí u jednoho a pak zas u druhého stolu. Hodinová ručička se vyšplhá na nejvyšší bod a začíná zas svůj pomalý pád. Když se blíží jedničce, někteří studenti odchází, mezi nimi Lenka.

„Tak čau,“ mávne jim a vydá se jiným směrem.

Jde k Čechovým sadům, k místu, kde svedly s Justýnou boj se psem a kolem kterého dlouho nešla. Míjí šedivé siluety domů lemujících potmělou ulicí. Na okamžik se zastaví, s podivným mrazením v zádech, s jakousi nejistotou. S náhlým pocitem, že jí snad někdo sleduje, se prudce otočí za sebe. Zašustí nedaleké křoví, vyloupne se z něj kočka, takový šedivý macek, přeběhne cestu a jedním elegantním skokem zmizí v zahradě. Jenom jsi přebrala, holka. A toho stresu je na tebe taky moc... Zavravorá na kraji chodníku a jde zas rovně, podél vily, které je celá zlověstně tichá, pak přes křižovatku, kde ulici Na Vozovce protíná Karolíny Světlé.

Lekne se, když jí přijde esemeska. Proč to mám tak nahlas, kruci? Je to operátor. Schová zas mobil,

vydechne a jde dál ulicí, podél činžovního domu. Je tak zabraná do svých myšlenek, že chvatné kroky uslyší až na poslední chvíli a v tom krátkém okamžiku si není schopna nic uvědomit.

Vlastně není ani tak opilá, jako je spíš v šoku. Nechápe, co se to děje a proč se to děje. Ten někdo jí zacpává pusu a vláčí ji ke kontejnerům za činžákem. Je tak mimo z té náhlosti a taky z jeho síly, že ji ani nenapadne se bránit. Dostane ránu otevřenou dlaní a rozbolí ji čelist. Nechápe to. Proč? Proč zrovna já? Bolí to!

„Tak se mi to líbí,“ slyší jeho hlas. „Hezky odevzdaná. Odevzdaná malá čubka.“

Cože?! Teprve teď se jí v otupělé mysli rodí pochopení situace. Tohle se tedy děje?!

Pracky jí přitiskne tvář ke zdi a nalepí se k ní zezadu. Má páchnoucí dech. Šok vystřídá strach. Tohle přece nemůže být pravda! Tohle se neděje! Na okamžik ji napadne myšlenka: copak on neví, kdo jsem? Neví, kolik lidí mě má rádo? Neví o těch docentech a doktorech, co si váží moji práce? O všech, pro které tolik znamenám? O malé Lence? Jak by se jim podíval do očí, co by jim řekl? Hned si pomyslí, že ty myšlenky jsou absurdní. Ti lidé tady teď nejsou.

Poprvé se zazmítá.

„Tak přeci,“ zachechtá se on a Lenka si s hrůzou uvědomí, že tomuhle nevyklouzne, že je strašně slabá a neumí ani žádnou sebeobranu a že ji nikdy žádný kluk neuhodil a že považovala vždy celý svět za vcelku milé a přátelské místo.

Lenka je tak mimo, že neví, jestli se má rozbrečet, žadonit, dál se zmitat nebo křičet. Je slyšet cvaknutí a Lenka si hned domyslí, o co jde, načez ztuhne jak mramorová socha. Slyší jen své srdce, které buší, jako by se chtělo probít ven skrz žebra, vyskočit z hrudi a utíkat na svobodu.

Na zlomek okamžiku si vzpomene na raketoplán Challenger. Když v roce 1986 skoro celý explodoval, kabina zůstala podle všeho netknutá. Řítila se s posádkou dolů. Rychlostí přes tři sta kilometrů v hodině narazila do vodní hladiny. Až do posledních vteřin byla posádka naživu a při vědomí. Měli nasazený dýchací přístroje, z nichž vydýchali tři čtvrtiny vzduchu, což odpovídá pěti minutám poklidného dýchání. Jenže modul padal jen dvě a půl minuty.

Tak intenzivně dýchá i Lenka, slyší svůj dech jak v nějaké masce, připadá si jak někdo z těch kosmonautů, jako by měla ještě pár vteřin, ale během nich věděla, že se zabije nárazem, že pocítí dvě stě gé a pak pro změnu vůbec nic a nikdy už nic, že čas přestane provždy plynout, a že není věci, která by to odvrátila, že už příběh vlastně skončil.

To jí proběhne hlavou, když na tváři pocítí to ostří nože, ten studící kov, a zpoza hlavy se jí ozve: „Hezky

buď potichu a neper se a bude to pro všechny nejlepší. Rozumíš?“

Zvuk, který Lence opustí rty, má nejbliž k slabému zakňučení týraného štěněte. Nůž je neklidný, udělal jí už krvavou ranku, kdykoliv se může stát cokoliv. Běží jí hlavou otázky. Takhle skončím? Mohlo by to být teď? Je to můj konec? V tuhle chvíli, uprostřed všech rozdělaných věcí, když už vše vypadá zas nějak dobře, tak tu takhle uzavřu tu kapitolu? Už nikdy nevidím ty lidi, co mám ráda?

„Tak rozumíš?!“ zalomcuje s ní.

Horlivě zakývá hlavou a teprve teď se jí spustí po tváři pálicí slzy. Cítí nad sebou lítost, že je tak slabá a odevzdaná. Kde je teď ta hrdinka, co kousek odtud zachránila život? Je tu zas jen troska, které se dělá fyzicky zle z pocitu bezmoci, který povstává z té nevysvětlitelné a nízké agrese, z ukrutností a ponížení, jaké si jsou lidé schopni rozdávat.

„Fajn. Hodná holka.“

Nůž kamsi zmizí, ale myšlenka na to ostří je v Lenčině mysli pořád. Proboha, jaké to jen může být, mít takový nůž v zádech? V krku? Uvědomí si, že už je docela střízlivá.

Dlaň jí překryje pusu, je nechutně slaná a smrdí potem. Druhá ruka jí pod sukni stahuje punčochy. Dobývá se k ní tak chvatně a je tak roztřesený, jak jeden kluk, se kterým kdysi byla, byl to ještě panic, chtěl si to s ní na jednom koncertě rozdat na záchodě a byl strašně nervózní a jako by to celé vysvlékání chtěl už jen mít co nejrychleji za sebou.

Lenka ucítí, že jí stáhnul už i kalhotky. Přála by si teď usnout a spát a spát a nemít vědomí...

„Prosím...“ vyjde z ní konečně první slovo a je skoro neslyšitelné.

Tak mi to přeci nedělej. Není to fěr... Nevidíš, že tě prosím? Zničíš mě tím! Zničíš člověka!

„Prosím...“ zopakuje.

Vítr začne silněji foukat, jako by se teď chvástal, že ji konečně dostihl, že konečně splnil své zlověstné sliby, které skládal při lomcování okenicemi. Opadané stromy se chvějí v tom větru, třesou se hrůzou, mlátí o sebe větvemi.

„Můžeš si za to sama,“ zasyčí on a je v tom všechno zlo světa a jí je jasné, že je konec.

Větve, ruce povětrné, s prosby prsty urvanými, spínají se, prosí západ.

Eris pluje Kuiperovým pásem.

Lenka zavře oči.

10) Bílá tma

Z německých průzkumníků zbyli už jen tři. Běží zasněženým lesem, překotně dýchají, zakopávají o každý kořen. Strach z lesního démona, z hrozného muže v kožené vestě a hrubé kytlici, je vybičovává k nadlidské výdrž. Mají v živé paměti své dva kamarády, jednoho, jak padá do koryta bystřiny s šípem v krku, druhého s podříznutým hrdlem, kterého pohltil hvozd. Ten hvozd! Ta proklatá divočina na úpatích Krušných hor! Jako by stromy, jejich větve, trnité křoví a samotné závěje pomáhaly Čechům v boji, jako by ukrývaly toho démona, dovolily mu pohybovat se tajnými stezkami a jim naopak kladly překážky i na rovných pěšinách.

Jaromír jim nadběhl a čeká nyní o pár sáhu výš, kde jej skrývá sněhem pokryté ostružiní. Zná v tom svahu každý kámen a hrbolek. V klidu oddechuje, aby po spěšném přesunu zase nabral rovnováhu. Bude mu jí zapotřebí pro přesnou mušku, neboť Němci už jsou blízko. Dupou, ohlíží se, vrávorají a hekají. Sekery a oštěpy, které nesou, je vyvádějí z rovnováhy. Jaromír udělá krok vedle, napne tětivu a vypustí šíp. Jako přízrak se mihne mezi stromy a zase je v úkrytu. Slyší hrozný křik umírajícího muže. Odhodí luk a v ruce mu blýskne dlouhý tesák. Ani nemusí vyhlížet, jen podle sluchu tuší, kudy zbývající muži běží.

Spustí se ze svahu jak lavina smrti. Jako by byl rysem, který jde na jistotu po krku, prořízne elegantním sekem další hrdlo. Narovná se, pozvedne zakrvácenou zbraň a vrhne ji mezi stromy. Poslední z vojáků se skácí do měkké sněžné podestýlky. Jaromír udělá pár svižných kroků, vytrhne mu ostří ze zad a jedinou ranou umlčí děsivý křik agonie.

„Slyšeli jste to?“

U vyhaslého ohniště, na malém kopečku v lese, stojí šest mužů z předsunuté hlídky.

„Češi?“ sykne jeden z nich.

Ještě chvíli naslouchají děsivému tichu a výkřiky, co před chvílí zaslechli, jim stále zní v uších. Trvá to jen chvíli. Pak všichni pohlédnou jedním směrem, překvapení v očích a dlaně na jílci. Po stezce běží muž mohutné postavy, široký meč pozdvižený k úderu.

Slavan prvnímu muži přesekne pravou paži ještě v běhu; dřívě, než voják stihne tasit. Druhého srazí ramenem. Zасыпává nepřátele hrozivými ranami a brzy další dva Němce pošle do návi. Sražený k zemi se zvedá a útočí sekerou. Slavan mu levačkou chytne zápěstí a ostří sekery se zastaví dva palce od jeho tváře. Mečem otevře muži útroby a hodí tělo pod nohy zbývajícím dvěma. Pozvedne svůj meč i získanou sekeru a roztočí zbraně v zběsilém tanci oceli a umírání.

Jaromír se vynoří z lesa a Slavana zastihne nad šesti těly, v každé ruce zbraň, z obou crčí krev a od krve má též zčernalé vousy.

„To budou poslední průzkumníci,“ řekne Jaromír, zatímco po okolí hledá šípy.

Slavan pohlédne mezi stromy, kde někde v zamlženém údolí, do něhož je sotva vidět, pochodují německé formace.

„Ota už jde,“ řekne. „Naše jednotky na něj brzy zaútočí...“

„Tak abychom to neprošvihli,“ ušklíbne se Jaromír.

„Bude tam dost vojáků,“ pohlédne na něj Slavan. „Dnes budeš mít zas příležitost mě na počet hlav překonat.“

„Překonal jsem tě minule. Nemůžu za to, že zabít v jámě s kůly nepočítáš jako zářez.“

Muži se ztratí v houští a během chvíle se ozvou zvuky boje, to jak běsnící Češi vpadávají do řad vojáků Oty Moravského. Mezitím vojsko vedené Lotharem zastaví a hledí s úděsem před sebe. Přes mlhu hustou jako mléko nevidí vůbec nic, jen slyší zvuky hrozného masakru a chvějí se jim ruce. Náhle hluk utichne a jen kvílící vítr zpívá svůj hrozný žalozpěv. Když se i ten pohrouží do mlčení, z nedaleké vsi dolehne tiché cinkání zvonů, během něhož se z mlhy vypotácí první přeživší. Jsou to němečtí vojáci, zbroje a haleny potrhané, tváře zakrvácené, kulhající a padající vysílením do sněhu.

„Pomozte nám...“ ozývá se sténání.

Lotharova armáda stojí jak zamražená. Žádný z ubožáků nedošel až k ní, všichni padli a navály na ně vložky sněhu, které jsou každá jiná, jedinečná. Cinkání skončilo. Z mlhy vystupují Češi, v předních řadách Soběslav, hrdý kníže, pak Vít, v rukou kopí s pochmurně vlajícím praporem, Stanislav, v očích zvláštní odhodlání, a Slavan s Jaromírem, vlčí úšklebky zase na rtech. Němečtí vojáci v prvních řadách bezděčně couvnou o krok, ale pak se zas napřímí. Tak tedy poslední boj pro tyto Germány, potomky hrozivých synů Wotanových!

Nejdéle ze všech bojují štítonoši okolo Lothara. Stáhli se na blízký kopec a ten teď drží s urputností hodnou dávných lakedaimónských hoplitů. Když jeden z neprostupné hradby štítů padne, hned na jeho místě stojí další a urputně odráží útoky, jako by neznal únavu.

Ale je to jen poslední vzednutí před pádem. Linie se lámou a Soběslav je až u Lothara, vévody saského a císaře Svaté říše římské. Soběslav vyhrál bitvu.

Přistoupí k Lotharovi. Zbylí němečtí vojáci jsou zajati a odzbrojeni. Lothar se dívá českému knížeti do očí. Stát se může cokoliv. Soběslav udělá dva kroky, poklekne a nabídne říši svých služeb.

Soběslav vyhrál i svou duši a Lenka náhle otevře oči a uvědomí si, že se stále nic nestalo, pootočí se, nejprve jen trochu a pak úplně, a vidí, že ten chlap ji nemůže znásilnit, že nemá erekci. Nastane mrazivá chvílka, v níž zřejmě nikdo netuší, co bude dál. Lenka tiskne k sobě zuby; je k smrti zesláblá strachem, ale náhle přece se zábleskem naděje ve vši té černotě strašné noci.

Po první ráně pěstí padne Lenka na kolena a po druhé ráně na zem, kde se schoulí do klubíčka. Pár kopanců. Ani se jim nemá sílu bránit. Jen ať už to skončí!

Skončilo. Chlap utíká pryč. Nezabil ji. Ani nezmrzačil. Lenka se schoulí ještě víc; je ponížena a roztřesená a chvíli si přeje, aby ji přeci jen zabil, ale pak se posadí, vyplivne krev, která jí teče z jazyka, do něž se kousla, a vytáhne mobil. Jedna, jedna, dva.

Zase ty sirény. Proč musí být tak zběsilé? Lence se chce spát.

V dalších dnech hodně spí. Nebo leží a chtěla by spát. Skoro nemluví. Až na pár výjimky...

„Proč jsi tak smutná?“ ptá se Malá.

„Nejsem.“

„Ale jsi. Celý den jsi smutná...“

„Ale, to jen... Něco se mi stalo, víš. To neřeš.“

„Jak by se ti mohlo něco stát? Jsi přece Velká.“

„Zas tak velká nejsem,“ zakroučí hlavou Lenka.

„Ty brečíš?“

„Eh,“ Lenka si sáhne na tvář a utře tu jednu slzu.

„To bude dobrý,“ řekne Malá tou svou obecnou češtinou a vypadá najednou taky smutně a obejmě zas Lenku a ta ji zmáčkne a opět brečí, jako tehdy, když ji držela za ruku v sanitce.

„Kéž bych něco mohl...“ říká jí pak ve dveřích Petr a tváří se rozpačitě a neví kam s očima, jako tehdy Aleš, když ji přišel vzít na procházku.

„To nic. Budu zas v pohodě,“ řekne Lenka smutně a vyjde na ulici.

Později je znovu v novinách, tentokrát beze jména.

Na katedře potká Aleše s Eliškou. Drží se za ruce a ten pohled na ně, to, že vidí štěstí, na němž se jistou měrou přičinila, to Lence trochu zvedne náladu. Ti dva nic nevědí, ale Aleš se na Lenku děle zadívá, cosi se mu nezdá, asi tuší, že se něco děje. Na konzultaci mu to řekne a on nemá slov a za to se cítí sám jaksi provinile a vlastně nic neprokonzultují.

Lenka doma označí soubor „unorovy-den.docx“ a stiskne shift a přiloží ukazováček na delete a stačí jen malé cuknutí prstu a celá ta nezálohovaná práce může

zmizet, jako by nikdy nebyla. Takhle snadno se tě zbavím, Adléto!

Zazvoní zvonek a málem by to v leknutí zmáčkla, ale pak prst zvedne a soubor pořád existuje.

Je to Agáta a nese pizzu. Jako jediná rozpačitě nekouká a mluví, někdy dost našťavaně, jindy lítostivě, pak zas mimo téma, a Lenka je ráda, že mluví, je ráda za ten upřímný lidský hlas a jí spolu pizzu a pijí čaj. Už bylo dost brečení, pomyslí si Lenka.

„Takový ubožák tě přece nezlomí,“ řekne Agáta a má pravdu a Lenka je o tom náhle vskutku přesvědčena a cítí se trochu jako Adléta, která byla schopna sama pozvednout meč a udivit toho příběhnavšího vojáka svou vůlí a to i přesto, že Lenka v tamtu chvíli nijak nebojovala a sotva by pomyslný Adlétin meč byť jen uzvedla.

„Ne, nezlomí,“ řekne Lenka. „Byla jsem zlomená hodněkrát a už to stačilo.“

Baví se dál, za oknem mezitím sprchne a Lenka si vzpomene na opalizující pomníčky zaslého deště. Vzpomene si, jak šla od Justýny s Agátou a říkala si, že se k sobě ty dvě snad ani nehodí. A uvědomí si, že už jí je jasné, proč se milovaly. Nerozhodná nacházela u druhé rozhodnost a neklidná u té první klid. A to je taky důvod, proč jsou teď Agáta s Lenkou nejlepší kamarádky.

Před večerem Lenka sedí doma a píše o tom, jak se Adléta shledala se Soběslavem, který jí najednou přišel jaksi jiný, Ida se setkala se Stanislavem a pro Andreje se nic nezměnilo, jen měl spoustu dalších raněných k zašívání a ošetřování. Občas se podívá na zed', kde visí Neptunian Frostbeetle.

Venku je mlha hustá jako mléko, ale ta přes zavřená okna neprojde. A vítr už skoro vůbec nefouká a jen jedna malá vločka sněhu spadne Andrejovi na tvář, kde se rozpustí. Otevře okno dokořán a otočí se zase k raněným. Na druhém konci místnosti vidí kněze Bohuslava, jak dává poslední rozhřešení umírajícím. Vybaví si podobné výjevy ze Svaté země. Je to už třicet let a přece jako by odtamtud nikdy neodešel.

„Prý jste křížák,“ řekne popraskanými rty raněný, jako by mu četl myšlenky.

„Byl jsem,“ kývne Andrej a posadí se k němu. „Je to už dávno.“

„Dnes jsem taky bojoval ve jménu Krista!“

„Nepochybuj, že tví nepřátelé byli přesvědčeni o tomtéž,“ řekne Andrej chmurně.

Voják se nasupeně nadzdvihne na loktech.

„Viděli jsme znamení! Sám svatý Václav jel na koni v nebeské záři a vedl naše vojska!“

„Musíš se teď uklidnit,“ přiloží mu Andrej ruku na čelo a pak se zas zvedne, když uvidí, že k němu jde jeden ze Soběslavových mužů.

„Andreji, pojď za knížetem. Když sundal kroužkovou košili, všimli jsme si, že je na jednom místě proseknutá a pod ní zeje rána. Bradýř to zatím obvázal, ale nejlepší bude, když se na to rychle podíváš ty.“

„Hm. Ved' mne.“

Andrej jde za mužem, jemuž se u pasu houpe široký meč.

„Jsi Slavan, nemám pravdu?“

„Jsem,“ kývne on nezúčastněně.

„Zabíjení tě prý dost baví...“

„Ovšem, koho ne,“ blýskne po něm Slavan očima. „Mezi námi, náš kníže je tu snad jediný, kdo myslel na politické záležitosti. Ostatní si jen chtěli zabít pár chlapů. V tom jsem ovšem nejlepší já.“

„Proč tě tedy kníže nikdy nepasoval rytířem?“

„Co bych dělal s pevností a služebnictvem. Stačí mi ložnice, kde se vyspím, občas korbek piva nebo vína a děvka na klíně a hlavně tenhle drobek a pár krků k utišení jeho žízně,“ poplácá spokojeně po jílci meče. „A proč ty jsi šel do Svaté země? Snad ne opravdu chránit boží hrob?“

To už došli až ke knížecím komnatám.

„Utíkal jsem tam před svou minulostí,“ řekne Andrej a pak se podívá na Slavana: „Když tvůj meč a zbraně tobě podobných utěšují svou žízeň, já to pak musím dávat dohromady. Nemám rád lidi jako jsi ty, protože mi připomínají mě. Kvůli lidem jako ty nemohu spát.“

„Hej!“ Slavan ho zkusí chytit pod krkem, ale je překvapen rychlostí, s jakou mu Andrej srazí ruku stranou. „Hm, na svůj věk máš sílu. Ale urážku nemůžu jen tak přejít.“

„Pak to tedy pojďme rozhodnout soubojem.“

Slavan se rozesměje, ale když pohlédne do Andrejových chladných očí, zas mu výraz zkamení.

„Dobře, ty a já, ještě dnes.“

Andrej kývne hlavou, vstoupí do knížecích komnat a Slavan zatím pokračuje jiným směrem. Jaromíra zastihne na hradbách, kterak shlíží na nedaleké hvozdy.

„Zase jsi mě dnes nepřekonal,“ řekne mu.

„To ne, příteli,“ odvětví Jaromír. „Ale vedli jsme dobrý boj a zvítězili.“

Na ochoz vystoupá Adléta a oba muži se před ní ukloní. Kněžna pohlédne na lesy v dáli.

„Tam se tedy odehrála bitva?“ zeptá se.

„O kousek dál, má paní, ale ano, tím směrem,“ odpoví Slavan.

Kněžna už s muži dál nemluví, jen se dívá do dálky, ale oba válečníci si náhle připadají bezvýznamní, když vidí tu jasnou tvář a oči vidící do dálky přesahující obyčejným světlem zalitý svět. Jako by tu stála samotná mýtická Libuše a viděla všechny jsoucí věci a zavátou minulost podávající ruku neklidné budoucnosti. Slavan si pomyslí, že Adléta má prsty jemné, ale přeci dobře stavěné a s pevným zápěstím, že by se snadno mohla chopit meče a vést do útoku. Jaromír si zas říká, že má Adléta tělo dospělé krásné ženy a přece by mohla snadno běžet lesem a přeskakovat prolákliny s hbitostí divoké dryády. Oba se jakoby proberou ze snu, když se Adléta zas pohne. Mlha se začíná trhat.

„Můj muž udělal dobře, že Lothara neponížil či dokonce nezabil,“ řekne.

„Nejspíš ano, má paní,“ řekne Jaromír.

„Má paní,“ promluví náhle Slavan. „Vyzval jsem dnes Andreje na souboj za urážku. Ten křížák je už starý, ale pověsti o tom, jak kdysi pobil stovky Saracénů, jsou stále živé. Stane-li se dle boží prozřetelnosti ta náhoda a on mi dopřeje dobrou smrt válečníka, pak jen věz, že nemohlo být pro muže, jako jsem já, větší cti v tomto slzavém údolí, než bojovat ve jménu tvého muže, velikého Soběslava, a ve jménu této země, které patří mé srdce, a také ve tvém jménu, krásná Adléto Arpádovno, uherská princezno a česká valkýro!“

Poklekne a Adléta mu přiloží dlaň na čelo. Kněžna potom míří do svých komnat, kde se setká s Idou.

„No tak, běž za Stanislavem,“ usměje se na služebnou. „Já to tady zvládnu chvíli sama.“

Adléta si sedne k oknu, vyšívá a mysl jí bloudí nepopsatelnými zákoutími širých krajín ducha. Slunce, bílé jako ten sníh, klesá zakryto pozůstatky bílé mlhy, té bílé tmy, a den je zas pohlčován šerem. Z vyšívání Adlétu odvede povyk. Opustí komnaty a po schodišti sejde až na malý ochoz nad spodním dvorcem, kde Slavan s Andrejem právě započali svůj boj.

Andrejův meč je delší a štíhlejší a on s ním vládne pomaleji, avšak s neuvěřitelným mistrovstvím. Slavan svou zbraní útočí zběsile, vášnivě a rychle, jako by mu žilami kolovala krev divokého zvířete. Okolo nich stojí mnoho vojáků i prostých panošů a sluhů, všichni chtějí vidět ten veliký souboj. Adléta vzhledne a všimne si, že i sám Soběslav stojí na balkóně a shlíží na to klání.

Zabijí se navzájem. Slavan hyne s Andrejovým mečem v útrokách a Andrej na mnohá četná zranění, z nichž ztratil příliš krve. První k jejich tělům dojde Adléta. Všichni ji mlčky pozorují. Skloní se ke Slavanovi i Andrejovi a oba políbí na chladnoucí čela.

„Běžte, stateční a hrdí mužové, běžte v míru do zásvětí. Necht' tvé planoucí srdce, Slavane, najde

klidu, a stejně tak srdce tvoje, Andreji, které je plné jizev, smutků a zklamání z lidského plemena.“

Oba muži jsou nesení ke svým pohřbům vojáky. Slavana zakopou do země na poli bitvy a Jaromír nad ním říká jakási dávná zaklínadla, která pozůstala jako dědictví zapomenutých časů, kdy Slované mýtící husté lesy vzývali Svantovíta a jiné staré bohy. Andreje pohřbí později, až v Praze, vedle hrobů rytířů a sám kaplan Vít nad ním slouží mši.

Tak Slavan našel smrt z rukou válečníka a Andrej v posledním tažení zabil to, co na lidech nesnášel nejvíce, zabil snad i sám sebe jako mladého muže, kterého nenáviděl ze všech lidí nejvíce. Odebral se na věčnost, avšak pro ostatní čas jde dál a v pátek jdou spolu Lenka s Agátou do odpoledního kroužku pro malou Lenku.

„A vám se to neplete, že se jmenujete stejně?“ škádlí Agáta malou Lenku a obě Lenky se jen chichotají a dívají se na sebe a ta velká si pomyslí, že ještě asi nikdy nedala do své knihy dvěma postavám stejné jméno, protože to se prostě v literatuře nedělá.

Jdou parkem za Dómem, kopou do listí, houpou se na prolézačkách a smějí se.

„Asi vám vymyslím vlastní jména,“ uvažuje Agáta v legraci a ukáže na malou Lenku: „Tak ty budeš třeba... Třeštidlo!“

„Cóže? Ty jsi leštidlo!“ durdí se ona a honí Agátu mezi stromy a po louce.

„Tu nedoběhneš, je to policajtko,“ směje se velká Lenka z lavičky.

Jsou pak v kavárně a všechny tři si dávají horkou čokoládu.

„Taky budu policajtko,“ říká malá Lenka. „A budu ostřelovač!“

„Hele, ty ostřelovači, pokapala sis tričko,“ řekne velká Lenka a šmudlá jí to kapesníkem.

Když jdou pak z kavárny, míjí muže s velkým psem a malá Lenka se skoro nevědomky přitiskne té velké k ruce.

„Neboj, ten je na vodítku,“ řekne Lenka a pak se podívá na toho muže, který má docela svalnatou postavu a najednou si připadá zrovna tak ustrašeně a docela chápe tu malou holku.

Dojdou až k domu, kde malá Lenka bydlí. Ta už jde napřed a odemýká si dveře, její dospělé kamarádky ještě stojí u branky.

„Fakt jsi v pohodě?“ zeptá se náhle Agáta.

„Jsem,“ řekne Lenka. „Vlastně... ne, nejsem. Kecala bych, kdybych tvrdila, že je všechno v pořádku. Něco takového z hlavy jen tak nedostaneš. Ale bude to dobré, myslím.“

„Tak se drž,“ plácne jí Agáta po rameni, povzbudivě se usměje a jde dál ulicí.

„Tak pojd'...“ volá Malá od dveří.

Obě Lenky jdou domů a hrají si, protože je pátek a to se nemusí dělat domácí úkoly, a pak přijde i Petr a když je Lenka na odchodu, tak se s ním zas na chvíli zapovídá.

„Jsi opravdu silná,“ řekne Lence Petr během rozhovoru.

„Ne tak úplně,“ řekne Lenka, vytáhne z kapsy malou krabičku s antidepressivy a zaštěrhá s ní.

„Ale i tak,“ řekne Petr a zalije dvě kávy.

„Pomohlo mi mluvit s lidmi,“ pokrčí ona rameny.

„Myslíš mluvit o... tom?“

Lenka zakroučí hlavou.

„Prostě jen mluvit. Hlavně mluvit, hlavně něco dělat, hlavně jít dál. Snad by stačilo jen lorem ipsum...“

Petr nadzdvihne nechápavě obočí. No, ovšem, každý muž není ajťák.

„Lorem ipsum je výplňový text. Nic neznamená, ale je to text,“ vysvětlí mu.

A „lorem“ je z „dolorem“ a „dolor“ je „bolest“, ale to je jedno, dořekne si Lenka v duchu, napije se kávy a pomyslí si, že tímhle ji asi oficiálně zase začala pít.

Ve dveřích místnosti se objeví malá Lenka, muchlá jakýsi papír v ruce, hlavu plnou myšlenek, asi se chce na něco zeptat, vzhledně k velké Lence a bez rozmyslu začne: „Mami...“

Zmlkne a celá zrudne a Petr zrudne taky a ticho, do kterého tikají hodiny, jako by ručičky sváděly boj, zdánlivě nemá konce. Malá Lenka zamrká a zmizí zas ve svém pokoji. Petr si nervózně odkašle.

„Ona se mě už včera ptala, proč si tě prý nevezmu,“ řekne s omluvným úsměvem Petr a teď je zas Lenka celá červená. „No, to víš. Má tě fakt ráda.“

Lence dojdou slova. Náhle má chuť utéct. Je toho moc najednou. Rychle upije kávy, jenže ta jí ještě víc vysuší rty.

„Snad tě to neurazilo...“ zajímá se Petr.

„Ne, to určitě ne,“ zakroučí Lenka hlavou.

Petr se odmlčí.

„Byly jí tři roky, když se to stalo. Chybí jí máma.“

„To chápu.“

Lenka bezděčně pohlédne na poličku, kde je fotka Alžběty. Směje se, jako by jí někdo zrovna řekl dobrý vtíp.

„Já za ní zajdu,“ řekne pak Lenka, zvedne se, dojde k dětskému pokoji a zaklepe na dveře.

„Můžu dál?“

„Jo,“ řekne Malá, která sedí v rožku místnosti a po tvářích jí tečou slzy.

„Chybí ti mamka, že?“ řekne Velká a posadí se vedle ní.

Malá kývne hlavou a podívá se na Velkou.

„Nechceš si vzít mého taťku? Mohla bys teď být ty moje mamka!“

„Pojď sem, ty trdlo,“ pousměje se Velká a jemně si k sobě přitiskne dětskou hlavu. „To není jen tak, víš? Musí v tom být něco víc, aby dva lidi takhle byli spolu.“

„Já vím, láska,“ řekne poučeným tónem Malá. „A neříkej mi, že jsem rozumbrada.“

„Proč?“ zasměje se Velká.

„To mi včera řekl taťka. Nemám to slovo ráda.“

„Tak moudrobrada?“

„Nejsem žádná brada,“ zkriví Malá rtíky, ale oči už se jí usmívají.

„Tak jo, nejsi brada. Hele, já nebudu tvoje mamka. Jsme prostě kámošky, jo?“

„Ach jo,“ řekne Malá, odtrhne se od Velké, otočí se a truceje.

„Nepovíš mi ani, cos to předtím chtěla?“

Malá jen zavrtí hlavou a trochu pomuchlaný papír si přimáčkne k hrudi.

„Ukaž...“ tahá jí ho jemně Velká, až Malá, napůl dobrovolně, povolí.

Velká se dívá na papír a nic neříká.

„No... Chceš ho zpátky?“

„Ne, už si ho můžeš nechat,“ řekne Malá a založí si ruce.

„Tak co?“ ptá se po chvílce Petr, když je zase u něj. „Mám s ní taky promluvit?“

Lenka pokrčí rameny a ukáže mu výkres. Petr se pousměje a pak zase zastydí.

„Musí to být pro tebe trochu nepříjemné,“ řekne Lence.

Ta jen stojí, má v ruce ten papír a tváří se vážně. Přemýšlí.

„Vše v pohodě?“

Lenka se mu náhle upřeně zadívá do očí a on ten pohled chytne a nikam očima neuhne. Je to tak čtyři

vteřiny, kdy Lenka zamrká a položí papír na stůl. Neví, co si má myslet.

„Tak...“ začne Lenka, „nechceš mě někam večer pozvat?“

A je to venku.

„No, já něco mám,“ ošije se Petr.

„Aha. Promiň.“

„Hm.“

„Tak já půjdu,“ řekne Lenka a v duchu si nadává, že je hloupá a že musela znít arogantně.

„Ne, počkej,“ zase se on zastydí. „Vlastně... nic nemám.“

„Chápu, taktně mě chceš od...“

„Ne, to ne,“ skočí jí do řeči. „Máš čas třeba v sedm?“

Lence se rozbuší srdce. Takže chudá husopaska má prince? Teď? Po tom všem? Takhle? Nebude z toho další zrada? Zklamání? Ponižení?

„Jo, to mám čas,“ kývne hlavou a pomyslí si, že by měla čas, kdyby řekl jakoukoliv hodinu.

„Eh, tak dobře. Tak v sedm,“ řekne Petr.

„Jo, v sedm.“

Doma si Lenka uvědomí, že všechny její sukně už Petr viděl a připadá si jak chudá příbuzná. Najde i šaty, které na sobě neměla určitě pár let, ale uvědomí si, že by se v nich asi stěží dokázala uvolnit. Dokáže-li se vůbec uvolnit... Vezme si sukni, která jí přijde nejlepší. Fakt chudá husopaska, pomyslí si a pohlédne do zrcadla. Chudá husopaska, která pomalu začíná přibírat. A má ze všeho toho pasení hus tak trochu kruhy pod očima a pobledlou tvář. Ale ne, jen se už nezkoumat.

Večer je rozpačitý asi přesně tak tři minuty, pak zapadnou do jednoho sklípku, objednájí si víno a Petr šťastně položenou otázkou přiměje Lenku mluvit o své práci, což je pro ni vždy vděčné téma. Petrovi s Lenkou nalévá víno číšník a Adlétě se Soběslavem, v knížecí ložnici, sluha.

„Nech tady džbán a můžeš jít,“ řekne Soběslav sluhovi.

Když za ním zaklapnou dveře, vezme kníže ruku své ženy do dlaní.

„Adléto...“ začne. „Nikdy jsem se tě nezeptal na jednu věc. Víš, ani sis nemohla vybrat, zda si mne vezmeš. Mně nabízeli řadu jiných, ale já chtěl celou dobu jen tebe. Nebyl to pouhý politický čin. Viděl jsem v tobě něco, co všechny ty jihoněmecké šlechtičny neměly. Vzala sis mě, když jsem ještě nebyl knížetem. Tak mi řekni. Lituješ někdy, že jsi za mě vdaná?“

„Soběslave,“ řekne Adléta. „Jak tě to může napadnout? Celým srdcem tě miluji. Nejprve proto, že jsem se tak rozhodla, potom proto, že jsem v tom viděla jakýsi vyšší účel a pak proto, že jsem poznala, jaký jsi muž.“

„Měl jsem dříve pocit, že se mne snad bojíš. Neuměl jsem k tobě najít cestu. Bylo mi snazším ulovit jelena přesným oštěpem, rozpoltit hlavu zbrojnoše mečem či vyrvat trůn svým příbuzným, než porozumět tvému srdci a přiblížit se ti.“

„Bála jsem se tě, protože jsem viděla jen válečníka. Ale teď myslím, že se stalo něco, co tě změnilo, co tě vyvýšilo i nad Břetislava, českého Achillea, a to něco ušetřilo život krále Lothara, ale také tě to udělalo jiným mužem. To něco v tobě vždy bylo a já to vždy milovala, ale teď, když to je na povrchu, jsem teprve úplně šťastná.“

„Ach, Adléto,“ řekne Soběslav takřka dojatě, vezme svou ženu do náruče a odnese na lože.

Svíčka, která odměřuje čas, na stole pozvolna dohořívá a zahaluje něžnosti knížete s kněžnou do šera, jež přechází v tmou. Pak plamen zhasne docela a to už je půl dvanácté a o půl dvanácté se Petr pořád častěji dívá na hodinky.

„Slíbil jsem mámě, že budu doma kolem půlnoci,“ řekne pak. „Hlídá mi tam Lenku, víš.“

„Tak půjdeme,“ řekne ona.

Venku je chladno. Lenka si nepřipadá ani moc opilá, snad jen trochu v náladě. Jdou vedle sebe mlčky kolem konviktu a teologické fakulty. Oba dva postupně zpomalují krok, ale zastavit se neodvážjí. Petr si odkašle a nervózně se zasměje.

„Můžeš mě podepřít,“ navrhne Lenka a nechá se obejmout a sotva se tak stane, na nic nečeká, zastaví, přetočí se a přitiskne k němu své rty a on to opětuje a Lenka zase jednou po dlouhé době cítí, co myslela, že už je dávno mrtvé a čeho byly chvíle s Alešem jen mdlým stínem.

Libají se dlouho, snad několik minut. Petrova ruka trochu studí a Lenčino břicho, po kterém ji hladí, zase hřeje. A Lence je to příjemné a připadá si jak kočka na plechové střeše, která není rozpálená, ale jen tak akorát rozehrátá. Pak si uvědomí, že jeho prsty už jsou zpola za opaskem její sukne a po páteři jí náhle přejede studený mráz a u srdce ji bodne.

„Ne,“ odtlačí ho rychle.

„Promiň,“ povzdechne Petr. „To jsem asi přehnal.“

„Ale nepřehnal,“ řekne Lenka smutně. „To jen já... víš... tohle teď nemůžu. Mám z toho záchvat úzkosti. Trochu se mi to teď hnuší. Myslíš... že to dokážeš se mnou chvilku vydržet... jen tak?“

Petr se na ni podívá a vidí, že ona to myslí vážně, že by opravdu chtěla, aby stál při ní a on si náhle

uvědomí, že to je něco, co by mohl a co bych chtěl udělat a vidí, že ona by mu chtěla vše dát, ale nemůže, protože prošla nejednou hroznou zkouškou a že pořád bojuje a chtěla by aspoň jeden jistý bod v životě, a pak se Petr trochu zasměje a řekne: „Samozřejmě. Pojď sem.“

Přitiskne si Lenku k hrudi, zaboří jí tvář do vlasů a teprve teď si uvědomí, jak omamně mu ta zvláštní astrofyzička voní.

„Víš... to, jak jsem předtím nejdřív řekl, že nemám čas,“ začne pak. „Já se bál, že zas pocítím ten divný pocit hrozné provinilosti, když si s někým začnu. Měl jsem ho od Alžbětiny smrti vždycky a tak jsem nikdy nic nezačal. Nebo tedy začal, ale tím to taky končovalo...“

„Teď ten pocit máš?“ zeptá se ona a uvědomí si, že to proto asi dříve vnímala z jeho strany tu rezervovanost.

„Teď dvojnásob, když uvážím, co se ti nedávno stalo a já, no...“

„To nech plavat,“ řekne Lenka. „Za tamto přece nemůžeš. Jen mi dej s tímhle chvilku, jo?“

Zvláštní, kolik někdy sdělí zájmena a jak obrušují a závojem zastírají tvrdou skutečnost.

„Jak jen dlouho budeš chtít,“ odpoví Petr skoro dojatě.

Když jsou u něj doma, míjí se s Petrovou matkou a ta se s Lenkou zdraví a říká, jak je ráda, že tu hrdinku poznává a podle jejích výrazů má Lenka tušení, že moc dobře ví, co se tu děje.

Jdou se podívat na malou Lenku. Tiše oddechuje ze spánku, plyšového Charizarda pod paží.

„Tak...“ řekne nerozhodně Petr, když jsou v obýváku. „Už půjdeš? Možná bych tě měl doprovodit domů.“

„A nemůžu přespat tady?“ zeptá se Lenka nesměle a pak rychle dodá: „Samozřejmě jenom přespat.“

„Určitě. Já si ustelu tady na gauči...“

Lenka na chvíli ulehne v ložnici. Je v široké manželské posteli a místo vedle ní je očividně děsivě dlouho odestlané. Nevydrží tam ani pět minut. Jde potichu do obýváku a vklouzne k usínajícímu Petrovi na gauč.

„Měla jsem z té pusté postele strach,“ řekne mu. „Hele... jakože jsem ten Charizard, jo?“

A slyší jen, jak se Petr potichu zasměje a pak přes ni přehodí jednu ruku a takhle usnou.

Adléta se ráno probudí dříve než Soběslav a jde prohrábnout popel v krbu. Mimo postel jí je chladno. Vráti se tedy za ním a vidí, že její muž už také nespí a že se na ni dívá.

„Kdybys mi umřel, asi bych musela hned zahynout samým žalem,“ řekne mu Adléta a Lenka, kterou takhle při ránu probudily sluneční paprsky, si vzpomene na to, co o Soběslavovi s Adléťou napsal Palacký a pak si všimne, že Petrova ruka jí pořád objímá a tiskne k sobě a vůbec, že to je všechno skutečné, aspoň tedy prozatím, a je za to ráda.

To už Petr taky nespí a ve dveřích stojí malá Lenka v noční košili, plyšáka v levé ruce.

„Tak teď už ti můžu říkat ‚mami‘?“ zeptá se nevinně.

11) Morniě alantiě

„A přede mnou se otevřely propasti, kterým se říká nebe,“ říká Lenka hlasem, který je pomalý a tichý.

Stojí zády opřená o zeď, hlavu narovnanou a temeno i lopatky přitisknuté k stěně; je jak skautka stojící v pozoru či odsouzenec před popravčí četou. Stojí vyrovnaná a dívá se přímo před sebe, kde po protější zdi běhají bledé pruhy světla procházejícího žaluziemi.

„Věže katedrály dole na obzoru byly jako vystřižené z matného staniolu, ale vysoko nad nimi se potápěly hvězdy.“

Recituje výrazným a jasným hlasem, zřetelně slovo za slovem. Pořád je klidná, ale při důsledném pozorování by šlo vidět, že těká očima, že občas krátce zamrká, že dýchá trochu rychleji.

„V chomáčcích jisker, které nehasly, hvězda se nenávratně ztrácela.“

Tu větu řekne skoro na jeden nádech a pak se musí zas zhluboka nadechnout. Otočí hlavu a přitiskne tvář ke stěně. Cítí hrbolky omítky na spánku, cítí je na lícní kosti a na boku tváře. Už nestojí tak rovně, občas se prohne v zádech, občas trochu pokrčí kolena, jako by na nich už jen stěží nesla závaží svého těla. Tiskne do dlaně k chladivé zdi, prsty od sebe jak v širokém vějíři.

„Byla sladká jarní noc po půli května, vlahý vzduch se vzedmul vůněmi...“

Lenka už mluví spíše se zavřenýma očima. Dorecituje do konce a závěre je docela na chvíli, která se zdá dlouhou dobou. Pak je pomalu otevírá. Pohlédne konečně dolů a pomalu vpluje Petrovi rukama do vlasů. V hlavě se jí přelévá oceán pocitů obohacený o ruchy ulice, které přicházejí oknem, o tikání hodin a o představu Halleyovy komety, naší věrné návštěvnice, jak mrtvě padá meziplanetárním prázdnem.

Sveze se za Petrem k zemi; je rozechvělá a slabá.

„A to byl teda Seifert?“ zeptá se on po chvíli.

„Jo, Seifert,“ kývne Lenka hlavou a odfoukne si z tváře pramen vlasů.

A pak, ve středu, Lenka jde čerstvě nasněženým sněhem z práce. Odemkne byt a rozhlédne se po něm. Přijde jí už skoro cizí, tolik času tráví u Petra a u malé Lenky. Má v úmyslu tam zase brzy jít. Cestou vezme Malou z družiny a něco spolu upečou; tak se domluvily už o víkend. Jen se trochu upravit a vzpamatovat... V zrcadle už si ani nepřijde tak bledá. Je jí trochu chladno, jde si obléct svůj tmavě modrý svetr a sotva se její dlaně vynoří z rukávů, tak někdo klepe na dveře.

„Um, ahoj, Aleši,“ řekne Lenka. „Tebe jsem nečekala...“

„Promiň, nezastihl jsem tě ve škole.“

„A o co jde? Nepočká to? Taky jsi mi mohl napsat mail...“

„Teoreticky to počká,“ poškrábe se on ve vlasech, ale ona zavrtí hlavou: „No co, když už jsi tu, tak pojď dál. Sice jsem chtěla někam jít, ale ještě mám čas.“

Zavře za ním a celkem zbytečně naznačí rukou směr k obývacímu pokoji. Pak jde vařit kafe. Přesně ví, jaké Aleš pije.

„Díky. Tak co, jak to jde s tím... hm, Petrem?“ zeptá se on, když před něj postaví hrnek.

Lenka se posadí a zamyslí.

„Těžko říct. Je to fajn...“ řekne, pak se odmlčí a uvědomí si, že Aleš z tónu jejího hlasu rozpoznal ty pochyby. „Dobře. Fakt nevím. Možná bych si jen moc přála, aby to bylo fajn. Už jsme začali a já se tak nějak podvědomě bojím, že když si připustím, že to není to pravé, tak to skončíme a že pak přijdu nejen o něj a o tu šanci, ale ve výsledku třeba i o malou Lenku. Jak bych tam přece potom mohla ještě takhle chodit?“

Podepře si hlavu dlaněmi.

„Je to obtížné,“ pokračuje. „Vůbec jsem ho neznala, byl to prostě jen Lenčin otec. A teď mám často takový pocit, že se nějak mýjíme. Ne ve všem, to ne... Sex s ním...“ Lenka se trochu začervená, protože si uvědomí, o kom s tím mluví. „No, ten sex je dobrý. Snad vůbec nejlepší.“ Ještě víc zčervená. „Chm. Promiň...“

„V pohodě,“ pousměje se Aleš smutně. „A v čem se mýjíte?“

„To je těžké,“ rozhodí Lenka rukama. „On je... takový... hm... přizemní. Ale ne, to není správné slovo. Je... Takový moc spořádaný. Ze všeho vystrašený, při všem opatrný. Nevím, jak to popsat. Je bez fantazie. Ale co já vím? Možná je už i pro mě čas skončit s fantazírováním. A třeba to je prostě příliš krátká doba, třeba si k sobě najdeme cestu.“

Zarazí se. „Najít si cestu“... Nevkládala něco takového Soběslavovi do úst? Nežije teď konečně příběh své literární hrdinky, které nerozumí její muž a ona nerozumí svému muži, ale rozumí sama sobě a rozumí světu a proto je šťastná a miluje knížete, který miluje ji?

„A myslíš, že i on má pocit, že to neklape?“

„Co já vím,“ zakaboní se ona. „Asi ne, řekla bych. Zatím ne. Ale já jsem neřekla, že to neklape.“

A znovu si ve své hlavě představí sebe jako Adlétu. Náhle jí to zapadne. To vskutku jen ona je sama pro sebe pramenem toho kouzla. Ve vnitřním světě Adléty je Soběslav poetickým rytířem. Ve

vnitřním světě Soběslava je Adléta dobrou ženou, tou nejlepší, jež si mohl přát; ženou, kterou by chtěl ctít. Oba vnitřní světy mají máloco společného, ale oba jsou naplněné a poskytují uspokojení či útěchu v dobách pochybností. Dva vnitřní světy v jednom vnějším žijí vedle sebe a jsou si docela nepodobné, ale přitom jeden díky druhému svým způsobem radostné.

Když Lenka stála u té zdi a říkala ty verše a propadala se do slastného polovědomí, tak cítila cosi, co Petr nikdy cítit nebude. Nejprve myslela, že to znamená odloučení, že jsou si na míle vzdáleni, ale nyní vidí, že on jí tyhle pocity může dopřát a ona zas může vyjít vstříc jeho prožívání a že o tomhle to asi celé je. Tehdy mluvila o Seifertovi a řekla, že nemá lyriku ani tak ráda, že jí moc nerozumí a je spíš na věci s dějem, ale že je cosi zvláštního na jejím přednesu a na tom, když se vělení do života a do vztahu a do lásky a on, který neholdoval epice ani lyrice, ani nevěřil v kouzlo nějaké chvíle či lépe řečeno ho nevyhledával, jí náhle vybidl, aby mu zarecitovala první báseň, co jí napadne a řekl také, aby stála rovně jako voják a ona už tehdy cítila vzrušení z toho vykročení do neznáma a nevěděla, co se Petr chystá udělat a líbil se jí tón jeho hlasu, který rozkazoval, ale ne tím jaksi zlým způsobem, kdy je člověk co nejvíc agresivní, protože se vnitřně bojí malé odezvy, ale takovým tím mírným způsobem, z kterého je znát sebevědomí a kdy příkazující ví, že bude uposlechnut, kdy jde vlastně spíš o návrh.

Cítila se trochu vystrašená a cítila se podivně a nebyla vůbec citově vyprahlá a prázdná, jako po dlouhé měsíce předtím, ale plná různých myšlenek, které jí běžely hlavou beze slov a v jejím mozku to mezi neurony hučelo jak v úle žlutočerných včel a jejími nervovými zakončeními se přelévaly sladce chaotické vlny. Cítila stud a napětí a souznění a o to všechno víc si nakazovala se ani nepohnout a stát rovně, jak jí poručil, a dořít tu báseň až do konce a dívat se před sebe na všechny ty drobné detaily a na stínohru na protější zdi. A to, co se dělo, bylo něco, o čem se v mnoha kruzích nemluví a co kdyby pojmenovala nahlas, připadala by si stejně vulgárně, jako tehdy, když použila lidový výraz pro něco podobného před Alešem. Ale tohle bylo všechno, jenom ne vulgární, bylo to poetické a Petr to jako poetické asi vůbec necítil, ale bylo zjevné, že má Lenku rád a že chce, aby to poeticky cítila.

To se ví, že se bála. Bála se vůbec svléknout a cítila se zase jak před výpraskem a věděla, že tohle je špatně a bylo jí líto sebe samotné, že je takhle poznamenaná a změněná, ale pak jí náhle přišlo, že ten pocit odchází a že je náhle za ní. A teď, jak sedí u sebe doma a dívá se na Aleše, který pije kafe, náhle ví, že by Petrovi chtěla vrátit ten dar, že se zas o něco víc vytrhla svým strašákům, že by chtěla poznat jeho myšlení a že temnota, která jí kdysi v tomhle jejím obýváku obestřela a která se docela prohloubila při představě nože v zádech u toho činžáku, se začala konečně a definitivně v Petrově obýváku rozpouštět a trhat, že to bylo jako by náhle vítr rozfoukával dým,

protože teprve tehdy nám úplně dojde, že nešlo o tmu, ale jen o dým, o prchavý černý oblak.

„Aleši... Víš co... Beru to zpět. Já ho mám fakt ráda,“ řekne Lenka. „Myslím, že to půjde. Tedy... skoro bych řekla, že vím, že to půjde. A když to nebude někdy stoprocentní, tak no co, jsme jen lidi a potom, tohle je riziko, které si musí každý podstoupit.“

„Hm,“ řekne Aleš a vypadá to, že jí moc nevěří.

„Ale proč jsi vlastně přišel ty?“

„Rozešel jsem se s Eliškou,“ konstatuje skoro suše, ale v tváři mu zacuká.

Lenka je překvapená, ale nic neřekne, přisedne si na gauč a obejmě jej.

„Vždycky jsem měl rád tenhle svetr,“ řekne Aleš náhle a zaboří nos do husté vlny na Lenčině rameni, která voní těžce jak padající duchna dlouhé a černé zimní noci prozvučené ukolébavkou šumící řeky spánku, nevědomí a ticha.

„Však ho nejvíc nosím, je můj oblíbený,“ řekne Lenka a uvědomí si, že v jeho objetí, v tom, jak jí jezdí dlaněmi po zádech, je zas něco jiného, než jen touha po konejšení. „Aleši, vím, na co myslíš, ale říkám ti, že už ne. Já teď patřím někam jinam, to přeče víc.“

To něco jiného se zvolna vytratí.

„Všechno se zdálo být dobré, ale pak jsme se najednou tak hádali... Nelíbilo se jí některé mé chování. Říkala, že pořád myslím na tebe... a to snad měla i pravdu... Promiň, nemůžu si pomoci. No... A já si taky přisadil, co mi na ní nesedí. Poslední hádka byla dost tvrdá. A je konec... nechala mě.“

„Je asi lepší, že se to stalo teď,“ řekne Lenka. „Později by to bolelo víc.“

„A jak ti jde ta knížka? Únorový den?“ změni Aleš náhle téma.

„Už ji skoro mám. Hodně tam teď dělám opravy, přepisuji některé věci a tak.“

Lenka si vzpomene, jak se o tom bavila před třemi dny s Kubou, kterého potkala v tramvaji. Ten byl zrovna taky u jedenácté kapitoly.

„Co prokletí každé první z pěti kapitol?“ zeptala se ho v žertu. „Jestli si vzpomínáš...“

„Někdo si tu kletbu určitě odnese,“ odvětil krypticky. „Možná nějaká literární postava.“

„Chudák postava,“ řekla zvesela.

„O čem teď píšeš v Únorovém dni?“

„No,“ zamyslela se Lenka a zahleděla na žlutou tyčku s tlačítkem pro otevření dveří. „Připsala jsem tam nějaké pasáže o Adlétě a její malé dceři Marii. A taky... trochu romanticky jsem nastínila, že Soběslav

s Adlétou hned tu noc po bitvě počali Soběslava druhého. Ty už vystupuješ tady?“

„Hm,“ řekl on. „Hele, Lenko, nemyslím, že se ještě někdy uvidíme. Jdu teď do části města, ve které je všechno jakoby desaturované, ale přece je v základu barvitější, ač ti to může znít divně.“

„Vůbec nechápu, o čem mluvíš,“ řekla.

„Já vím, že ne,“ pousmál se, vystoupil na chodník, dveře se zavřely a tramvaj zas rozjela.

Aleš Lenku pomalu pustí a vypadá náhle o něco klidnější, i když smutek v jeho tváři je náhle docela zřetelný.

„V pohodě?“ zeptá se ho ona.

„Je to lepší,“ kývne hlavou a vezme si zas hrnek. „Jsem rád, že tě znám.“

„To mě těší. Vážně.“

Lenka se odmlčí a pohlédne stranou.

„Podívej,“ kývne náhle k oknu. „Tomu říkám chumelenice.“

„Ty jo,“ nadzvedne se Aleš.

„A já do té chumelenice musím... Vyzvedávám Lenku z družiny a pak budeme péct.“

Obouvají se a jdou mlčky po schodech. Zastaví se před dveřmi do ulice, za kterými fičí víchr. Lenka se náhle přitáhne k Alešovi a políbí ho na rty.

„Ta byla poslední,“ řekne mu. „Můžeš to brát jako rozloučení s přáním hodně zdaru. A teď už chci být jenom jeho. Může to být nakonec chybná volba, ale už jsem ji udělala.“

„Rozumím,“ řekne Aleš a pochmurnou tváří na okamžik proběhne úsměv. „Tak tobě taky hodně zdaru. Ahoj.“

Otevřou dveře, každý se vydá jiným směrem a navzájem se sobě ztratí v husté cloně sněhu. Za chvíli je Lenka, celá bílá od sněhu, u zvonků na družinu. Dívá se pak na Malou, jak se obouvá, poslouchá, co ten den v družině a ve škole dělali, pomáhá jí nasadit aktovku.

„Tak, a kdy mi uděláte ségru? Nebo bráču?“ zeptá se zničehonic Malá doma, když přihlíží tomu, jak Velká dává na pánev rozpustit margarín na pečení.

Velká Lenka sebou trhne.

„Cože?“ vydechne.

„Holky říkaly, že když jste teď spolu, tak to bude hned.“

Velké se trochu rozbuší srdce. Děti dovedou hned téma vyložit bez obalu na stůl.

„Taky nemusíš hned všechno řešit s holkama,“ zamračí se Velká a ukáže směrem ke spíži. „Najdeš tam prášek do pečiva?“

Malá jde do spíže a Velká je jak opařená a nemůže se té myšlenky zbavit. Je to bizarní, vždyť s Petrem nechodí ani tři týdny. A na co ty druhačky nemyslí...

„Tohle?“

„Jo, to je ten prášek. Teď ho smíchej tady s moukou, jo? Ták, ještě trochu, ještě trochu, stačí...“

„No, ale proč ne? Však se spolu milujete a tak, ne,“ rozumuje pořád Malá.

„A ty bys to všechno chtěla řídit podle sebe, vid’?“ usměje se Velká.

„Já bych chtěla sestřičku...“

„To ale není jen tak,“ řekne Velká a má pocit, že se opakuje. „Zvládneš utřít vajíčka s cukrem?“

„Jako utěrkou?“

„Ne-e... Ukaž, takhle se to dělá. Tak, neboj se toho...“

Velká Lenka se dívá na Malou, jak zápolí s ponorným mixérem, a přemýšlí o dětech. Je sice úsměvné, že s tím teď přišla Malá, ale vlastně to je myšlenka, kterou sama kdysi utěsnila někde v koutě své mysli. Třicet let. To by možná mohlo být dost... Jak dlouho ještě čekat? Adlétě je dvacet.

„Teď přidáme mouku, tak, a ještě trochu roztaveného másla...“

„Štvu tě těma otázkama?“ zeptá se Malá najednou.

„Ale ne...“ usměje se Velká. „Já se jenom, víš, stydím. A taky, jsi na to ještě trochu malá, abys to úplně chápala...“

„Aha.“

„Teď to rozdělíme do dvou misek. Najdeš mi kakao a mlíko?“

„Hned,“ odběhne nadšeně Malá, div se nepřerazí.

Zatímco hledá kakao, velká Lenka se zamyslí a vzpomene si na předminulou noc, jak se mazlila s Petrem a jak se málem poprvé spolu vyspali.

„Kdo je Eris?“ zeptal se Petr.

„Neboj, žádný chlap,“ rozesmála se tehdy, ale ráno se styděla, že byla zase tak mimo a mluvila u toho nesmysly a že je pořád v tom svém podivném malém světě se svými pojmy a že by z té ulity mohla víc vycházet a hrát i hru ostatních, ne jen tu svou.

„Tady to je,“ podává jí Malá kakao.

„Teď vymažeme formu. No, vidíš, jak ti to jde, na co já tu vůbec jsem,“ směje se Velká, pak se podívá na hodinky a sáhne do kapsy.

„Co to máš?“ zajímá se Malá.

„Ale, jen takové léky,“ řekne Velká, vezme si antidepresiva a povzdechne si. „Ještě to vysypeme moukou... A teď tam dáme světlé těsto takhle a to tmavé zase takhle...“

„To jsem zvědavá, co z toho bude,“ mumlá si Malá sama pro sebe.

„Teď jdeme loupát a krájet jablka, abychom to ozdobili. A dáme předehrát troubu.“

„Já chci zdobit!“

„Však jasně,“ řekne Velká a vezme první jablko. „Dělej to jako já. A nezabij se tím nožem! Je ostrý.“

A při těch slovech si zas na něco vzpomene, odmlčí se a ani si nevšimne, že se na chvíli chytí okraje kuchyňské linky jako novorozenec, co má pocit, že pořád padá.

„Tak, teď máme asi půl hodiny čas.“

„Já se chci dívat, jak se to peče.“

Malá Lenka sedí před troubou a dívá se přes její tmavé sklo.

„Trochu si na mamku vzpomínám,“ řekne pak najednou, aniž by od trouby odhlédla. „Ale chtěla bych si vzpomínat víc. Chtěla bych s ní ještě aspoň... aspoň jedno takovéhle pečení. Nebo něco... Já nevím.“

Velká Lenka se posadí za ní a dá Malé zlehka ruce kolem pasu. Malá Lenka se zakloní dozadu a doslova si na Velkou lehne.

„Že ty mi nezmezíš?“ řekne najednou polohlasně a zazní v tom snad i jakási prosba.

„To já nevím, život je někdy divný a s člověkem se dějí věci, jaké nečekal ani ve snu,“ řekne Velká. „Ale... Budu se snažit tu s tebou vždycky být. To mi věř.“

„Ono to je jedno, jak ti budu říkat. Nemusí to být ‚mami‘, jestli tě to štve.“

„Ale prosím tě, nic mě neštv,“ usměje se velká Lenka a její pohled také utkví na tmavě zlatavé záři z vnitřku trouby. „Klidně mi tak říkej. Tvoji skutečnou mamku ti nikdy nenahradím, ani tvému tátovi ne, a ani bych něco takového nechtěla. Byla jenom jedna. Ať už máš vzpomínek na ni moc nebo málo, tak si je dobře zapamatuj, uzamkni si je ve své hlavě a važ si jich. A já tu budu s tebou teď. A víš co? Musíme uvařit pudink a ještě polevu, ale tu až potom.“

Vstanou a dělají pudink a potom polevu a v troubě se zatím peče těsto.

Večer, nikoliv poprvé, spí velká Lenka u nich, leží s Petrem v posteli, a malá Lenka si k nim vleze, měla prý zlé sny, a to už si je velká Lenka docela jistá, že patří tam a nikam jinam. A opravdu chce? Ale před kým se to tu pořád ospravedlňuje? Komu se to pořád snaží snášet obhajoby svých rozhodnutí? Kdo posuzuje správnost jejího jednání? Nikdo, už nikdo; tak je to, pomyslí si před usnutím.

Na druhý den jde po chodníku a potká Agátu, která vedle ní náhle zastaví s policejním autem.

„Ahoj, kam jdeš?“

„Ahoj. Teď? Domů,“ nakloní se Lenka k okýnků.

„Já už skoro končím službu. Pojď, svezu tě.“

„To se může?“

„Ale neboj,“ zasměje se Agáta a odemkne jí dveře na místě spolujezdce. „Však je to kousek.“

Lenka se posadí a zapne si pásy.

„Tak co, jak to jde?“ zeptá se Agáta, když se zařadí do pruhu.

„Jo, v pohodě. Co ty a... hm, Věra?“

Lenka chvíli tápala, než se jí vybavilo jméno holky, se kterou teď Agáta chodí.

„Jo, super,“ praští zvesela Agáta dlaní do volantu. „Je to super. Včera to bylo super a tak...“

„Prostě super, rozumím,“ zasměje se Lenka. „Takže...“

„Všem jednotkám...“ ozve se náhle zkresleným hlasem z vysílačky.

„Co to...“

„Pst,“ naznačí Agáta a poslouchá operátora, který upozorňuje, že po třídě Svobody prchá podezřelý v kradeném šedém renaultu.

„Sakra!“ zakleje Agáta. „To je skoro u ná...“

Kolem prosvíští šedé auto kličkující mezi troubícími vozy a tramvajovými zastávkami.

„Drž se,“ řekne Agáta Lence a zapne houkačky. „Bohužel není čas na vylodění.“

Lenka křečovitě sevře madlo ve dveřích. Při rychlé jízdě to s ní hází doprava a doleva. V hlavě si představuje jejich auto napasované do každého zábradlí či trafiky, ale Agáta očividně ví, co dělá, a drží se rychle jedoucímu podezřelému v patách. Za chvíli se k nim připojí další policejní auto. Jedou po Legionářské a kolem stadionu. Řidič renaultu pokračuje rovně po úzké cestě mezi areály dětského domova a vysokoškolských kolejí.

„To je blázen,“ procedí Agáta a chtě nechtě musí trochu zpomalit.

Honička pokračuje Hejčínem kolem Mlýnského potoku a po ulici Jarmily Glazarové. Turisté a lidi se psy zmateně uskakují k plotům na jedné či pod úroveň břehu na straně druhé. Když renault zatačí na malý most, Agáta jej málem dostihne, ale pak zas nabere na úzké cestě rychlost.

„Kam to jede? To chce utéct do polí?“ nadává Agáta.

Blíží se konec vyasfaltované cesty a za chvíli auto jede po sotva viditelných stopách polní cesty. Do předního skla buší vločky sněhu a Lenka má pocit, že Agáta musí už víc řídit instinktem a slepou vírou, než smysly a zkušeností. Z bíla se vynoří stěna stromů.

Lenka se zhluboka nadechne.

12) Kafe s Éowyn

Lenka vydechne. Pneumatiky kvílíjí po parkovišti. Auto uhání podél přírodního koupaliště Poděbrady. Prudké brždění. Zastavují u mostku na zasněženými stromy obsypaný ostrov. Renault je na šikmo postavený na mostě a jeho řidič chvatně mizí mezi prvními větvemi.

„Počkej tu,“ vydechne Agáta a prudce otevře dveře.

„A nikam nechod,“ otočí se ještě na Lenku a už běží přes most, kde přeskakuje kapotu šedého auta.

Další dvě policejní auta zastavují za nimi a tři policisté běží stejným směrem jako Agáta. Jeden chvíli stojí opodál s vysílačkou a Lenka ho pozoruje přes zpětné zrcátko. Pak vysílačku odloží a vyběhne též přes most. Lenka je náhle sama a z té samoty a podezřelého ticha ji až zamrazí. Nervózně si poklepává prsty na palubní desku a v duchu proklíná sebe, Agátu a celý svět za to, že je zase v tak divné a nejisté situaci.

Po chvíli má pocit, že se bez pořádné dávky čerstvého vzduchu udusí, tak otevřít dveře, vystupuje z auta a opírá se o něj zády. Vzduch je mrazivý a svěží a z dálky se přes něj nesou výkřiky policistů pobíhajících po ostrově. Vodní hladinou utíkají vlnky a obloha je bleďě bílá. Lenka přemýšlí nad koncem své knihy. Dívá se na nebe a vidí obzor, kterým jde postava zahalená do pláště s hluboko spuštěnou kapucí. Ta postava jde k Praze plné špinavých a křivých uliček. Do nádvoří hradu ji strážé pustí, když jim ukáže tvář a promluví pár slov. Pár kroků za branou potká Jaromíra a teprve tehdy postava odhodí kapuci a odhalí záplavu světlých vlasů kněžny Adléty.

„Jsi pobledlý, Jaromíre,“ řekne mírným tónem.

„Není mi dobře, má paní,“ odvětlí on. „Chodíš po kraji sama bez vojenské ochrany?“

Adléta skloní hlavu. Byla v roklí, k níž se jí cesta opět jasně ukázala v podvědomé části mysli. Mrtvé údolí bylo plné sněhu a vládl mu posvátně pochmurný klid, jaký je v hrobkách králů. Kopí samo jako by začalo matně zářit, když jej pozvedla. Stačilo přiložit konec ke kameni a dlouhá zbraň do něj zajela, načež začalo roklí opět pučet jaro. A přece, když ji Adléta opouštěla, zdálo se, jako by hradba stromů, jež skrývala to místo, zmizela v mlze; zdálo se, jako by celou roklí odvál vítr a jako by to všechno byl jen pouhý sen.

„Jaromíre,“ vzhledne Adléta. „Cítím s tebou soustrast ohledně ztráty přítele. Jak je zvláštní, že ve zdraví přečkal hroznou bitvu, aby pak zahynul v takové šarvátkě.“

Jaromír kývne hlavou.

„Už nikdy společně nestaneme v bitvě,“ řekne. „Nalezl svůj konec a stalo se tak náhle a bez varování. Teď je mrtvý a nedá se to vrátit a bude již mrtvý po všechny časy, které ještě přijdou.“

Adléta mu položí ruku na rameno a pohlédne do jeho očí.

„Děkuji za útěchu, šlechetná paní. Nyní mne však omluvte, musím už jít.“

Po pár krocích se Jaromír ještě zastaví a ohlédne za Adléťou mizící v hradu. Vskutku překrásný a ušlechtilý diadém na koruně českého knížectví. Po té myšlence pokračuje v cestě.

Za Prahou se konečně nadechne z plných plic. Přiloží svou dlaň k srdci. Ještě bije.

Jaromír byl ráno otráven, nejspíš jídlem či vínem. Netuší, kdo jej otrávil, ale to je už jedno. Ostatně, nepřítel měl mnoho. Že je otráven poznal skoro hned. Poznal to, jako mnohá zvířata poznají, když přijde jejich chvíle. Nyní jde k lesům, které vždy tolik miloval. Každý krok je těžší a těžší, chvílemi to vypadá, že tam ani nedojde, ale mezi prvními stromy se mu do údů náhle vlije nová síla.

Přesně ví, kam jde. Zná to místo a má z něj přirozenou bázeň. Jen hlupák by tam nyní, v době zimy a hladu, takhle vkráčel. Hlupák nebo mrtvý muž.

Je na místě. Rozhlédne se a nasaje ten známý pach. Podvědomě ucítí ze všech stran pohledy. Musí jich být snad tucet... Klesne na kolena a zavře oči, zatímco Lenka ty své otevře a cosi ji vytrhne ze snění. Udělá pár kroků bokem a podívá se přes vodu. Na břehu kdosi stojí a ustrašeně se rozhlíží. Jako omámená přijde Lenka ještě blíž, až náhle rozpozná jeho tvář a srdce jako by se jí zastavilo.

To je on! On... Z té noci... On s nožem, který ji chtěl mít, který do ní kopal...

Mužova tvář se zkříví zlostí, když si všimne Lenky, a vypadá to, že chce vykročit jejím směrem, náhle mu však podklouzne noha na nepevném svahu a s výrazem překvapení se zřítí do vody. Na tom místě je nejspíš hned u břehu hloubka, protože se očividně jen s vypětím sil drží na hladině. Plácá rukama, otevírá pusu, která se mu plní vodou, potápí se a zase vynořuje.

Lenka pořád stojí jak omráčená. Když se konečně probere, začne se divoce rozhlížet. Kde je kdo? Kde jsou policisté? Kde je Agáta? Musel jim všem vyklouznout a oni teď běhají někde po druhé straně ostrova. Měla by mu pomoci. Musí mu pomoci.

Cože? Lenka už málem vyběhne, ale zarazí se. Pomocť? Jemu? Musíš, zní jí v hlavě zase hlas. Jasně, je to... on... Ublížil ti a ublížil by ti víc, kdyby mohl, ublížil by ti i teď, možná ti ublíží, když mu pomůžes. Ale já musím! Je na to přece zákon... Zákon? Vždyť je nebezpečný, prostě ses bála k němu jít, nikdo ti nemůže nic říct. Jo, bála jsem se k němu jít. Ale takhle

zákon nezíní. Ne? Jak zní? K čertu s tím, kdo má teď vědět, jaké jsou zákony. A vůbec... Nikdo neví, žeš vylezla z auta. Prostě se do něj vrat'. Nic jsi neviděla. Jen ať se utopí. Ale co když přežije? Řekne jim, že mě viděl! Nepřežije... Ale ta možnost tu je! Počkat... vážně takhle uvažuju? Je to, jako bych ho sama chtěla zavraždit.

Chytne si hlavu do dlaní.

Jen ať umře! Je to úchylák. Aspoň už to žádné holce neudělá. Nikomu už nic neudělá. A taky: jen ať ve svých posledních chvílích vidí, že za zlé činy následuje odplata! Kdyby ho zachránila, třeba by to udělal zas. Určitě by to udělal zas. A třeba by další ženu fakt znásilnil. Třeba by ji zabil.

Co by dělala Adléta? Ta až směšná myšlenka se objeví náhle. Adléta? Zabíla by ho. Nebo nechala umřít.

Když ho Lenka zachrání, ukáže, že je lepší. Ale taky to bude vypadat, jako by existovalo nějaké odpuštění pro lidi, jako je on. A tak to vypadat nesmí. Vypadat? Jde tu o to, jak to vypadá? Je to lidská bytost. Lenka je ale taky lidská bytost! Zkusil jí vzít důstojnost! Zaútočil na ni. Kdyby byla silná jako Adléta, kdyby mohla, ublížila by mu už tehdy, když jí napadl; bránila by se. Jenže ona taková není. A teď... Má možnost ho nechat umřít, je to na ní. A může ho zachránit.

Hloupé pomýšlení! Přece nebude riskovat vlastní život pro něj.

Tak kde jsou ty policistky? Kde je Agáta? Přijdou a pomůžou mu. Ne... Nepřijdou včas. Už bude mrtvý ležet v blátu u dna.

Adléta by ho nechala umřít. Zaslouží si to. Všichni to pochopí. Žít s pocitem viny? Jaké viny? Takhle je to správně. Takhle by to mělo být správně! Adléta by v danou chvíli neváhala a později ničeho nelitovala.

Lenka se otočí a vyjde k autu a Adléta stojí zamyšleně na balkóně, cár z Jaromírova oblečení v ruce. Mačká ten kousek látky a dívá se na nesčetné pražské střechy.

„Proč by někdo v únoru šel tak blízko vlčímu doupěti?“ řekne a jako by mluvila s tím útržkem.

„Jaromír byl zkušený lovec, jistě tam nedošel omylem,“ zakroučí hlavou Soběslav. „Ach, Kriste Ježíši, je to zvláštní. Vyhraje bitvu a začnou nás opouštět ti nejlepší... Ale co... Nechme už mrtvé spát.“

Adléta přikývne a uvolní prsty. Látka jí vyklouzne z dlaně a odvane ji vítr.

„Fouká chladný vzduch, ale mám pocit, že v něm už cítím předzvěst jara,“ řekne kníže, zahalí Adlétu do svého pláště a obejmě ji kolem boků a Lenku obejmě voda studící jako led.

Za chvíli se i s přidruženým mužem drápe na břeh. Je zmrzlá a vysílená. Snad policisté slyšeli její volání, které vydala, než za ním skočila. Teď už nemá na nic sílu. Slyšeli to! Už běží k nim. Takže je vše v pořádku... Lenka zase zavře oči.

„Lenko...“

Slyší své jméno.

„Lorem ipsum, Lenko.“

Marek? Je to on? Takže se k ní vrátil? Všechno je v pořádku?

Ale ne, to je hloupost. Toho už odnesl čas, už je jen minulostí. Tohle je ženský hlas. Lenka otevře pozvolna oči. Je v Petrově posteli, ve které už třetí den leží s angínou. Od události na ostrově uplynul skoro týden a Agáta si našla teprve teď čas.

„Poznalas ho, ne?“ ptá se Lenky, sedá si k ní a podává jí čaj. „Ten čaj ti posílá tvoje malá jmenovkyně. Prý jestli poznáš, s jakou tajnou přísadou ho uvařila... Já jsem si přičichla a mám svůj tip, ale nebudu ti pomáhat.“

Lenka si přičichne.

„Hm, skořice?“

Napije se.

„Poznala jsem ho,“ řekne pak k původní otázce. „I na tu vzdálenost. Poznala bych ho kdykoliv, už jen podle té úzkosti, která se mě zmocnila.“

„Obdivuji tě,“ řekne Agáta upřímně. „Je to už druhý život, co jsi v tak krátké době zachránila. Ale upřímně... nechápu to. Já na tvém místě... no, asi bych ho nechala se utopit. Stydím se to přiznat, navíc jsem policistka... Ale asi bych to tak udělala.“

„Možná bych to znovu jednala jinak,“ pokrčí Lenka rameny.

„Ale proč jsi pro něj tedy šla?“

„Ani nevím. Měla jsem možnost svobodné volby a prostě jsem se tak rozhodla. A byl to dobrý pocit, cítit náhle tu sílu, mít věci ve svých rukou.“

„Tak vidíš,“ usměje se Agáta. „To ty jsi tu silná. Jako ta tvoje hrdinka. Jak se to... jo, Adléta.“

„Nejsem jako ona,“ zakroučí Lenka hlavou. „Ta by ho nechala umřít.“

Chvíli je ticho, jen Lenka usrkává horký čaj. Pak se podívá na Agátu.

„Tys mě oslovila ‚lorem ipsum‘?“ zeptá se.

„Zdravili jste se tak s Markem, ne? Ani nevím, proč mě to teď napadlo.“

„Měla jsem pocit, že na mě mluví on... Staré jizvy se nehojí.“

„No co...“ řekne Agáta. „Takový je život. A pak, tohle ještě nic není. Já včera v posteli Věře omylem řekla ‚Justýno‘...“

„Já zas kdysi takhle zmínila Eris a Petr si nejspíš myslel, že to je nějaký můj bývalý...“

Obě se dlouho a upřímně smějí. Do místnosti vběhne malá Lenka v kuchyňské zástěře.

„Koukám, že je jasné, kdo je tu teď paní domu,“ řekne Agáta.

„Budu dělat večeri,“ oznámí malá Lenka. „A čemu se to tady smějete?“

„Ále, ničemu,“ natáhne Agáta a pak rychle dodá: „Třeštidlo!“

Agáta s malou Lenkou se začnou honit po bytě a k velké Lence přijde Petr.

„Tak co, jak se ti u nás marodí?“ prohodí s úsměvem.

„Dobře,“ řekne Lenka zvesela. „Klidně bych tu zůstala navždycky...“

Jak to řekne, tak se zarazí a Petr taky zvažní. Dívají se na sebe, opět to je tak čtyři vteřiny a on si pak sedne na kraj postele a polohlasně řekne: „Tak zůstaň.“

„To bys fakt chtěl?“ zeptá se Lenka potichoučku.

„Nepotřebuju o tom měsíce rozumovat. Už jsem si jistý.“

Pak se poušklíbne: „A Lenka byla mě asi zabila, kdyby to tak nebylo.“

„Nejspíš by si našla a zabila i mě,“ řekne ona a ve dveřích se zastaví malá Lenka a řekne: „Poslala bych na vás nindžy! A na Agátu pošlu taky nindžy!“ křikem pak do chodby a zas odběhne.

„Tak to vidíš, zabili by nás nindžové,“ řekne Petr a nakloní se k Lence.

„Nakazím tě.“

„Nejspíš už jsi mě nakazila,“ řekne on a políbí ji.

Po pár dnech, kdy se Lenka konečně vyleží z angíny, má konzultace s Alešem.

„Takže kolem a kolem se mi ta bakalářka líbí,“ řekne mu v závěru.

„To jsem rád,“ zamumlá Aleš, ale nevypadá, že by se měl hned k odchodu. „A jak se máš?“

„Dobře, řekla bych. Už ani neberu ta antidepresiva.“

„A s Petrem to vypadá vážně?“

„Neberu už ani antikoncepci.“

„Takže vážně,“ kývne Aleš hlavou. „Jsem rád, že se ti daří. Jakou roli jsem vůbec v celém tomhle příběhu hrál já?“

„Jednu z hlavních,“ usměje se Lenka.

„A co svatba? Plánujete?“ zeptá se Aleš, když už je ve dveřích.

„Zatím ne, ale brzo se k němu budu stěhovat.“

Lenka se zamyslí.

„Je to zvláštní. Není to ani rok, co se stěhoval Marek ke mně. No, teď ten byt na Opletalově pronajmu studentům a nechám ho minulosti se vším, co se v něm událo. I když je minulost něco, co se nedá střepat jako chmýří z kabátu...“

„Spíš je jak ten kabát sám, ne?“ navrhně Aleš.

„Možná. Tak ahoj, Aleši. Ať se ti daří.“

„Ahoj.“

Uplyne několik měsíců a vrátí se jaro. Velká Lenka bydlí již natrvalo s Petrem a malou Lenkou. Pak se zase jednou Lenka, zrovna v týdně, kdy kvetou brukvovité, probudí do květnového dne, uvaří si kávu a otevře autorský výtisk své nově vydané knížky.

Adléta Arpádovna je krásná žena.

Tím to dílo začíná. Lenka pravačkou střídavě listuje knihou a míchá kávu. V levé ruce má podlouhlou špilku, která na jediném řádku vypráví ještě úžasnější příběh než celý Únorový den. Lenka svou knihu zavře a podívá se na zeď, kde visí plakát s Éowyn, nyní už zarámovaný. Je to jedna z mála věcí, které si přinesla ze starého bytu a nezůstaly v krabicích. Lenka vstane a zvedne ruku s hrnkem. Stojí proti Éowyn, jako by to byla živá žena, jako by s ní pila to kávu. Jen na chvíli od hrdé rohirrimské dívky odhlédne ke špilce v levé ruce, na které jsou dvě červené čárečky. Pak zas vzhledne k Éowyn.

„Tak co myslíš?“ usměje se na plakát. „Mám to první říct Petrovi, nebo Lence?“

A Eris s Dysnomií si stoicky plují svou nekonečnou pouť, zatímco Sedna se beze spěchu blíží do perihelu a Voyager se noří do tmy hlubší, než jakou může člověk znát.